

உறியும்
கிறகை
த்கள்

டானியல் சிறுகதைகள்

கே. டானியல்

தமிழ்நாட்டின் கவிதைகளில், கவிதை
கலைகளில், கவிதைகளில், கவிதைகளில்
கவிதைகளில், கவிதைகளில், கவிதைகளில்
கவிதைகளில், கவிதைகளில், கவிதைகளில்
கவிதைகளில், கவிதைகளில், கவிதைகளில்

விளிம்பு டிரஸ்ட்

1995

நெடுஞ்செழியன் கல்வியியல்

கல்வியியல் கலை

பின் அட்டையில் டானியலின் கல்லறை-
தஞ்சை வடவாற்றங்கரையில் நாத்திகர்களுக்
கான கல்லறைப் பகுதியில் பட்டுக்கோட்டை
அழகிரியின் கல்லறைக்கு அருகாமையில் இந்
நினைவுச் சின்னம் உள்ளது.

□□

- நூல் பெயர் : டானியல் சிறுகதைகள்
ஆசிரியர் : கே. டானியல்
பதிப்பு : முதல் பதிப்பு — 1995 டிசம்பர்
மேல் அட்டை
வடிவமைப்பு : வசந்தகுமார் — ஸ்ரீநகர்
வெளியீடு : விளிம்பு டிரஸ்ட்,
11, தேவேந்திரகுல வீதி,
உப்பிலிபாளையம்,
கோவை-641 015.
அச்சாக்கம் : அலைகள் அச்சகம்,
கோடம்பாக்கம்,
சென்னை-600 024.
விலை : ரூ. 45-00

முன்னுரை

ஒரு சிறுகதை ஆசிரியராகவே டானியல் தன் எழுத்துப் பணியைத் தொடங்கினார். சுமார் 350 சிறுகதைகள் எழுதியிருப்பதாக ஒரு முறை அவர் கூறியுள்ளார். எனினும் அவற்றில் 23 கதைகள் மட்டுமே இரு தொகுதிகளாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன இரண்டுமே இலங்கையிலிருந்துதான் வெளிவந்துள்ளன. முதற் தொகுதியின் பெயர் 'டானியல் கதைகள்'. இது கொழும்பிலிருந்து இயங்கிய 'இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க'த்தின் நிறுவனமாகிய 'எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்ப'கத்தின் முதல் வெளியீடாக ஜனவரி 1963-ல் வெளிவந்துள்ளது. அன்று இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தில் விரிவுரையாளராக இருந்த பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் அவர்கள் இதற்கொரு அணிந்துரை வழங்கியுள்ளார். மண்ணின் மணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட 'தேசிய இலக்கியம்' என்கிற கருத்தாக்கம் உச்சத்தில் நின்ற காலகட்டம் அது. இந்தக் கருத்தாக்கத்தின் உருவாக்கத்தில் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் பங்கு முக்கியமானது. கூட்டுறவு பதிப்பகத்தின் சார்பாக எழுதப்பட்ட பதிப்புரையிலும் வித்தியானந்தன் அவர்கள் முன்னுரையிலும் 'டானியல் கதைகளை' இந்த விழிப்புணர்வின் ஓரங்கமாகச் சுட்டிக் காட்டுவது குறிப்பிடத்தக்கது. ஈழத்துப் பூதந்தேவனார் தொட்டு ஆறுமுக நாவலர் வரையிலான மரபின் தொடர்ச்சியாக டானியலை இருத்துவதும் இங்கே சுட்டிக் காட்டத் தக்கது.

'உலகங்கள் வெல்லப்படுகின்றன' எனும் இரண்டாம் தொகுதி 'வீரகேசரி' வெளியீடாக பிப்ரவரி 1974-ல் வெளிவந்துள்ளது. மாதம் ஒரு நூல் திட்டத்தில் இருபதாவது

பிரசுரமாக வந்துள்ள இந்நூல்தான் அந்தத் திட்டத்தில் வந்துள்ள முதல் சிறுகதைத் தொகுதி. இந்தத் தொகுப்பிற்கு இலங்கையின் சாகித்ய மண்டலப் பரிசு வழங்கப் பட்டுள்ளது. இந்த இரண்டு தொகுப்புகளுக்கும் இடையில் அவரது முக்கிய நாவலாகிய பஞ்சமர் முதல் பாகம் வெளிவந்துள்ளது (1973). பஞ்சமருக்குக் கிடைத்த வரவேற்பு உற்சாகத்தில் இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் சூழலில் இந்த இரண்டாம் தொகுப்பு வருவதாக முன்னுரையில் டானியல் குறிப்பிடுகிறார்.

முதல் தொகுதியிலுள்ள பெரும்பாலான கதைகள் அவரது முப்பதுகளில் எழுதப்பட்டவை. இரண்டாம் தொகுதியிலுள்ளவை பெரும்பாலும் அடுத்த பத்தாண்டுகளில் எழுதப்பட்டவை. பஞ்சமருக்குப் பிந்திய அவரது இரண்டாம் கட்ட எழுத்துக்களின் பொதுக் கூறுகளாக நாம் அடையாளம் காணத்தக்க முக்கிய அம்சங்கள் இந்த முதற் கட்டத்திலேயே முகிழ்க்கத் தொடங்கியுள்ளதை நம்மால் இனங்காண முடிகிறது. தேனருவி, வீரகேசரி, திணகரன், சிரித்திரன், ஈழநாடு, மரகதம் போன்ற ஈழத்துப் பத்திரிகைகளிலும் சரஸ்வதி, தாமரை ஆகிய தமிழ் இதழ்களிலும் இக்கதைகள் வெளிவந்துள்ளன.

இந்த இருபத்து மூன்று கதைகளில் பதினான்கு கதைகளைத் தேர்வு செய்து இத்தொகுப்பை உருவாக்கியுள்ளோம். 'தண்ணீர்' என்னும் சிறுகதை பின்னாளில் அவரால் அதே பெயரில் நாவலாக எழுதப்பட்டது; 'பூமரங்கள்' என்னும் கதை பின்பு அதே பெயரிலும் 'மரணநிழல்' என்பது 'சாநிழல்' என்ற பெயரிலும் குறுநாவல்களாக எழுதப்பட்டன. இவற்றையும் வேறு சில கதைகளையும் இத்தொகுப்பில் சேர்க்கவில்லை. எல்லா எழுத்தாளர்களும் ஒரே கதையைத்தான் திரும்பத் திரும்ப எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்" என்னும் கூற்று டானியலுக்கும் பொருந்தவே செய்கிறது.

சாதிக்க கொடுமைக்கு ஆளான ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் மீது மட்டுமின்றி வேசிகள், அனிகள், மாமா வேலை செய்பவர்கள் ஆகிய ஒதுக்கப்பட்டவர்கள் மீதும் டானியலுக்கு ஈர்ப்பு இருந்தது இக் கதைகளினூடாக வெளிப்படுகிறது. அவரே முன்னுரையில் குறிப்பிடுவது போன்று, "ஒழுக்கம், பண்பு போன்ற வரம்புகளால் புறக்கணிக்கப்பட்டு வறுமையிலும் துன்பத்திலும் வாழ்க்கை நடத்தும் கோடானு கோடி மக்களின்" போராட்ட மயமான வாழ்க்கையே அவரது கரிசனமார்க இருந்திருக்கிறது. ஊர் கூடிக் கொடும்பாவி இழுக்கும்போது ஒப்பாரி பாடிப் பின் செல்லும் கொடும்பாவிச் சின்னான், சாகாமல் இழுத்துக் கொண்டு கிடக்கும் கிழங்களை ஒழுங்காகச் சாக்காட்டும் வள்ளிக்கிழவி, பந்தியில் அமர்ந்துள்ளவர்களில் மகவா துக்காரர்களை எழுந்திருக்கச் சொல்லும் அதிகாரம் படைத்த குடிமோன் சூசைமுத்தன் போன்ற விளிம்பு நிலைச் சக்திகளை முன்னிறுத்திய பதிவுகளாக டானியல் கதைகள் அமைந்திருப்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

சாதி எதிர்ப்புக்கதைகளில் மேற்சாதிப் பெண்களின் பாலியல் மீறல்களை டானியல் கேலி செய்வது பற்றிய விமர்சனம் அவர் மீது எப்போதும் வைக்கப்படுவதை அறிவோம். அத்தகைய கதைகள் இத்தொகுப்பிலும் உள்ளன. சாதி என்பது பாலியல் தூய்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டு இயங்குகிறது. தம் சாதிக்குள் "இரத்தக் கலப்பு" ஏற்பட்டு சாதித் தூய்மை கெட்டுவிடக் கூடாது என்பதற்காகவே பெண்களின் சாதி மீறிய பாலியல் உறவுகள் கடுமையாகத் தண்டிக்கப்படுகின்றன. இந்தத் 'தூய்மை' என்பதும் அதனடிப்படையிலான 'பெருமை' என்பதும் நடைமுறையில் எத்தனை கேலிக் கூத்தாக உள்ளன என்பதைச் சொல்லும் முகமாகவே டானியல் இத்தகைய கதைகளை உருவாக்கியுள்ளார். மற்றபடி இதனை அவர் ஒழுக்கவாத நோக்கில் சொல்ல

வில்லை என்பது அவரது இதர கதைகளை இணைப் பிரதிகளாக வைத்துப் பார்க்கும்போது வெளிப்படுகிறது.

டானியல் கிறிஸ்தவ மதத்தைச் சேர்ந்தவர். இங்கே கிறிஸ்தவம் சாதியத்திற்குப் பலியாகிப் போனதை விளக்க வேண்டியதில்லை. இந்த அடிப்படையில் கிறிஸ்தவ சமூகத்தின் ஊழலையும், பெரும்பாலும் ஒடுக்கப்பட்ட சாதிகளாக உள்ள கிறிஸ்தவ மக்களின் பண்பாடுகளையும் டானியல் பதிவு செய்வதும் கவனிக்கத்தக்கது. அந்த வகையிலும் டானியலின் கதைகள் விளிம்புக் கலாச்சாரங்களின் பதிவுகளாக அமைகின்றன.

தோழர் டானியல் இறுதியாக இங்கு வந்திருந்த போது அவர் கைப்படக் கொண்டு வந்திருந்த பிரதிகளிலிருந்து இத் தொகுப்பு உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. அவரே கைப்படச் செய்திருந்த சில திருத்தங்களுடன் இப்போது அச்சிடப்படுகிறது. சுமார் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் கழித்தேனும் இப் பணியை எங்களால் நிறைவேற்ற முடிந்திருப்பது மகிழ்ச்சி அளிக்கிறது. அம்பேத்கர் நூற்றாண்டை யொட்டி ஏற்பட்ட விழிப்புணர்விழையாக டானியல் நூல்கள் மறு பதிப்புப் பெறும் நிகழ்வு இத்துடன் முழுமை பெறுகிறது. கிட்டத்தட்ட அனைத்து நூல்களும் இந்த வரிசையில் மறுபதிப்புச் செய்யப்பட்டு விட்டன. இந்தப் பணியைச் சிறப்புறச் செய்த விடியல் சிவா அவர்களும் அலைகள் சிவம் அவர்களும் நமது நன்றிக்குரியவர்கள்.

சாதி எதிர்ப்பு இலக்கிய வரலாற்றின் ஒரு கண்ணி என்கிற வகையில் முக்கியத்துவம் பெறும் டானியலின் எழுத்துக்களில் ஒன்றே விளிம்பு ட்ரஸ்ட்டின் முதல் வெளியீடாக வருவதில் மகிழ்ச்சியடைகிறோம்.

சில மாதங்களுக்கு முன்னர் டானியலின் 'அடிமைகள்' நூலுக்கு முன்னுரை எழுதும்போது, தலித் எழுத்தாளர்

ஆசிரியர் உரை

வீரகேசரி ஸ்தாபனத்தார், எனது சிறுகதைகள் சில வற்றைத் தொகுத்து நூல் வடிவில் வாசகர்களுக்குத் தர முற்பட்டுள்ளனர். உள்நாட்டிலும், வெளிநாட்டிலும் ஏற்கனவே வெளியான கதைகள் பலவும், எங்குமே வெளியாகாத கதை ஒன்றுமாக, கதைகள் இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன.

பொதுவில் எல்லோருக்கும் நன்கு தெரிந்ததான எனது இலக்கியக் கோட்பாட்டுக்குள் நின்றே இக் கதைகளை எழுதினேன் என்பதை கதைகளைப் படிக்கும்போது உணர்வீர்கள்.

1962-ல் வெளியான "டானியல் கதைகள்" என்ற எனது கதைகளின் தொகுதியைக் கொண்டும், கடந்த ஆண்டு வெளியாகிய "பஞ்சமர்" என்ற எனது நாவலைக் கொண்டும், அப்போதைக்கு அப்போது சஞ்சிகைகளில் வெளியாகிய எனது படைப்புகளைக்கொண்டும், என்னை இனங் கண்டுகொண்ட வாசகர்கள் இன்றும் எனது இலக்கியக் கோட்பாட்டை ஆதரித்து நிற்பர் என்பது எனக்குத் தெரியும். சமீபத்தில் வெளியான "பஞ்சமர்" நாவலுக்கு கிடைத்த வரவேற்பு - நல்லபிப்பிராயங்கள், பசுமையான என் மனதை நிரப்பி நிற்கின்றன. அந்த உற்சாகத்தோடு பஞ்சமரின் மறு பகுதியை எழுதிக்கொண்டிருக்கும் இந்த வேளை, வீரகேசரி ஸ்தாபனத்தார் இத் தொகுதியை வாசகர்களுக்குக் கொடுத்திருப்பது என்னை மேலும் மேலும் உற்சாகப் படுத்துவதாய் உள்ளது.

"தனிமனித சுதந்திரத்தை அழித்தல்", "எல்லோருக்கும் எல்லாமான சுதந்திரத்தைப் பெறுதல்" என்ற பணிகளுக்கு எனது பேனா தன் சிறு பங்கைச் செய்கிறது என்ற நம்பிக்கை என் இரத்தத்தோடு ஊறி நிற்கிறது. எனது

நம்பிக்கை சகல வாசகர்களிடமும் பரவி, அதற்கான பணிகளில் அவர்களை ஊக்குவிக்கவேண்டும் என்பதே எனது ஆசை.

இத் தொகுதியால் எனது ஆசையில் சிறு அளவுதானும் நிறைவேறினால் அதுவே போதும்.

இந் நூல் வெளிவர உதவியவர்களுக்கு எனது மனம் நிறைந்த நன்றிகள் .

76/2, கோவில் வீதி,
யாழ்ப்பாணம்,
7-12-73.

கே. டானியல்

சில குறிப்புகள்

குஞ்சு பொரிக்க வைக்கப்படும் முட்டையில் படிப்படியாக ஏற்படும் மாற்றம் நம்பார்வைக்குப் புலனாவதில்லையானாலும், இறுதியில் மாற்றங்களினாலான ஸ்தூல வடிவத்தை நாம் பார்த்து உணர முடிகிறது. முதல் விநாடியின் மாற்றத்தைப் புறக்கணித்து விட்டு மறு விநாடியின் மாற்றம் ஏற்படுவதில்லை; ஒன்றையொன்று உள்ளடக்கி, உள்ளடக்கியே ஸ்தூல வடிவான பெரு மாற்றத்துக்கு வழி பிறக்கிறது. பிரபஞ்ச வளர்ச்சியின் இந்தச் சரித்திரப் போக்குக்கு, இலக்கிய வளர்ச்சியின் போக்கும் எந்த வகையிலும் மாறுபட்டதல்ல.

பல்வேறு முரண்பாடுகளின் காரணமாக நலிந்து போய்க் கிடக்கும் மக்களுக்கு உத்தரவாதமான இன்ப வாழ்வளிக்கும் பணியில் தன்னையும் இணைத்துக் கொண்டு செயலாற்றுவதன் மூலம் தான், ஒரு எழுத்தாளன் தன்னுடைய பிறந்த நாட்டுக்குத் தன் பங்கைச்

செலுத்தியவனாவான். ஒழுக்கம், பண்பு போன்ற வரம்புகளால் புறக்கணிக்கப்பட்டு, வறுமையிலும், துன்பத்திலுமே வாழ்க்கை நடத்தும் கோடானு கோடி மக்களின் சுக துக்கங்களைப் புரிந்துகொண்டு, அவர்களின் போராட்டமயமான வாழ்வில் மின்னல்போல் தோன்றி மறையும் மனித உணர்வுகளுக்கு முழு வடிவங் கொடுக்கும் அதே வேளையில், அவர்களை இந்நிலைமைக்குத் தள்ளி விட்ட சுகபோக வர்க்கத்தினரின் கோரத் திரையைக் கிழித்தெறிந்து, அம்பலப்படுத்துவதும் அந்த மனச்சாட்சியுள்ள எழுத்தாளனின் கடமையாகும்.

எழுத்தாளன் என்பவன் ஒரு நடுநிலைமையாளன் என்பது ஒரு புத்தியூர்வமான கருத்தல்ல. சுரண்டுவனுக்கும் சுரண்டப்படுபவனுக்கும், சுகபோகிக்கும் நித்திய தரித்திரனுக்கும் இடையில் நின்று ஞானோபதேசம் செய்வது சுலபம். பெயரும் புகழும் கிடைக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் பலன், நீதி எப்படிச் சாகாவரம் பெற்று நிலைக்கவேண்டுமோ, அந்தியும் அப்படியே சாகாவரம் பெறச் செய்வதுதானாகும்.

'இலக்கியம் ஒன்றினால் மட்டும் மனிதனிடத்தில் படர்ந்துள்ள சின்னத்தனங்களை ஒழித்துக்கட்ட முடியும்' என்று வீராப்பு பேசும் இலக்கிய கர்த்தாக்களும், 'அந்தப் பணி நம்முடையதல்ல; அது அரசியல்வாதிகளுடையது' என்று ஒப்பாரி வைக்கும் இலக்கிய கர்த்தாக்களும் இருக்கிறார்கள். உண்மையில் இந்த இரு துருவ இலக்கிய கர்த்தாக்களும் தான், மக்கள் இலக்கியத்தின் எதிரிகள் என்பது என் கருத்து. மகிழ்ச்சியான வாழ்வு என்பது, ஒரு சமுதாய அமைப்பில் தற்செயலான நிகழ்ச்சி என்று நெடுங்காலமாகக் கருதப்பட்டு வருகிறது. ஆனால் உண்மையில் அது தற்செயலான ஒன்றல்ல. இந்தப் பழைய கொள்கையைத் தகர்த்து வாழ்வு என்ற பதத்திற்கான இலக்கணமமைந்த வாழ்க்கை முறையை அமைப்பதென்பது இலக்கிய கர்த்தாவால் இயலாததுதான்.

ஆனால் அதற்கான பணியில் ஈடுபட்டுழைக்கும் சக்திகளோடு இணைந்து செயற்பட்டு அந்தப் புதிய யுகத்தைத் துரிதப்படுத்துவது ஒன்றும் அவனால் இயலாத காரியமல்ல.

இந்தக் கருத்துக்களை மனதில் கொண்டு, ஒரு எழுத்தாளன் தனது இலக்கியத்தைச் சிருட்டிப்பதன் மூலம் தான் நாட்டிற்கும், அவனுக்கும் நன்மை ஏற்படும் என்பது என் ஆணித்தரமான கருத்து. நான் கண்டு, கேட்டுணர்ந்த அனுபவங்களின் பகைப்புலனில், எந்தவிதத் துன்பம் நேரினும், மனிதனுக்கு வாழ்க்கையிலே பற்றும் நம்பிக்கையும் மேலோங்க வேண்டுமென்ற அடிநாதத்தை முதன்மைப்படுத்தி என் கதைகளைச் சிருஷ்டிக்கிறேன். ஆனால், இதில் எவ்வளவு தூரம் வெற்றி பெற்றுள்ளேன் என்பதை வாசகர்களாகிய நீங்கள் தான் தீர்மானிக்க வேண்டும்.

இத்தொகுதியிலுள்ள கதைகள் ஏற்கெனவே ஈழநாடு, வீரகேசரி, மரகதம், சரஸ்வதி, தாமரை ஆகிய இதழ்களில் வெளியானவை. அவற்றின் ஆசிரியர்களுக்கு என் நன்றி. இப்போது, இதனை அழகிய நூல் வடிவில் கொண்டுவரும் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க நிறுவனமான எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகத்தார்க்கு என் நன்றி என்றும் உரியது.

என்னுடைய இந்த முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதிக்கு கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன் அவர்கள், தமது பல்வேறு கடமைகளுக்கும் மனமுவந்து எழுதியுதவிய முன்னுரைக்காக நான் நன்றி தெரிவிக்கின்றேன்.

வணக்கம்.

80, கோயில் வீதி
யாழ்ப்பாணம்,
20-1-1963.

கே. டானியல்

திருநாள்

ஊரெல்லாம் பரபரப்பாக இருக்கிறது. காதுகளுக்குக் கேட்பதெல்லாம் அதிர்வெடிகள்; கண்களுக்குத் தெரிவதெல்லாம் மத்தாப்பு வாணங்கள்.

அதோ, மத்தாப்பு ஒன்று வெடித்து, மலர்ந்து, பல வர்ணக் கட்டிகளைக் கொட்டுகிறது. அவை கண்களுக்கு எத்தனை இன்பத்தைத் தருகின்றன!

“தம்பி, இந்த வாண விளையாட்டு — அவிட்டு மத்தாப்பு இருக்கிறதே, இதெல்லாம் தமிழனின் வாகடத்திலேதான் தம்பி அனாதியாக இருந்தது. ஆதிகாலத்திலே எப்பவோ ஒருநாள், இந்த ஒலை வாகடம் ஆத்திலே விழுந்து, கடல்வெ போன போது வெள்ளைக்காறங்கள் கண்டெடுத்தெல்ல இப்ப சந்திரனுக்கு வாணம் விடுகிறானாம்!”

ஊரில் வயதேறிய ஒரு தாத்தா ஒரு நாள் சொன்ன வார்த்தைகள் என் ஞாபகத்திற்கு வருகின்றன. ரஷ்யர்கள் சந்திரமண்டலத்திற்கு ‘ராக்கெட்’ அனுப்பிய காலத்தில், மனம் தாங்கமாட்டாது தமிழன் பெருமையை எடுத்துச் சொல்லிய அந்தத் தாத்தா இன்னும் என் மனக்கண் முன்னேதான் நிற்கிறார்.

அந்தப் பெருமையின் வழிவந்த இன்பமான மத்தாப்புக் காட்சியை நான் பார்க்கிறேன்; ரசிக்கிறேன். கண்ணீர்த் துளிகள் என் கண்களில் திரையிட்டு நிற்கின்றன. அந்தத்

திரைக்கும் ஊடாக வெடித்துக் சிதறிய இன்னொரு மத்தாப்பின் ஒளிச் சிதர்கள் பளிச்சிட்டு மின்னுகின்றன. திரைபிட்ட கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு, மறுபடியும் மறுபடியும் அந்தக் காட்சியைப் பார்த்து ரசிக்கத்தான் மனது ஆசைப்படுகிறது. இந்த வயசில் எனக்கே வருகிறதே இந்த ஆசை!

எனது மகன் புரட்சிதாசன், நித்திரையில் விம்மிப் புடைக்கும் ஓசை என் நெஞ்சு வரை அதிர்கிறது. நெஞ்சின் அந்தரத்தில் அந்த ஓசை இரைந்து மடிகிறது. சீ! நான் என்ன மனிதன்! மிருகத்தனமாக அவன் முதுகில் பளீரென அறைந்துவிட்டேன். கையாலாகாதவன்!

வெட்கத்தால் என் உள்ளூறுப்புக்கள் கூனிக் குறுகுகின்றன. சாய்மனைக் கட்டிலின் அழுக்குப்பிடித்த பகுதி, குளிர்ந்து, பிடரியை ஒட்டிக்கொண்டு இழுக்கிறது. முற்றத்து வெளிப்புறத்தில் இலயிக்கவிட்ட கண்களை எடுத்துக் கொள்வதற்காகக் கழுத்தை மறுபுறம் திருப்ப முயற்சிக்கிறேன். வலுவில் அது முடியவில்லை!

என் இரண்டாவது குழந்தை ஜனதாவின் குரல் குடிசையின் அடியிலிருந்து எழுந்து வருகிறது. அவள் நித்திரையில் பிதற்றுகிறாள்.

இருட்டிக்கொண்டு வரும்போது அடுத்த வீட்டுப் பெண் குழந்தை அணிந்திருந்த உடையைப் பார்த்து, அதே நிறத்தில் ஒன்று வாங்கித் தரும்படி என்னை நச்சரித்தாளே! அதன் பிரதிபலிப்புதான் அவள் வாயில் இப்போது பிறக்கிறது.

சற்றுவேளை வீட்டின் எல்லைக்குள் அமைதி நிலவுகிறது.

இப்போது என் கடைசிக் குழந்தை சுரதா பாலுக்காக அழுகிறாள்; பீறிடுகிறாள்.

கே. டானியல்

11

பாவம், மனைவி நவமணி நன்கு தூங்குகிறாள்! அவளுக்குப் பகலெல்லாம் எத்தனை தொல்லைகள்! குடும்பப் படகை ஓட்டிச் செல்ல அவள் எத்தனை சிரமப் படுகிறாள்! அவள் மட்டும் எனக்குக் கிடைத்திராவிட்டால்

சுரதா பிடிவாதமாகவே கதறுகிறாள். அவளுக்குப் பசிக்கிறது.

“நவமணி!”

நான் மெதுவாக அழைக்கிறேன். என் குரல் கம்மு கிறது.

“நவமணி!”

நான் மீண்டும் அழைக்கிறேன். இப்போது என் குர லில் சற்று அதிகாரமே தொனிக்கிறது.

பாழாய்ப்போன இந்த அதிகார மமதை இன்னுந் தான் சாக மாட்டேன் என்கிறது! என்னுடன் ஒட்டிக் கொண்டே இருக்கிறது. அதற்குத் தீர்க்காயுசு! சில வேளை களில் எனது நிந்தனைக்கு உள்ளாகி, அப்படியே செத்து மடிந்து போனது போலக் கிடந்துவிட்டு, சமயாசமயங் களில் உயிர்ப் பெற்று ஓடி வந்து விடுகிறது. இதற்கு நான் என்ன செய்வேன்! தூ, மாணங்கெட்ட மமதை.

சுரதா அழுதுகொண்டே இருக்கிறாள் என்று ‘இலக்கிய மேதை’யாகிய நான் கள்ளிப்பெட்டி மேல் கிடந்த ‘ஹரிக்கன் லாம்பை’ எடுத்துத் தூண்டிவிட்டுக் கொண்டு அவளை நோக்கிப் போகிறேன். லாம்பின் ஒளிக்குள் கண்களைக் கூசிக்கொண்டு, சுரதா என்னைப் பார்க்கிறாள். என்னைத் தகப்பன் என்று அடையாளம் கண்டுவிட்டாள். அவளுக்கு வயசு ஒன்றுக்கு மேலாகிறது. இன்னுமா அடையாளம் தெரிந்து கொள்ளாமல் இருப் பாள்?

நவமணி அலங்கோலமாய் அசந்து போய்க் கிடக்கிறாள். லாம்பை நவமணியின் தலைமாட்டில் வைத்துவிட்டு சுரதாவை அள்ளித் தோளில் போட்டுக் கட்டிலுக்கு வந்து படுத்து அவள் முதுகைத் தடவிக் கொடுக்கிறேன். பாரம் தாங்காது கட்டில் கிரீச்சிட்டு கதறுகிறது. சுரதா என் நெஞ்சை வருடிக் கொண்டு மறுபடியும் தூங்குகிறாள்.

கழுத்தை முறித்துக்கொண்டு நவமணியைப் பார்க்கிறேன். லாம்பின் ஒளியில் அவள் முகம் தெளிவாகத் தெரிகிறது. அவள் எவ்வளவு இளைத்துப் போய் விட்டாள்! பாதி அளவில் உடல் வற்றி, மஞ்சள் நிறமாகி, தேகம் உதிர்ந்து, செவ்விதழ்கள் வரண்டு, கதுப்புக் கன்னங்கள் சுருங்கி, மார்புத் தசைகள் சும்பி கண்குழிகள் தாழ்ந்து பொலிவிழந்து விட்டாள்.

என் நெஞ்சைப் பிய்த்துக் கொண்டு ஒரு பெருமூச்சு வந்து மடிகிறது, அந்த மூச்சிலே ஓராயிரம் நினைவுப் படங்கள் மிதந்து வருகின்றன.

2

நவமணி என் கண்ணுக்கு முன்னே வாலைக் குமரியாக நிற்கிறாள். பளிச்சிட்டு மின்னும் விழிகளை மேலாகச் செருகி என் பரந்த மார்பில் சிரசைச் சாய்த்துக் கொள்கிறாள். தலை முழுகி உலர்த்திக் காயவிட்டிருந்த மிருதுவான கேசம் என் மார்போடு உரசி, மெத்தென்ற இன்பத்தைத் தருகிறது.

குளிர்க் காற்று அலை அலையாக வருகிறது. அவள் மென் உடலை குளிர் அலைகள் தாக்கிவிடக் கூடாதே என்பதற்காகவோ என்னவோ என் வலிய கரங்களை வளைத்து அவளை இறுக்கிக் கொள்கிறேன்.

நீண்டவேளை இரவின் மோனத்தோடு சேர்ந்து கொண்டு அவள் அசந்து நிற்கிறாள்.

எதையோ நினைத்துக் கொண்டு அவள் விம்முகிறாள். அந்த ஓசை என் மார்பைக் குடைந்து, என் இருதய பெண்டுலத்தைப் பிடித்து ஆட்டி அசைக்கிறது; பலமாக உந்தி உதைக்கிறது.

“நவமணி நீ ஏன் அழுகிறாய்?”

“நீங்கள் என்னை மறந்துவிட மாட்டீர்களே?”

“பைத்தியக்காரி!”

காதோடு காது வைத்து நாங்கள் பேசுகிறோம். மென் கரங்களை மேலாக நீட்டி, வளைத்து, என் கழுத்தைக் கட்டிக் கொள்கிறாள்.

நிர்மலமாகக் கிடக்கும் வான முகட்டிலிருந்து இடம் பெயர்ந்த வெள்ளித் துண்டொன்று திசைமாறி ஓடுகிறது.

அந்தக் கதுப்புக் கன்னங்களின் சுவையிலே நான் மெய் மறந்துவிடுகிறேன். செவிகளுக்கூடாக, கேசத்தினிடையே கைகளைச் செருகி, அவளின் முகத்தை நிமிர்த்தி.....

கிளுகிளுப்பேறவே. அவளிடம் பெண்மையின் புரியாத புதிர்கள் ஓடி வந்துவிடுகின்றன. என் பிடியிலிருந்து விடுபட்டு ஓடிவிட அவள் போராடுகிறாள்.

“நவமணி!”

“உம்!”

“நாளைக்கு நாம் ‘ரிஜிஸ்தர்’ செய்து கொள்ளலாமா?”

“அம்மாவிடம் ஒரு வார்த்தை கேட்டுவிட்டு.”

“அவ மறுத்துவிட்டால்?”

“நான் முன்னமே சொல்லி வைத்துவிட்டேன்.”

என் நெஞ்சு துணுக்குறுகிறது.

“ஏன் அவசரப்பட்டாய்?”

“அதனால் என்ன? அம்மா பாவம்; சம்மதித்து விட்டா!”

பலங்கொண்ட மட்டும் அந்த உடலை நெரித்து என் மார்போடு ஒட்டவைத்துக் கொள்கிறேன்.

“ஐயோ எலும்பெல்லாம் முறிந்து போகிறதே!”

“செல்லமாக அவள் கன்னத்தில் அடிக்கிறேன்

உடம்பெல்லாம் கொதித்துத் தகிக்கிறது; மின்சாரம் பாய்கிறது. நான் பெருமூச்சு விடுகிறேன்.

“இதென்ன பெருமூச்சு?”

“பெருமூச்சல்ல இது; உன்னிடம் கெஞ்சும் ஊமைக் குரல்”

அப்புறம்...?

3

நெஞ்சின் குமுறல் பெருமூச்சாக வெளியே வருகிறது. மனசை எங்கெல்லாமோ அலையவிட்டு, மறுபடியும் நெஞ்சுக் கூட்டுக்குள் பிடித்து வைத்துக் கொள்கிறேன். செத்துப் போய்விட்ட அந்த நாட்களை எண்ணிப் பூரிப்பதால் இப்போது என்ன வரப்போகிறது!

குழந்தை சுரதா நித்திரையாகிவிட்டாள். அதனால் என் நெஞ்சில் பாரம் அதிகரிப்பது போலிருக்கிறது. மெதுவாக எழுந்து சென்று, தாய்க்குப் பக்கத்தில் அவளைப் படுக்க வைக்கிறேன்.

சொல்லி வைத்தாற்போன்று அடுத்த வீட்டுக் கடிக்காரம் ஒரு தடவை ஒலித்து ஓய்கிறது. அந்த ஓசை என் உடலைப் புல்லரிக்க வைக்கிறது. அந்த நாட்களில் என் நவமணியைப் பக்கத்துத் தென்னந்தோப்பில் சந்திக்கும் வேளையின் அடையாளக் குரல். இந்த ரீங்காரந்தான். இந்த ஓசை கேட்கும்போது நான் அவளுக்காக அங்கே காத்திருப்பேன். அவள் வருவாள்.

மறுபடியும் மனது குமைகிறது.

நவமணியின் முகத்தை இப்போது பார்க்கிறேன். லாம்பொளியில் அந்த முகம் நன்றாகத் தெரிகிறது.

அவள் உதடுகள் எதையோ வேண்டித் துடிப்பது போல இருக்கின்றன. அதரபானம் ஊற்றெடுத்து மினுமினுக்கிறது.

புதுத் தாம்பத்திய உறவின் சுழிகள் அந்த முகத்திலே நெளிந்தோடுகின்றனவோ!

என் கரங்கள் வெளிச்சத்தை அணைத்துவிடுகின்றன.

அவளின் தூக்கத்தைக் கலைக்கிறேன்.

முனகிக்கொண்டே அவள் விழித்துக்கொள்கிறாள்.

ஐஸ் பெட்டியில் உரசுவதைப் போல அங்கமெல்லாம் குளிக்கிறது.

நான் மறுபடியும் சாய்மளைக் கட்டிலுக்கு வந்துவிடுகிறேன்.

இப்போது என் அங்கமெல்லாம் நடுங்குகிறது.

என் கண்களுக்கு முன்னே தனித் தனியாக ஆயிரம் காட்சிகள் அணிவகுத்து வருகின்றன.....

கல்யாணத்தின் பின் பத்தாவது மாதம், மகன் புரட்சி தாசன் பிறந்த வீட்டுக்குள், நவமணி பாயும் படுக்கையுமாக அழல் வாதத்தால் வீழ்ந்து கிடந்தாளே!

அவளின் அம்மா செத்துப் போய்விட, அந்த வீட்டுச் சொந்தக்காரனிடம் சண்டை போட்டுக் கொண்டு தனிக் குடித்தனம் செய்ய வீடு தேடி அலைந்தேனே!

வேலையற்று வீதி அலைந்து, கடன்பட்டு வாழும் போது மகள் ஜனதா பிறந்தாளே, அப்போது நாங்கள் பட்ட வேதனை!

எத்தனையோ வீட்டுச் சொந்தக்காரரால் வீரட்டப் பட்டு, இந்தக் குடிசையில் வந்து அடைக்கலம் புகுந்து, சுரதாவைப் பெறும்போது பஞ்சத்தால் அவள் விட்டாளே கண்ணீர்!

சலுகைச் சம்பளம் கட்டாமல் பாடசாலையிலிருந்து வீரட்டப்பட்டு மகன் புரட்சிதாசன் ஏக்கத்துடன் வீடு திரும்பிய நாட்கள்!

இலஞ்சம் வாங்காமல், கூப்பன் புத்தகங்கள் கொடுக்க மறுக்கும் விதானையிடம், மண்டியிட்டு, கைகட்டி, வாய் பொத்திக் கூனிக்குறுகி நிற்பேனே வருடா வருடம்!

பட்டினியோடு போராடிக் கொண்டு குழந்தைக்குப் பால் கொடுக்க அவள் பட்டபாடு.....

எத்தனைதான் என் கண் முன்னே அணிவகுத்து வருகின்றன.

என் நெஞ்சு விம்முகிறது.

சுரதா பிறந்த ஓராண்டு காலமாக எப்படியோ சமாளித்து வந்துவிட்டு இப்போது...

என் அரக்கத்தனத்திற்காக நான் வெந்து சாகிறேன். ஐயோ இந்த மனப்பாரத்தை நெஞ்சு தாங்காது போலிருக்கிறதே!

ஏதோ முனகல் குரல் கேட்கிறது!

நவமணி விம்முகிறாள்" அழுது வடிகிறாள். அந்த ஒலி எங்கே எனக்குக் கேட்டு, என் தூக்கம் கலைந்துவிடுமோ என்று அதை அசை போட்டுக் கொள்கிறாள், பைத்தியக்காரி! நான் நிம்மதியாகத் தூங்கிவிட்டேன் என்றுதான் எண்ணுகிறாள்!

இத்தனை காலமும் வாழ்ந்து விட்ட நரக வாழ்வுக்குப் பின் இப்போது பைத்தியக்காரத்தனமான 'உல்லாசம்' செய்துவிட்டு என்னால் தூங்கத்தான் முடியுமா?

நான் ஒரு மானங்கெட்ட மனிதன்!

பத்தாண்டுகளுக்கிடையில் மூன்று குழந்தைகளுக்கு அப்பனாகிவிட்டு விழிக்கிறேன். தூ, மானங்கெட்ட அப்பன்!

சொந்தமான ஒருசதுர அடி நிலமோ, குந்திக்கொள்ள ஆன குடிசையோ, படுப்பதற்குத் துண்டுப் பாயோ, வாழ்க்கை என்ற பெயரோடு ஒட்டிக்கொண்டு செல்வதற்கு ஒரு நிரந்தர வருவாயுள்ள தொழிலோ இல்லை. இந்த இலட்சணத்தில் 'தகப்பன் தொழில்' மட்டும் ஒழுங்குபடச் செய்கிறேன், மானங்கெட்ட தொழில்! குழந்தைகளுக்கு அழகழகான பெயரிட்டு மகிழ்கிறேன்; மானங்கெட்ட மகிழ்ச்சி!

நானைக்குப் புத்தாண்டு பிறக்கிறது. வருடத்தின் ஒரே ஒரு திருநாள். இதிலெல்லாம் யதார்த்தவாதியாகிய எனக்கு நம்பிக்கை இல்லையென்று இத்தனை காலமும் தான் தட்டிக் கழித்துவிட்டேன். இந்த வகையில் நான் புத்திசாலி. ஆனால், உலகத்தின் ஆசாபாசங்களுக்கிடையில் குழந்தைகள் உணர்வு பெறக்கூடிய அளவுக்கு வளர்ந்து விட்டார்களே!

பக்கத்து வீட்டைப் பார்த்துவிட்டு மனம் குமைந்து போய் குழந்தைகள் அழுகிறார்களே. அதைத் தடுத்துவிட எனக்கு முடிந்ததா?

“ஏனையா, உங்க குழந்தைகளுக்குப் புதுத்துணி வாங்கிக் குடுத்திருக்கிறீர்கள்? மத்தாப்பு வெடிகள் ஏன் வாங்கிக் குடுக்கிறீர்கள்?” நாங்கள் குழந்தை குட்டிகளை வளர்க்கவிட மாட்டீர்களா?” என்று பக்கத்து வீட்டாரைக் கேட்டுவிட முடியுமா?

நான் எவ்வளவு முட்டாள்! ஒரு வெடிப் பெட்டி வாங்கித் தரும்படி கேட்ட மகனுக்கு முதுகில் நாலு வைத்து அவனின் ஆசையை அடக்கினேன்! அடக்கினேனா? சே, அது அவன் மனதுள்ளேயே அடங்கிக் கிடக்கிறது. விரியன் பாம்புக் குட்டிபோல அடங்கிப் போய் விட்டது போலக் கிடக்கிறது. ஐயோ! அது குழந்தை மனதின் மென்மையெல்லாம் பதம் பார்த்துத் தீர்த்து விடப் போகிறதே.

பசி, பட்டினி என்று நவமணி முன்பெல்லாம் குரல் வைக்கும்போது அவளுக்கு வேடிக்கைகள் காட்டி அவள் எண்ணத்தை வேறு வழியில் திருப்பியாவது வந்தேன். இப்போது அதற்குக்கூட என்னிடம் திராணியில்லை.

முன்பெல்லாம் அவளும் என்னுடன் சேர்ந்து இலக்கியம் பேசுவாள்; அரசியல் பேசுவாள். ஆரம்பத்தில் ஒரு நாள் எங்கோ ஒரு ‘குபேர’ நாட்டினிருந்து வெளிவந்த மாத இதழில் இருந்த படங்களைக் காட்டி அதற்கு விளக்கம் கேட்டாள்.

அவளுக்கு ஆங்கிலமே தெரியாது. அதனால் நான் தான் விளங்க வைக்க வேண்டி இருந்தது.

ஒரு பஸ் வண்டி நிற்கிறது. மாணவ மாணவிகள் அந்த வண்டியில் ஏறிக்கொண்டு, குதூகலமாக நின்று கொண்டு மிருக்கின்றனர்.

“பாடசாலைகளை அரசாங்கம் நடத்துவதால், பாடசாலை மாணவர்களைப் பற்றிய சகல பொறுப்புக்களையும் அரசாங்கமே கவனிக்கிறது. பாடசாலைக்கு மாணவர்

களை அரசாங்க வாகனம் ஏற்றிச் செல்கிறது” இப்படி அந்தப் படத்தின் விவரத்தை அவளிடம் கூறினேன்.

வேறொர் படத்தைக் காட்டினாள்.

“தொழில் நிலையங்கள் அரசாங்கத்திற்குச் சொந்தமாக இருப்பதால், தரகு கூலியோ, வெட்டுக்கொத்தோ இன்றி எல்லோருக்கும் நல்ல சம்பளம் கிடைக்கிறது. வேலைக்குப் போகும் தாய், இலவச பராமரிப்பு நிலையத்தில் தன் குழந்தையை ஒப்படைத்துவிட்டு உற்சாகமாக வேலைக்குப் போகிறாள்” என்றேன்.

புத்தகத்தில் வேறொர் படத்தைக் காட்டினாள்.

“நாட்டில் அதிகமான குழந்தைகளைப் பெற்றெடுத்து முறைப்படி குடும்பம் நடத்திய ஒருத்திக்கு ‘வீரத்தாய்’ என்ற பதக்கம் சூட்டு விழா நடக்கிறது.

இந்த வார்த்தையை நான் சொல்லி முடிப்பதற்கிடையில், நான் சொல்வது பொய் என்று கூறுவது போன்று தலையை ஆட்டிக் கொண்டாள்.

குடும்பக் கட்டுப்பாட்டின் அவசியத்தைப் பற்றிப் பிரசாரகர்கள் வாய் விரியப் பேசித் திரியும் சூழ்நிலையில் வசிப்பவளுக்கு இதை அப்படியே நம்பிவிடத்தான் முடியுமா?

இப்படி அவள் என்னுடன் முன்பு பேசியதெல்லாம் இன்னும் எனக்குத் தெளிவாகக் கேட்கிறது. ஆனால் இப்போது அப்படி எதுவுமே இல்லை. வாழ்வைப் பற்றிய நம்பிக்கை அவளிடம் இருந்தால் தானே!

மறுபடியும் மத்தாப்பு ஒன்று வானவெளியில் வெடித்துச் சிதறுகிறது.

என் குடிசையைச் சுற்றியென்ன, உலகத்தைச் சுற்றியே அதிர்வெடிகள் கேட்கின்றன. என் குழந்தைகள் விழித்

திருந்தால் இந்த வெடிகளின் ஓசையைக் கேட்டாவது திருப்திப்படுவார்கள் என்று கூட நினைக்கிறேன். பைத்தியக்காரன்!

மறுபடியும் மறுபடியும் அதிர்வெடிகள், மத்தாப்புகள்!

புத்தாண்டுப் பொழுது சிரித்துக் கொண்டு வருகிறது. அதன் வரவுக்காக எல்லோருமே காத்திருக்கின்றனர்.

4

இரவோடிரவாக விழித்திருந்ததால் கண்கள் எரி வெடுக்கின்றன.

காகங்கள் கரைந்துகொண்டு விரைந்து செல்கின்றன. கோழிகள் குடிசையை விட்டுக் கொக்கரித்துக் குதிகின்றன.

ஜனதா எழுந்து தலையைச் சொறிந்துகொண்டு, படுத்த பாயிலேயே ஏங்கிப்போய் இருக்கிறாள். புத்தாண்டுத் திருநாளில் எல்லோருமே புத்தாடை அணிந்துகொண்டிருப்பார்கள்; அவர்களுக்கு முன் இந்தக் கோலத்தில் எப்படி நிற்பது என்று ஏங்கக்கூடிய வயதில் அவள் இல்லை. ஏதோ ஒன்றுமில்லாத ஒன்றைப் பற்றிய இனந் தெரியாத ஏக்கந்தான் அது!

மகன் புரட்சி, அவசர அவசரமாக எழுந்து முற்றத்திற்கு வருகிறான்.

குழந்தை சுரதாவின் ஜலம் தோய்ந்த சட்டையைக் கழற்றிக்கொண்டே நவமணியும் முற்றத்திற்கு வருகிறாள். அந்தச் சீவனின் பஞ்சடைந்த கண்களுக்கு முன்னால், என் சப்தநாடிகளும் ஒடுங்குகின்றன. தோள் மூட்டுப் புறமாக வாய் கிழித்து நிற்கும் சட்டையைத் தாவணிச் சேலையால்

முடிக்கொண்டு அவள் முற்றத்தில் தன் அருமை மகளின் முகத்தைப் பார்த்தபடி நிற்கிறாளே அந்த நிலை!

பட்டுத் துணிகளின் உராய்வு எனக்குக் கேட்கிறது. என்கே கேட்கிறது? தலை நிமிர்ந்து பார்க்கிறேன். அடுத்த வீட்டு வரோணிக்கா தன் நான்கு குழந்தைகளையும் நடத்திக்கொண்டு ஒழுங்கை ஓரமாகப் போகிறாள்.

மாதா கோவிலில் மணியோசை கேட்கிறது.

புத்தாண்டுத் திருநாளின் பூசைப் பவியைக் காண்பதற்காக அவர்கள் போகிறார்கள்.

அந்தத் திசையையே பார்த்தபடி நவமணி ஏங்கிப் போய் நிற்கிறாள். 'தான் ஒரு இலட்சிய எழுத்தாளனின் மனைவி' என்பதை ஒரு கணம் ... மறந்துவிட்டுத்தான் அப்படி நிற்கிறாளோ!

புத்தாண்டுத் தேவனின் ஒளிக் கிரணங்கள் உலகில் நன்றாக வேருன்றிவிட்டன.

காலைக் கடன்களை முடித்துக்கொண்டு வந்த எனக்குக் காப்பி தயாராக இருக்கிறது.

நவமணியின் மாமி முறையான ஒருத்தி பருத்தித் துறைப் பிரதேசத்திலிருந்து இனாமாக அனுப்பிவைத்த பனங்கட்டி முடியும் தறுவாய்க்கு வந்துவிட்டது இருந்தும் இன்னோர் பேணி காப்பி குடிக்க வேண்டுமென்ற ஆசையே பிறக்கிறது. ஆனாலும் பேராசை கூடாது.

அடுப்பங்கரைப் பக்கம் சுரதா அடம்பிடித்து அழும் குரல் கேட்கிறது. காப்பிக்குச் சீனி போட்டுக் கலக்கித் தரும்படி அவள் அடம்பிடிக்கிறாள். கடந்த ஒரு மாத காலம் இப்படியே குடித்து வந்தவளுக்கு இன்று மட்டும் புதிதாக ஒன்று வேண்டுமாம்!

நவமணியின் சிற்றத்திற்கும் முறைப்புக்கும் முன்னால் என்னால் அங்கிருக்க முடியவில்லை.

எழுந்து, வெளியே வருகிறேன்.

எதிர்த்தாற்போல கலாமன்றம் வாசகசாலை கண்ணுக்குத்தெரிகிறது. வாசகசாலைக்குள் செல்கிறேன். அப்போதுதான் தினசரியைப் போட்டு விட்டுப் பத்திரிகைப் பையன் போகிறான். உள்ளே யாருமேயில்லை.

“பத்திரிகைகளையும், பாடசாலைகளையும் அரசாங்கம் பொறுப்பேற்கும். நாட்டின் சகல மாணவர்களின் கல்வியும் அரசாங்கக் கண்காணிப்பின் கீழ்வரும். கலைஞர்களுக்கெல்லாம் மான்யம் வழங்கப்படும். பத்திரிகை எழுத்தாளர்களுக்குச் சட்டபூர்வமான சம்பளம் வரையறுக்கப்படும்.....”

இதற்குமேல் என்னால் அந்தப் பத்திரிகைச் செய்தியைப் படிக்க முடியவில்லை. கண்களில் கண்ணீர்த்திரைகள் மூடி நிற்கின்றன. மனம் உணர்ச்சியால் விம்முகிறது. அப்படியே மடித்துக் கொண்டு வீடு நோக்கி ஓடி வருகிறேன்.

“நவமணி, நவமணி!”

என் அங்கலாய்ப்புக் கேட்டு நவமணி ஓடி வருகிறாள்.

அமைதியற்றிருக்கும் அவள் மனதிற்குச் சாந்தி தேட அந்தச் செய்தியைப் படிக்கிறேன்.

அவள் கண்களில் தோன்றும் ஒளியை நிமிர்ந்து பார்க்கிறேன். கண்களிலே நீர் நிரம்பியபடி அவள் மரமாக நிற்கிறாள்.

“நவமணி!”

பத்திரிகை படித்து முடிந்ததும் ஆசையோடு அவளை அழைக்கிறேன்.

என் குரல் கேட்ட பின்புதான் அவள் சுய நிலைக்கு வருகிறாள்.

“நீங்க சொன்னீங்களே, அதிகம் பிள்ளை பெறுகிறவர் களுக்குத் தங்க மெடல் என்றும், விழா என்றும், அப்படி இங்கேயும் வந்து விட்டதே!”

உற்சாகத்தோடு இதைக் கேட்டுவிட்டு, அவள் தலையைத் தாழப் போட்டுக் கொள்கிறாள்.

“ஆமா வந்து விடும்; சீக்கிரம் வந்துவிடும்; இன்னும் பத்தாண்டுகளில் வந்துவிடும்!”

இவ்வார்த்தையை நான் முடிப்பதற்கிடையில் “பத்து ஆண்டுகளா?” என்று ஏக்கத்தோடு கேட்டவள் அப்படியே மயக்கம் போட்டுச் சரிந்து போகிறாள்.

நல்ல காலம்! நான் அவளைத் தாங்கிப் பிடித்துக் கொண்டு விட்டேன்.

“புரட்சி, புரட்சி!”

என அழைப்புக் குரல் கேட்டு ஓடி வருகிறான்.

“தண்ணீர் கொண்டு வா!”

என் உத்தரவு கேட்டு உள்ளே ஓடுகிறான்.

நவமணி மயங்கிப் போய் என் மடியில் கிடக்கிறாள்.

என் மடி மீது அவளைக் கிடக்க வைத்து எத்தனைக் காலம்!

பத்தாண்டுகளுக்குப் பிறகு, தன்னால் பிள்ளைப் பெற்று ‘மெடல்’ வாங்க முடியாதே என்று ஏங்கிப் போய் விட்டாள்.

—பைத்தியக்காரி இப்போதிருந்தே பெற்றுக் கொண்டே இரு! யார் வேண்டாமென்கிறார்கள்? பத்தாண்டுக்கு முன் செத்தா போய் விடுவாய்? □

கொடும்பாவி

வாழ்க்கையிலே நடப்பவைகள் எல்லாம் மனதிலே நிற்பதில்லை. குறிப்பிடக்கூடிய ஒன்றோ இரண்டோ சம்பவங்கள் அடி மனதோடு ஒட்டிப்போய் நின்றுவிடுகின்றன. அநேக சம்பவங்கள் மனதின் விளிம்பிலே சில நாள் நின்று விட்டு, அதற்கப்புறம் மெதுவாக நகர்ந்து போய்விடுகின்றன.

இந்த நியதி எனக்கு மட்டும் விதிவிலக்காக இருக்க முடியுமா? இதற்குட்பட்ட கொடும்பாவிச் சின்னான் என் மனதிலே ஒட்டிப் போய்க் கிடக்கிறான்.

சின்னானை நினைக்கும்போது அவனின் பெண் வேடம், தேர்ப்பாடையிலே வளர்த்தப்பட்டிருக்கும் வைக்கோற்பாவை, இளவட்டங்களின் தலையிலே குந்தியிருக்கும் 'கிச்சின் லைட்டு' எல்லாமே சேர்ந்து மனக்கண் முன் வந்து விடுகின்றன.

மரத்தாலான நான்கு சில்லுகளின் மேல், தேர் போலப் பாடை கட்டி, அதன் நட்டுக்கு நடுவே ஆடை அலங்காரங்கள் செய்யப்பட்ட வைக்கோற்பாவையை வைத்து, அதற்கு நீறிட்டு, பொட்டிட்டு, புனிதப்படுத்தி, வீதி வீதியாக, வீடு வீடாக இழுத்துச் சென்று, அதைச் சுற்றி மாரடித்து, ஒப்பாரி வைத்துக் கட்டியமும் ஒரு காட்சியை இப்போது தத்ருவமாகச் செய்து காட்டினால் "இப்படியுமொரு பைத்தியக்காரத்தனமா!" என்று எண்ணம் ஏற்படும்.

ஆவணி மாதத்தில் நெல் வயல்களின் விதைப்பை முடித்துக் கொண்டு, கமக்காரர்கள் மழைக்காகக் காத்திருப்பார்கள். இடையிடையே சிறு அளவில் மழை பெய்து புழுதி நிலத்தை நனைக்க வேண்டும். அப்போதுதான் நெல்மணி முளை விடும். அதற்குப் பின் மூன்றிலை, நான்கிலைப் பயிராக இருக்கும்போது, மழை சற்று அதிகமாகி நிலமட்டத்தோடு நீர் நிற்க வேண்டும். அதற்கு மேல் மழை அதிகரித்து பயிர் வட்டுவரை நீர் பெருகி நிற்க வேண்டும். அப்போதுதான் கமக்காரர்கள் பூரண சாந்தியடைவார்கள். சில வேளைகளில் வானம் எல்லோரையுமே ஏமாற்றி விடும்.

ஊரில் கொடுமைகள் அதிகரித்ததுதான் மழை பெய்யாததற்குக் காரணமென்ற நம்பிக்கை ஊர்ஜிதமாகும் போது, கொடும்பாவி கட்டி அழுது அந்தக் கொடும்பாவியைச் சுடலை வரை இட்டுச் சென்று சாம்பலாக்கி, காடு மாத்தி, கருமாதியும் செய்துவிட்டார்களானால் மழை வந்துவிடுமாம்.

ஊரில் உள்ள கொடுமைகளை மொத்தமாகத் திரட்டி, அதற்கு கொடும்பாவி என்ற உருவம் கொடுத்து, அந்தக் கொடுமைகள் சுட்டெரிக்கப்படும் போது.....

ஃ

ஃ

ஃ

கயிறு போன்ற உடற் கட்டுடைய சின்னான் இயல்பான நீண்ட தலைமுடியை நடு வகிடு வைத்து வாரி, அள்ளிக் கொண்டைப் போட்டுக் கொள்வானாயின், இப்போதைய நாகரிக யுவதி, கறுப்பு வலைக்குள் சிகையைத் தொங்கவிட்டுத் தூக்கி நிமிர்த்தியிருப்பது போலவே இருக்கும்.

முகத்துக்கு முத்து வெள்ளையும், கண் முருத்துக்கு குங்கும மசியும் தடவிக் கொண்டு, காதுக் கடுக்கனுக்குப் பதிலாக காக்காப் பொன்— நெருப்பு வர்த்தித் தொங்கட்டானும் அணிந்துகொண்டு, சின்னான் ஓயிலாகக் கை வீசி நடந்து வந்து, ஒப்பாரி வைக்கத் தொடங்குவானாயின் அவனின் குரலுக்கும், தனக்குக்கும், தாடகைத் தனத்திற்கும் ஈடுகொடுக்க யாருக்கு முடியும்?

கொடும்பாவி எட்டுப் பத்து நாட்களாக வீடுவீடாக இழுத்து வரப்பட்டு, இறுதியில் கடலையை வந்தடையும். இந்த எட்டுப் பத்து நாட்களும் ஆள் மாறி அழுபவர்கள் பலர் வருவார்கள். முதல் நாள் அழுதவர்களுக்கு மறுநாள் தொண்டை அடைத்துப் போய்விடும். ஆனால் சின்னான் மட்டும் தொடர்ச்சியாக அழுதுகொண்டே போவான். அவனுக்குத் தொண்டை அடைப்பதுமில்லை; அலுப்பு சலிப்பு வருவதுமில்லை.

இந்தக் காலத்தையப் பெண்களுக்கு புதுப்புது வித கொண்டை உட்டிக் கொள்வதில் அலாதி ஆசை! ஒவ்வொரு கொண்டை அமைப்பும் தங்கள் கைபட்டு புதுசு புதுசான மோஸ்தர் அடைகிறது என்பதனால் பெருமை! சின்னானின் கொடும்பாவிக் கொண்டை வகைகளைக் கண்ணால் பார்ப்பவர்கள் இக்கால கொண்டைகள் புதிதென ஒப்புக் கொள்ளவே மாட்டார்கள்.

ஒரு நாள் சின்னான் குதிரைவால் போல மயிரை உச்சிக்குச் சமீபமாகப் பிடித்துத் துணியால் முடிச்சுப் போட்டுக் கொள்வான்.

இன்னொரு நாள் கரப்பு போல வரும்படி செய்து கொள்வான்.

வேறொரு நாள் திருகணை போல வைத்துக் கொள்வான்.

அதற்கு மறுநாள் திருகி முறுக்கி வளைத்து அநாயாசமாகச் செருகிக் கொள்வான்.

கண்ணாடி நைலோன் சேலை உடுத்திக் கொள்வதில் இக்காலப் பெண்களுக்கு பெருமை. தங்களுக்காகவே இச் சேலை புதுமையாகத் தயாரிக்கப்பட்டதாக இவர்கள் நினைப்பு.

அப்போது சின்னான் நார்ப்பட்டுச் சேலையை உடுத்தித் கொண்டிருப்பான். இந்தக் கிளாஸ் நைலோன் அந்த நார்ப்பட்டின் தரத்திற்கும், காசாக் கச்சுக்கும் எம் மாத்திரம்.

சின்னான் குரலெடுத்து அழுதால் மெதுமெதுப்புக் காணாத உள்ளங்களும் கனிந்து கரைந்துவிடும். கண்ணீர் வடித்தவர்களும் உண்டு. அவனுக்காக வானமும் இரங்கியிருக்கிறது.

ஃ

ஃ

ஃ

கதிரவேற்பிள்ளைக் கமக்காரனின் நிலத்தில் பல்லாண்டு காலமாக சாகுபடி செய்தவர்களெல்லாம் இந்தத் தடவை வெறுங் கையோடு நின்றனர்.

தூக்குமரக் காட்டுச் சுடலையிலிருந்து முக்கிராம் பிட்டி தாண்டி, மாட்டொழுங்கை வரையில் விரிந்து கிடக்கும் நிலப்பரப்பு கதிரவேற்பிள்ளையினுடையது. இந்தப் பகுதியில், சொல்லப்பட்ட காணிக்காரர் என்று பெயரெடுத்தவர் கதிரவேற்பிள்ளை ஒருவரேதான்! அவருடைய நிலத்தை நம்பி சுமார் ஐம்பது குடும்பங்கள் வாழ்வு நடாத்தி வருகின்றன. சுடலை வயிரவர் கோயிலில் நட்டுவ மேளம் அடித்துவிட்ட ஒரு குற்றத்திற்காக கதிரவேற்பிள்ளைக்கும் இந்தக் குடும்பத்தினருக்கும் அபிப்ராய பேதம் வளர்ந்து வந்து கடைசியில் அத்தனை உயிர்களினதும் வாழ்க்கையையே அடித்துவிட்டது.

கோவில் தகராறிலிருந்து கதிரவேற்பிள்ளைக்கு வந்து விட்ட கோபமோ மிகவும் பொல்லாததாகிவிட்டது. இதனால் அவர் நிலத்தையே இம்முறை மலடாக வைத்து விட்டார். குத்தகைகாரர்களையே நிலத்தில் காலடி வைக்காமல் தடுத்துவிட்டார். வருடா வருடம் பச்சை பச்சை என்று கிடக்கும் நிலப்பரப்பு இம்முறை புழுதிப்பட்டு கோர்வை படர்ந்து மலடாகிக் கிடக்கிறது.

நடுநிலையானவர்கள் சிலர் பேசிப் பார்த்தார்கள். கதிரவேற்பிள்ளை யாராவது பேசுவதற்கே அனுமதி மறுத்துவிட்டார்.

அதிகாலையோடு மாட்டொழுங்கை வீதி மீளத்திற்கு நின்று உதித்துவரும் சூரிய ஒளிக்கூடாகக் கண்களைப் புதைத்துக் கொண்டு, அந்தப் புழுதி நிலத்தைப் பார்த்துப் பார்த்து பெருமூச்சுவிடும் விவசாயிகளைப் பார்க்கும் போது மனித உணர்ச்சியுள்ளவர்களின் நெஞ்சுகளே வெடித்துப் போய்விடும். பூமித்தாயின் நெஞ்சைக் கிழித்துக் கிழித்துப் பழகிப் போய்விட்ட அந்த மனிதர்களின் கரங்கள் தினவெடுத்துத் துடிப்பதை ஒரு தடவையேனும் கவிஞர்களால் பார்க்க முடிந்தால் கதிர்வேற்பிள்ளையின் குடும்பத்தையே அறம்பாடி வீழ்த்தி விட்டிருப்பார்கள்.

முகம் வற்றிச் சுருங்கிப் போய் பிரேதக்களை எடுக்க வயற்பரப்பின் பெரும் வரம்புகளில் நடந்துசென்று, பெருமூச்சுகளால் அந்த மண்ணையே கருக்கிக்கொண்டிருந்த பெண்களை, ஊத்தைச் சீலை போர்த்தப்பட்ட எலும்புக் கட்டைகளை உருவகப்படுத்தித் தங்கள் இலக்கியங்களைச் செறிவுபடுத்தக் கூடிய இலக்கியப் பேராசான்கள் அந்தப் பூமியில் பிறக்கவேயில்லை. இரண்டொரு இலக்கியப் பிள்ளைபூச்சிகள்தான் ஊருக்குள் பேருடனும் புகழுடனும் இருந்தார்கள். அவர்கள் காசுக்

நிற்கும் சின்னான், இப்படிப் பிசு பண்ணியது எல்லோரையுமே அசந்துபோக வைத்துவிட்டது.

“சின்னானில்லாத கொடும்பாவியும் ஒரு கொடும் பாவியே!” என்று மொத்தமாக எல்லோருமே கூறிக் கொண்டனர்.

ஒரு நாள் ஊரே திரண்டு போய்ச் சின்னானின் குடிவைச் சுற்றிவிட்டது. நிலத்தை இழந்துவிட்டவர்கள் கூடப் பெரிய மனசு வைத்து வந்து வற்புறுத்துவதைப் பார்க்க சின்னானுக்குத் தன்னாலேயே மனது கரைந்து விட்டது.

சின்னான் ஒப்புக்கொண்டு விட்டான்.

எல்லோருக்கும் உற்சாகம் பிறந்தது; பழையபடி தடல்புடலும் வந்துவிட்டது.

முத்துமாரி அம்மனுக்குப் பனி கொடுத்து, சம்பிர தாயங்கள் முடிந்து, கொடும்பாவி புறப்பட்டபோது சின்னான் இரண்டு தடவை குரல் வைத்தான். அதற்குப் புறம் அவன் உற்சாகங்குன்றி ஒதுங்கிக் கொண்டான்.

இரண்டாம் நாளும் இரண்டு குரல். மூன்றாம் நாளும் இரண்டோ மூன்றோ குரல்.

நான்காம் நாளும் அப்படி.

ஐந்தாம் நாள், ஆறாம் நாள், கடைசியாக ஏழாவது நாள்.....

இன்று கொடும்பாவி தகனம் செய்யப்படுவதாக முடிவு.

காலையிலிருந்து வானமும் இருண்டு கிடக்கிறது.

மாலையானபோது காற்றும் உறங்கி அடிவானமும் மின்னி முழங்கி வந்தது.

இரவு, மணி பன்னிரண்டுக்கு மேல்!

சுடலைக்குப் போகும் வழியில், தென்னந்தோப்பில் இருப்பது கதிரவேற்பிள்ளையின் வீடு.

கதிரவேற்பிள்ளையின் வீட்டிற்குப் போவோமா விடுவோமா என்பதில், கொடும்பாவிக்காரர்களிடையே இப்போதுதான் அபிப்பிராய பேதம் நிலவத் தொடங்கியது. 'போவதில்லை' என்ற அபிப்பிராயம் ஆரம்பத்தில் மேலோங்கித்தான் நின்றது. ஆனால் 'ஊருக்கெல்லாம் பொதுவான காரியத்தில் ஒதுக்கல் கூடாது' என்ற பொது நீதி, பொதுவில் இழையோடவே, கடைசியில் போகத்தான் வேண்டுமென்பது முடிவாயிற்று. ஆனாலும் சின்னானால் இந்த முடிவை ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. அவன் பிடிவாதஞ் செய்தான். பலர் பலவிதமாகச் சொல்லிப் பார்த்தும் சின்னானால் மனசை மாற்ற முடியவில்லை.

அவன் மட்டும் ஏன் இப்படிப் பிடிவாதமாக நிற்கிறான்?

பலரிடையே இது பெருங் கேள்வியாக நின்றாலும், அதை எதிர்த்து முடிவான முடிவை ஏற்படுத்த யாருக்குத் துணிவில்லை. கடைசியில் ஒரு நடுவான முடிவை எல்லோருமே ஏற்றுக்கொண்டனர். எல்லோருமே ஏற்றுக் கொண்ட முடிவுகூட, அவனைத் திருப்திப்படுத்தவில்லை. ஆயினும் அரை மனதோடு அதை ஏற்றுக்கொண்டு விட்டான்.

"உள்ளே போகாமல் வீட்டுப் படலையோரமாக நின்று அழுவது" என்ற முடிவுக்கமைய, கொடும்பாவி கதிரவேற்பிள்ளையின் தலைவாயில் முன்பாக நிறுத்தப்பட்டது.

கதிரவேற்பிள்ளையின் வீட்டுப் படலை முடியே கிடக்கிறது. யாருமே படலையைத் திறக்கவில்லை.

அரை மணிக்கு மேலாகிவிட்டது. உள்ளே மனித நடமாட்டம் கேட்டுக்கொண்டேயிருக்கிறது. ஆனால் கொடும்பாவிக்காகப் படலைக்கு வருபவர்களை மட்டும் காணோம்!

கதிரவேற்பிள்ளை வீட்டுக் குடும்ப எண்ணிக்கை, பேரப்பிள்ளைகள் கூடிப் பதினாற்கு. இந்தப் பதினாற்கில் ஒன்று தன்னும் படலையோரம் வரவில்லை. இரும்புக் கதவு இறுக்கி மூடப்பட்டிருக்கிறது.

அரை மணிவரை அழுது தீர்த்த பின் எல்லோருக்குமே அலுப்பும் கோபமும் வந்துவிட்டது.

சின்னான் அழுகரலில் கலந்துகொள்ளாமல் ஒதுங்கி நிற்கிறான். கதிரவேற்பிள்ளை இப்படிச் செய்வாரென்று அவனுக்கு முன்னமே தெரிந்திருந்தது. இந்த அழுகைக் காரர்கள் நிச்சயமாகத் தோற்றுப் போவார்கள் என்று அடிமனதுக்குள் அவனுக்கு நினைப்புத் தோன்றிவந்தது.

நேரம் நகர்ந்து கொண்டே போகிறது.

சின்னானுக்கு மனசு கருவத் தொடங்கிவிட்டது.

“இந்த அற்பன் படலையைத் திறக்காமல் பிடிவாதம் செய்கிறானே!” என்ற ஏக்க நிலையிலிருந்து “கதவு திறக்காமல் இருக்க இவனால் முடியுமா?” என்ற கேள்வி ரூபமான கொந்தளிப்பு மேலோங்கிக் கொண்டே வந்தது.

அலுத்துப் போனவர்கள் பாடையை இழுத்துக் கொண்டு தங்கள் தோல்வியை ஒப்புக்கொள்ளத் தயாராகி விட்டார்கள்.

சின்னானுக்கு உடலெல்லாம் வெடவெடக்கிறது. கோபக் கொதிப்பேறிய இரத்தம் சிரசுவரை ஏறிச் செல்லவே, அவன் முகம் சிவந்து இரத்தம் போலாகி விட்டது.

கொடும்பாவிப் பாடைக்கு முன்னால் சின்னான் தாவிப்பாய்ந்து 'மளார் மளா'ரென்று நெஞ்சில் குத்தி அழத்தொடங்கிவிட்டான்.

அவனை ஆவேசம் கவ்விப் பிடித்திருக்க வேண்டும். சின்னான் கொடும்பாவிப் பாடையை ஓடி ஓடி வலம் வந்து விட்டான்.

எல்லோருமே திகைத்துப் போய்விட்டார்கள்.

சின்னான் இப்படி என்றுமே நடந்ததில்லை.

தன்னந் தனியாக அவன் இப்படிச் செய்கிறான்.

“கோரக் கொடும்பாவி.....”

இப்படி ஆரம்பித்த அவனின் குரல் எங்கெல்லாமோ சுற்றிச் சுழன்று நாதக் கனல் கக்குகிறது.

பணக்காரர்களின் அசுத்த நினைவுகளைச் சின்னான் சொல்லாமல் சொல்கிறான்.

“நிலத்தை, உடையவனே நீசனாய்ப் போயிட்டாயே.....”

நாதக் கனல் மேலெழுந்து சுடர் விட்டுத் தனது நாக்குகளைக் காட்டி நெளித்து லளிதமிடுகிறது.

கதிரவேற்பிள்ளையின் வாழ்க்கையிலே வந்துபோய் விட்ட கர்ணகரூர்ச் செயல்களைச் சின்னான் குத்திக் கிழிக்கிறான்!

“பஞ்சத்தை இழைத்தவனே, பழிகாரப் பாவியனே, கொடும்பாவி சுட்டியல்லோ உன்னை.....”

நாதக்கனல் ஆகாச வெளியெங்கும் நிறைந்து நிறைவாகிப் பொலிந்து, தனது தீ நாக்குகளை அங்குமிங்குமாகத் துழாவி மனிதர்களைத் தழுவிக்கொள்ளத் துடியாய்த் துடித்துக் கோரமடைகிறது.....

தெய்வ பரம்பரை

தூங்கி வழிந்துகொண்டிருந்த பேதுரு திடுக்கிட்டுக் கொண்டே தன்னை நிதானமாக்கிக் கொள்கிறான். கயிறு மிகவும் பாரமாகி அம்மிக் கொண்டே இருக்கிறது. இருந்தாற்போல் ஏற்பட்ட இந்த அழுக்கம் எப்பொழுதும் ஏற்படுவதில்லை. ஆசை அருமையாக எப்போதாவது ஒரு நாள் ஏற்படுகின்றது. பேதுருவின் ஜம்பது வருட அனுபவத்தில் ஐந்தோ, ஆறு தடவைகள்!

கடல் ஜீவகளையற்றுக் கிடக்கிறது. ஆனாலும் அது பெருமூச்சு விடுகின்றது. கடற் பரப்பெங்கும் ஊமை வெளிச்சம். இரண்டு நாட்களுக்கு முன்புதான் பருவம் வந்தது. அந்தப் பருவ நிலா தேய்ந்து போக எண்ணிக் கொண்டு, தன்னைத் தானே தின்றுகொண்டிருக்கிறதோ!

கூதல் பிடுங்கித் தின்கிறது. போதாக்குறைக்கு அடிவானமும் இடித்து மின்னுகிறது. வானத்திலே ஒரு வெள்ளித் துண்டுகூட இல்லை. கருமேகப் போர்வைக்குள் அவை புதைந்து கொண்டு கிடக்கின்றன.

பேதுரு வாழ்வுக்காகச் செத்துக் கொண்டிருக்கிறான். கயிற்றோடு சேர்ந்து வந்த தண்ணீரை அளைந்தும், இறால் பருக்கைகளை வளைத்து வளைத்துக் குத்தி அதன் வாற்புறத்தைக் கழுவக் கடலை அலசியும் அவனின் கைத் தசைகள் சுருங்கி விறைத்துப் போய்விட்டன.

கருக்கல் வேளையிலிருந்து பேதுரு காத்துக் கிடக்கிறான். இத்தனை வேளைவரை ஒரு பூச்சியாவது, புழுவாவது! ஆனால் இப்போது மட்டும் இப்படி ஒன்று வந்து அம்மிக் கொண்டே தங்கி நிற்கிறது.

வலக்கரத்தை முன் நீட்டி, இடக் கரத்தைக் கயிற்றின் பின்புறமாக உருவித் தயார் செய்து கொள்கிறான் பேதுரு. அவன் நெஞ்சு அடித்துக் கொள்கிறது. தூண்டியை இரையாக எடுத்துள்ளது. கருங்கண்ணிப் பாறையோ கொடுவாவோ? அல்லது கற்பனைக்கப்பாற்பட்ட பெரும் மீனோ?

பேதுருவுக்கு மனசு நிழலாட்டமாடுகிறது. நேற்றுக் காலை அவன் வீட்டிலே தூண்டில் அரிப்பான் சரிபார்க்கும்போது, பேரன்முறையான பீற்றர் படித்துக் காட்டிய ஒரு கதையை அவன் நினைவுபடுத்திக் கொள்கிறான். அந்தக் கதையிலே வந்த சந்தியாக்கோவின் தூண்டியில் அகப்பட்ட பெருமீனைப் பற்றிய நினைப்பு அவனுக்கு வருகிறது. அந்த மீனோடு போராடுவதற்காக சந்தியாக்கோ தன்னைத் தயாராக வைத்துக் கொண்டதைப் போலெல்லாம் கிழவன் தன்னைத் தயாராக்கிக் கொள்கிறான். சந்தியாக்கோவுக்குக் கிடைத்த அந்த மீனைத் தனது தூண்டியில் மாட்டி வைத்துக் கொண்டு கிழவன் பேருவகைப்படுவதான அறிகுறிகள் தோன்றுகிறது.

தூண்டி இன்னமும் அம்மலாகவே இருக்கின்றது. அதில் துடிப்போ, துள்ளலோ, அரிப்போ எதுவுமே இல்லை. மெதுவாகத் தூண்டியைப் பிடித்து உயர்த்தி மீனுக்கு உணர்ச்சியை வரச்செய்கிறான்.

“ம்.....ராசாத்தி.....ம்”

பேதுரு தன்னிலே பேசிக் கொள்கிறான். தூண்டிலில் வெறும் அம்மலைத் தவிர உயிரையே காணோம்!

பேதுரு பொச்சுக் கொட்டிக் கொள்கிறான். மனதில் ஆசையோடு சேர்ந்துகொண்டு நமைச்சல் வருகின்றது.

எங்கோ இருந்து குளிர்க் காற்று சுழன்று வருகின்றது. உலகத்தின் குளிர் எல்லாவற்றையும் அது அந்தத் கிழவன் மேல் கொட்டித் தீர்த்துவிட்டுப் போய்விடுகின்றது. கிழவனின் பற்கள் ஒன்றையொன்று முட்டி மோதிக் கொள்கின்றன.

வெதும்பிய இருட்டில் கிடக்கும் கடற்பரப்பைப் பேதுரு நோக்குகிறான். கண்ணுக்கெட்டிய தூரம்வரை மனித நடமாட்டமே இல்லை.

மறுபடியும் காற்றுச் சுழன்று வருகின்றது. கடலின் பெருமூச்சுகள் சற்றுப் பலமாகக் கேட்கின்றன. நீண்ட தூரம் ஓடிவிட்ட பந்தயக் குதிரையின் அவசர அவசிய பெருமூச்சுகளைப்போல் கடல் மூச்சு விடுகின்றது. அலை மேட்டில் ஏறியும், அலைப் பள்ளத்தில் சரிந்தும் நடன மாடும் பேதுருவின் சிறு தோணி, காற்றின் சுழற்சிக்குள் தடுமாறித் தன்னைத்தானே சுதாரித்துக் கொள்கிறது.

அந்தத் தோணி வலுவில் கவிழ்ந்துவிடக் கூடியதா? பேதுருவுக்கு அது கிடைத்து முப்பது வருடங்கள். அலெக்ஸ்சான்டர் அதை அவனுக்கு வாங்கிக் கொடுத்தான். அது ஒரே முழு மரத்தில் கோதி எடுக்கப்பட்டது. 'ஆசனீர்' என்று கூறப்படும் ஒரு சாதிப்பலாமரத்தில் கோதப்பட்டது. இப்படி ஒரே மரமாகக் கிடைப்பது மிகவும் துர்வடந்தான். ஒன்றோ, இரண்டோ பேர் களுக்குத்தான் இந்த அதிர்ஷ்டம் கிடைக்கிறது. வள்ளத்துள் தண்ணீரே கோலிப்போய் விட்டாலும், ஆசினீர் வள்ளம் கடலுக்கடியில் தாழ்ந்துவிடவே மாட்டாது நீர் மட்டத்திற்குமேல் அது அமிழ்ந்து விடுவதில்லை நீரைத் தன் வயிற்றில் அடைத்துக்கொண்டு, அது துணிச்சலாகப் பிடிவாதம் செய்துகொண்டு தண்ணீர் மட்டத்தோடு

நின்றுவிடும். இதனால் இதற்கு மிகவும் கிராக்கி. எந்த விலை கொடுத்தும் கடலோடிகள் இந்த வள்ளத்தை வாங்கத் தயாராக இருப்பார்கள்.

பேதுரு இந்த வள்ளத்தை வாங்கியபோது இந்த வள்ளங் கிடைத்தபோது, ஊரில் எல்லோருமே ஆச்சரியப்பட்டார்கள். கரைவலைக்காரருக்கும், விடுவலைக்காரருக்கும், கொண்டோடி வலைக்காரருக்கும், கொட்டு வலைக்காரருக்கும், களங்கண்டி வலைக்காரருக்கும், தூண்டி வலைக்காரருக்கும், படகு வலைக்காரருக்கும் கிடைக்காத ஆசினீர் வள்ளம் பேதுருவுக்கு மட்டும் கிடைத்துவிட்டால்.....?

அந்தத் தோணிக்குப் பேதுரு அதிபதியாக வந்த காலத்தில் அவன் நெஞ்சு நிமிர்ந்துகொண்டுதான் நடந்தான். தூண்டில் கயிறுகளை இரைப் பெட்டிக்குள் போட்டுத் தோளில் கிடக்கும் மரக்கோலுக்கும், சவளுக்கும் மேல் தொங்க வைத்து, அவன் நடக்கும் கம்பீரமான நடையைப் பார்த்து “தூ! வெட்கங்கெட்டது!” என்று மறைவி லிருந்து காறி உமிழ்பவர்களைப் பேதுருவால் முதலிற் காண முடியவில்லை. தோணி வந்து பத்து நாட்களுக்குள் இவர்கள் வெளிச்சத்துக்கு வந்துவிட்டார்கள்.

“கும்பா, தோணிக்கு நீ எத்தினை பவுண் குடுத்தனி!”

ஞாயிற்றுக்கிழமை கோவிலிலிருந்து வரும்பொழுது, பேதுருவின் ‘கும்பா’ சலமோன் இப்படிக்கேட்டான்.

கும்பா என்றால் அதற்கு மதாசாரப்படி மைத்துனனை விடவும் நெருக்கமான மைத்துனத் தொடர்பு. குடும்பத்தில் நடக்கும் நன்மையிலோ தீமையிலோ எதிலுமே பங்கு தான். ஆனால் பேதுருவுக்குக் கிடைத்த சலமோன் கும்பாவுக்கோ, இந்தத் தொடர்புகளைவிட அதிகமாகவுந்தொடர்பு இருந்தது. தொழிலிலும் இறுக்கம் இருந்தது.

சலமோனையும், பேதுருவையுந் தவிர வேறு எவருக்குமே தூண்டில் தொழில் வராது. தூண்டியைப் போட்டு விட்டுத் தூங்கி வழியும் இந்தத் தொழிலால் ஆனை, சேனை வந்து விடுவதுமில்லை அதிகப்பட்டால் ஐந்து. பரவாயில்லையானால் இரண்டு. அவ்வளவுதான் மாதத்தில் ஒரு தடவையேனும் இந்த அதிகப்பாடு வந்துதான் போகும். பாஷையூர் கல்லுக்கடலைக் கடந்து கொழும்புத்துறைப் பரவைக் கடலையுந் தாண்டி, அப்பால் கௌதாரி முனையை நோக்கிச் சென்று ஆத்துவாய்க்கால் வரை சென்றால் கொடுவாயோ, விளைமீனோ நிச்சயம் கிடைக்கும். ஆனால் அதுவரை தோணியைத் தாங்கி வலித்துச் செல்ல வேண்டுமே! சலமோனுடன் பேதுரு ஜோடி சேர்ந்துவிட்டால், என்றாவது ஒருநாள் சலமோனின் தோணியை வலித்துக்கொண்டு கௌதாரி முனைவரை போய் விடுவார்கள். மறுநாள் இருவருக்கும் நிச்சயமாகக் கண்கள் கிறங்கிப் போகும்! தலைமுழுக வேண்டும்போலத் தோன்றும். கள்ளுக் கடையிலிருந்து வரும்போது தலையில் எண்ணெயும், கையில் போத்தலும் தாங்கிக்கொண்டே வந்து சேர்வார்கள். சலமோனுடன் கழித்துவிட்ட இன்ப மயமான நாட்களைப் பேதுருவால் எப்போதுமே மறந்து விட முடியவில்லை. இத்தனை மகிழ்வுக்குரிய நண்பன் சலமோன் ஆசினீர் தோணியின் விலையைக் கேட்கிறான். தன் உதிரத்தில் பிறந்த கத்தறிலுக்குப் பெயர் சூட்டித் தலை தொட்டுக் கும்பாவாக வருவது பவுசுக்குறைவென்று எல்லோருமே கருதிவிட்டபோது, சலமோன் வந்து கும்பாவாகி பேதுருவின் பெருமதிப்பைப் பேணினான். அவன் தோணியின் விலையைக் கேட்கிறான். உள்ளத்தை மறைத்துவிடப் பேதுருவுக்கு முடியவே யில்லை.

“முண்டு பவுன்தான் குடுத்தனான். மிச்சம் அந்தச் சட்டம்பிப் பொடியன் போட்டு வாங்கித் தந்தது கும்பா!”

எந்தவித ஒளிவு மறைவுமின்றிப் பேதுரு கூறிவிட்டான்.

“கும்பா, நான் சொல்லிறனெண்டு குறைநினை யாதை. அந்த சட்டம்பியிட்டை, நீ இப்படியெல்லாம் வேண்டியது சரியில்லை. ஏதோ யோசிச்சுச் செய். குமர்ப் பிள்ளையை வைச்சிருக்கிறனி.”

மிகவும் நாகுக்காகச் சலமோன் பேசிவிட்டான். அதில் அவனுக்கொரு திருப்தி. நீண்ட நேரம் பேதுருவோ, சலமோனோ பேசவில்லை. சலமோனின் சந்தி வந்தது. அவன் போய் விட்டான். பேதுருவின் தலையில் பெரிய தொரு பாரத்தைத் ‘தொம்’ என்று போட்டுவிட்டு சலமோன் போய் விட்டான். அனுபவித்ததெல்லாம் பேதுரு!

தோணியின் அணியப்புறமாக ஒரு கோணம் அழுக்கி விடப்பட்டு, முன்கோணச் சாக்குக்கிடக்கிறது. மழைக்கும் கூதலுக்கும், வெயிலுக்கும் அதுதான் பேதுருவுக்குத் துணைவனாக நிற்கிறது. அது தொலையில் கிடக்கிறது. சமதரையிலே கிடக்கும் பல்லாங் குழிகளுக்குள் மழைத் துளி விழுந்து ஓசை கிளப்புவதைப் போல, கடலின் பரப்புக்கு மேல் அந்த ஓசை பரந்து கேட்கிறது. வெகு தொலைவுக்கப்பால் தெரிந்த வெளிச்சக் கட்டையின் ஒளிக்கீறல் மழைத் திரைக்கப்பால் மறைந்து போயிற்று. தொலைவிலிருந்த காற்றிலே கரைந்து வருவது கடற் புறாக்களின் கதறல். மழைத் துளிகளின் மிருகத்திரையைக் கிழித்துக் கொண்டு அவை எங்கோ பறந்து செல்கின்றன.

அம்மிக்கொண்டு கிடந்த தூண்டி இப்போது சிறிது நகரத் தொடங்குகிறது. வலக் கரத்தையும், தலையையும் முன் நீட்டிக்கொண்டு பேதுரு தூண்டியைத் தைக்க வைக்கத்தயாராகின்றான். அட! அதற்குள் அதுமறுபடியும் நிதானமாக அழுக்கிக்கொண்டு நின்றுவிட்டது. பேதுரு நாக்கை மேல்முரசு விளிம்பில் படியவைத்துக் கீழ் நோக்கி விடுவித்துப் பொச்சுக் கொட்டி கொள்கிறான்.

தலையிலிருந்து மழைநீர் சொட்டி வழிகிறது.

கீழ்வானக் கோடியிலே மின்னல் கோடிட்டு விளையாடுகிறது. அதன் ஒளியிலே தூண்டிக் கயிறு வெதுதூரம் வரை நீண்டு நிமிர்ந்து நிற்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது. நிச்சயம் அது ஒரு பெருமீனாகத்தான் இருக்கவேண்டும்.

பேதுருவின் முதுகுக்குப்பின்னால் மழைத்துளிகளின் ஓசையைக் கிழித்துக்கொண்டு சலசலப்புக் கேட்கிறது. பேதுரு திரும்புகிறான். சற்றுத்தூரத்திற்குப்பால் பெரு முரலொன்று பாய்ந்துகொண்டு வருகின்றது. அது நேராகப் பேதுருவை நோக்கியே வருகின்றது. இன்னும் இரண்டொரு பாய்ச்சலில் அது பேதுருவின் முதுகிலே ஓய்வு சண்டுவிடப் போகின்றது. அதன் கூர்மையான ஆவகு முதகை ஊடறுத்துக் கொண்டு நெஞ்சு வரை போகலல்லது. இப்படிச் செத்துப் போனவர்களைப் பேதுரு நேரிலேயே பார்த்திருக்கிறான். கூணவேளைக்குள் பேதுரு நிதானித்துக்கொள்கிறான். மடக்கென மடங்கிச் சுருண்டு தோணி வங்குக்குள் சரிந்து போகிறான்.

பேதுருவின் உயிர் மயிரிழையில் தப்பிவிட்டது.

முரல் அவன் முதுகுக்கு மேலால் மருவிக் கொண்டு தோணிக்குக் குறுக்காகப் பாய்ந்து, கிழக்காக விழுந்து மறுபடியும் பாய்ந்து செல்கிறது.

பேதுரு நிமிர்ந்து பார்க்கிறான்.

ஆ! அந்த மீன் எத்தனை பெரியது!

அந்தப் பெருமீனுக்குப் பயந்து ஒடுங்கிய சிறிய தேரை மீன்கள் துள்ளிப் பாய்ந்து தோணி வங்கில் அடித்து மோதிக்கொண்டு, கடலிற் புரண்டு போவது நன்றாகத் தெரிகிறது. இந்த மீன்களின் பயந்தாங்கொள்ளித் தனத்தைப் பார்த்துப் பேதுரு மனத்திற்குள் சிரித்துக் கொள்கிறான்.

மழை தேய்ந்து கொண்டுவிட்டது.

தன் இறகுகளை மடக்கிக் கொண்டு அது கடற் பரப்புக்கு மேல் போவது மிகவும் ஒழுங்குபடத் தெரிகின்றது அது செல்லும் ஓசை தொலையாகிச் செத்து மடிந்து போகிறது.

நீண்டதொரு பெருமூச்சு, சுவாச உறுப்புக்களை வீங்க வைத்துக்கொண்டு வருகின்றது.

“ம்..... ராசாத்தி.....ஒருக்கா”

அம்மிப்போய் நின்றுவிட்ட அந்த மீனை உற்சாகப்படுத்த முயற்சி நடக்கிறது. கயிறு மெதுமெதுவாகப் பின்னோக்கி நகர்த்தப்படுகின்றது. எடுத்த இரை பறிக்கப்படுகிறது என்று மீனுக்குத் தெரிய வைத்து விட்டால், இரையை அப்படியே மென்று விழுங்கிவிட்டு மீன் திருப்தியுடன் உறைநோக்கிப் போகத் தொடங்கிவிடும் என்பது பேதுருவின் நினைப்பு. கடலின் அடியில் தாளம் புற்களுக்கு நடுவே வெள்ளையாகக் கிடக்கும் இறால் பொருத்திய தூண்டித்தலைப்பும் அதைக் கவ்வி நிற்கும் வளைமீனும் அவன் கண்களுக்குத் தெரிகின்றது. மிகவும் மிருதுவான அந்த இரைத்தலைப்பை ஏன் இன்னும் தின்ன மறுக்கிறது? என்பது போன்ற விநோதமான கேள்வி ஒன்று மனதுக்குள் முளைத்து நிற்கிறது.

“ம்...ராசாத்தி...இழெணை இழு...”

கயிற்றை மேலும் கீழுமாக தாழ்த்தி உயர்த்திக் கொண்டே மீனை உற்சாகப்படுத்துகிறான். இந்த உற்சாக உணர்வுக்கு மீன் அடி பணிந்து விட்டதோ? கயிறு இலேசாகப் பின்னோக்கிக் கனத்து சுண்டித் துடிக்கிறது. பேதுருவுக்கு இப்போது நெஞ்சு பலமாக அடித்துக் கொள்கிறது. விட்டுக் கொடுப்பதற்காகக் கயிற்றைத் தயாராக உருவி வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். இக்காலத்துத் தங்கூசி என்றால் தானாகவே வழக்கி

நகர்ந்து கொள்ளும். இது பழைய கயிறு. கன்னங்கறுத்த வைரித்த முறுக்குநூல்! அது விறைப்பாக நிற்கிறது. ஏன் தான் இந்தப் பழைய கயிற்றுடன் அவன் மாரடிக்கிறானோ? எல்லாத் தூண்டிக்காரரும் நவீன தங்குகி நூலை ஏற்றுக்கொள்ள பேதுருவுக்குமட்டும் பழைமையின் மேல் இத்தனை ஆசை. இந்தக் கயிற்றில் எத்தனை மீன்களை அவன் பிடித்திருக்கிறான். இப்போது மட்டும் என்ன வந்து விட்டது!

மீனுக்கு வெறி வந்து விட்டது.

பேதுரு மீண்டும் தன்னை நிலைப்படுத்திக் கொள்கிறான். பலங்கொண்ட பசுவொன்று புல்லை மோப்பம் பிடித்து பலங்கொண்டு இழுத்துச் செல்வதைப் போன்று தான் உணர்வு தெரிகின்றது.

கைகளை முன் நீட்டியபடி இருந்தவன் வெடுக்கென்று தூண்டியைத் தைக்க வைக்கிறான். எங்கோ ஒரு கல்லு மலையிற் சிக்கிவிட்டது போன்ற நிலைக்குப்பின், கயிறு தன்னாலேயே இழுபட்டுச் செல்கிறது. கைகளோடு கயிறு உராய்ந்து கொண்டு போகும் ஓசையும் கேட்கிறது.

“ஓமோம்! சும்மா கிட ராசாத்தி...”

அவன் பலமாகவே பேசிக்கொள்கிறான். நிர்மானுஷ்யமான அந்தப் பிரதேசத்தில் இப்படிப் பேசிக்கொள்வதில் என்ன வெட்கமிருக்கிறது?

பேதுரு இப்போது மீனோடு போராடத் தொடங்கி விட்டான். அது அங்குமிங்குமாக ஓடியோடி அவனுடன் கண்ணாமூச்சி விளையாடுகின்றது. ஆனாலும் அவன் தன்பக்கமாகவே மீனைத் திருப்பிவிட்டான். அந்தச் சண்டியன் மீன் அடங்கி வருகிறது.

பாதிக்குமேல் கயிறு வலிக்கப்பட்டு விட்டது. மிகவும் உக்கிரத்தோடு போராடியும் அதனால் மனிதனை வெல்ல

முடியவில்லை. இரண்டு தடவைகளில் மீன் மேலெழுந்து புரண்டு நெளிகிறது. அதன் வெளித் தோற்றம் இருட்டில் தெரிகிறது. வெள்ளிக் காசு போல கெவரடித்து மினுங்கும் நீர்க்கிழிப்பின் நடுவே, மீன் களைத்துப் போய்ப் புரண்டு நெளிந்து வருகின்றது. ஆனாலும் அதற்கு வெறிதாள் பிடித்திருக்கிறது.

இப்படி வெறிபிடித்த எத்தனை அப்பன் மீன்களை அவன் பார்த்திருக்கிறான்; மடக்கியிருக்கிறான்.

கடந்த வருடம் நத்தார்ப் பண்டிகைக்கு முதல் நாளும் இப்படி ஒரு திருக்கை அகப்பட்டுக்கொண்டு தனது அசுர பலத்தையெல்லாம் காட்டித்தான் தீர்த்தது. இருந்தும் பேதுருவை வென்றுவிட அதனால் முடியவில்லை. கடைசியில் தனது அயோக்கியத் தனத்தையும் அது காட்டியது. வாலை வளைத்துத் திருப்பி தனது வலிய முள்ளைப் பேதுருவின் மணிக்கட்டில் பாயவைத்து விட்டது.

இதனால் பேதுரு எத்தனை காலம் சிக்காகப் படுத்திருந்தான்.

பேதுரு தண்ணீருக்கு மேலாக மீனைத்தூக்கி எடுக்கும் போது, அது தன் கடைசிப் பலத்தையெல்லாம் காட்டித் தீர்த்தது. இந்தக் கடைசி வேளை தோற்றுப் போய்விட்டால் வாழ்க்கையே தோல்விதான். என்ன செய்யலாம்? பேதுரு அனுபவசாலியாயிற்றே!

அணியப்புறமாக மீனை இழுத்துப் போட்டு விட்டு பேதுரு கம்பீரமாக நிமிர்ந்து முதுகை நேர்ப்படுத்திக் கொண்டு பெருமையோடு உடலைச் சுற்றிப் பார்க்கிறான். இப்போது கூதலோ, குளிரோ எதுவுமேயில்லை.

மீன் சிறகடித்துத் தோணியைத் தாக்கும் ஓசை மிகவும் அதிர்ச்சியாக இருக்கிறது. வெளியுலகப் பவன அமுக்கத்தைத் தாங்க முடியாது அதன் சுவாசப்பை

பொருமிப்புடைப்பதனால் அது துடித்துத் துடித்துச் சாகிறதோ!

தலையைத் தாழ்த்திப் பேதுரு ஒரு தடவை மீனைப் பார்த்துக் கொண்டு 'விளை மீன்தானா?' என்ற சந்தேகத்தைத் தீர்த்துக் கொள்கிறான். இரைத் தலைப்பை மீன்கள் தொட்டபோதே மீன்களின் இனத்தைக் கண்டுவிடவல்ல பேதுருவை இந்த விளைமீன் மட்டும் ஏமாற்றி விட்டது. விளைமீனாகத்தான் இருக்க வேண்டுமென்று அவன் நினைக்கக்கூட இல்லை.

பேதுரு கூடையிலிருந்த மடிப்பெட்டியைத் திறந்து ஒரு சுருட்டை எடுத்து வாயில் வைத்துக்கொண்டு நெருப்புப் பெட்டியில் குச்சைக் கிழிக்கிறான். அது மின்னி வெடித்து மங்கிப் போகிறது. ஒன்று, இரண்டு, மூன்றென்று, குச்சி மருந்துகள் சிதைந்து போகின்றன. கடைசியாக ஒன்று பற்றிக் கொள்கிறது.

ஃ ஃ ஃ

கீழ்வானம் வெளுத்து வரும்போது பேதுருவின் தோணி கரைப்புறத்தை நோக்கி நகர்ந்து வருகிறது. வங்கின் நடுவே மரக்கோலை ஊன்றித் தனது வேட்டியை எடுத்துப் பாயாக உயரக் கட்டி வேட்டியின் தலைப்புக் களைப் பிடித்தபடி பேதுரு ஆசனத்தட்டில் உட்கார்ந்து இருக்கின்றான். அச் சக்கானுக்குப் பதிலாகப் பாய்ச் சிவையைத்தான் சரித்து வளைத்து, தோணிக்கு வழிகாட்ட வேண்டியிருக்கிறது.

உதயகால ஒளிப்படர்வுக்கு முன்னால் தோற்றுப் போய்ச் செத்துக்கொண்டிருக்கும் பட்டணத்து வெளிச்சக் கிறல்கள் சமீபித்துக்கொண்டு வருகின்றன. உின்று இடவு நடுஜாமத்தில் திருச்சுதன் மனிதனாக வருகிறார். இடையர்கள் மத்தியில் தோன்றும் அவரை ஆரவாரித்து

வரவேற்க, இன்றே ஊருக்குள் மத்தாப்புகள் வெடிக்கத் தொடங்கி விட்டன.

ஊர்க்கரையில் இருந்து விடப்படும் மத்தாப்பு வாணங்களின் வர்ணஜாலங்கள் பேதுருவின் கண்களுக்கு அழகாக இருக்கின்றன. அதை ரசித்து மகிழ்வது சிறு பிள்ளைத்தனந்தான். ஆனாலும் கிழவன் ரசித்துத்தான் மகிழ்கிறான். யாரோ சிறுவர்கள் இப்படி மத்தாப்பு விடுகிறார்கள். அந்தச் சிறுவர் கூட்டம் பேதுருவின் மனக் கண்ணுக்குத் தெரிகிறது.

துன்ப நினைவுகள் அவனுக்கு முன்னால் அணிவகுத்து வருகின்றன. அவைகள் மிகவும் கொடுமையானவை. அலெக்சாண்டர் துண்டிச் சூகாட்டு மடத்தில் தூக்குப் போட்டுக் கொண்டுதான் செத்துப்போனானோ! அவன் முகத்தில் ஏன் அந்த இரத்தக் கண்டல்!

பேதுருவின் மகளை அந்தத் தாழ்ந்த சாதிக்காரர் சட்டம்பி கட்டிக்கொண்டு வாழும்நிலைக்கு இடந்தராமல் அவன் அடித்துக் கொல்லப்பட்டிருக்கலாம்! பாவம் அவன் மட்டும் பேதுருவுக்கு ஆசினீர்த்தோணி வாங்கிக் கொடுத்துத் தன்னைக் காட்டிக்கொள்ளாமல் இருந்திருந்தால்!

கன்னியாகக் கிடந்த மகள் கத்தறீன் ஒருநாள் பிரச வித்துவிட்ட காட்சி.....

உலகமறியாத அந்தச் சின்னக் குழந்தையின் கமறல்! அதற்குப்பின்.....?

கொலைகாரர்களான ஊரின் சம்மாட்டிகள் அவன் முன்னே வருகிறார்கள்.

இரவோடிருவாக அந்தப் பெண்கள் கூடி கத்தறீனைக் கன்னியாகவே வைத்துவிட்டார்களாம்! கொலைகாரிகள்!

பைத்தியமாகிச் செத்துப்போய்விட்ட அருமை மகள் கத்தறின் அவனுக்கு முன்னால் சடைவிரி கோலமாக நிற்கிறாள். அவளின் மார்பை மூடிக் கிடக்கும் சட்டையைத் தாய்மையின் ஊற்று தெப்பமாக நனைய வைத்திருக்கிறது.

ஓட்டை விழுந்த பல்லும் அரும்பு மீசையுமாக தூக்குக் கயிற்றுக்குள் தலையைச் செருகிக்கொண்டு அலெக் சாண்டர் நிற்கிறான்.

பாயோடு சேர்த்துச் சுருட்டப்பட்ட நிலையிலே ஒரு சடலம் தோணியொன்றுக்குள் வைத்துக் கடலை நோக்கி இழுத்துச் செல்லப்படுகிறது.

மறுநாள் ஊரெல்லாம் நத்தார்ப் பண்டிகையைக் கொண்டாடிய போது பச்சையுடம்போடு கத்தறீனும், சொல்லிக்கொள்ளவே முடியாத நிலையில் அவனும்.....

தூர்ப்பாக்கியமான அந்த நாட்களை மறைத்துக் கொண்டு காலப்படுக்கைக்கு எத்தனையோ ஆயிரம் நாட்கள் போய்விட்டன. ஆனாலும் அந்த நாட்கள்.....

சாதியின் கறையைத் துடைப்பதற்காக அந்தச் சாம வேளையில் பாயால் சுருட்டப்பட்ட அந்த முண்டத்தை கடலை நோக்கி எடுத்துச் சென்ற அந்த மெனிதர்கள், ஊரின் முன்னோடிகளாக நிற்கும் கொடுமையைப் பேதுரு நினைத்துப் பார்க்கிறான். மனசு கருவிக்கொள்கிறது.

“பத்தகா உறுவா, பத்தகா உறுவா, பயினொரு உருவா, தார் பயினொரு உருவா, பத்தமுக்கா உறுவா”

“பயினொரு உறுவா, பயினொரரை உறுவா”

கடற் கரையிலே அமளி துமளியாக விற்பனை நடக்கிறது.

படகுக்காரர்கள் மீன் மீனாக விற்றுத் தள்ளுகிறார்கள். பாச்சு வலைக்காரர்களும் விடுவலைக்காரர்

களும் குறைந்தவர்களில்லை. களங்கண்டிக்காரர்களோ...
அப்பாடா!

பேதுரு கூடையோடு தனித்து நிற்கிறான்.

இம்முறை நத்தார்ப் பண்டிகையை மிகவும் விசேஷமான எடுபிடிகளுடன் நடத்துவதற்கு ஊரில் ஏற்பாடு. நாத்திகர்கள் பரவி, “சுர்த்தர் என்றொருவர் மனிதனாகவே பிறக்கவில்லை” என்று நாத்திக்கக் கூறுகிறார்கள் என்பதற்காக, அதற்கு எதிர்ப்பிரசாரத்திற்கு, மறுநாள் இரவு நாட்டுக்கூத்தும் கூட!

முக்கியஸ்தர்கள் பொதுத் தண்டலுக்காக மீன் சேர்க்க வந்திருக்கிறார்கள். பேதுருவின் நினைவிலே அவர்களில் பலர் கொலைகாரர்கள்!

நிரையிலே பொதுத் தண்டல் கூடை நீட்டப்பட்டு வருகிறது. யேசுவின் திருநாமத்தினாலே கூடை நிறைந்து கொண்டு வருகிறது. சம்மாட்டிகள் எல்லாரும் பார்த்தும் பாராமலும் அள்ளிக் கொடுக்கிறார்கள்.

தண்டல்காரர்கள் பேதுருவைச் சமீபித்து வருகிறார்கள். பேதுருவுக்கு எது செய்யவும் தெரியாத நிலை. மனச் சலனத்தோடு அவன் தன் கூடையைப் பார்க்கிறான். கூடையின் அடிப்பாகத்தை நிரப்பியபடி ஒரே ஒரு மீன்—சண்டித்தனம் செய்த அந்த விளை மீன்தான்.

கூடை பேதுருவுக்கு நேராக நீட்டப்படுகிறது. கொலைகாரர்கள் கூடையை நீட்டுகிறார்கள்.

‘கடவுளுக்காகவா, கொலைகாரர்களுக்காகவா?’ இந்த ஒரேயொரு கேள்விதான் முன்னே நிற்கிறது. கூடைக்குள் கையை வைத்து விளைமீனை அநாயாசமாகத் தூக்கிப் பொதுக் கூடைக்குள் வீசினான் பேதுரு.

மனத்திலே தெளிவுதான் இருந்தது.

பொதுத் தண்டல் மீன் விற்பனைக்காக கொட்டப்படுகிறது, மீனை வளைத்து நிற்கும் கூட்டத்தோடு பேதுருவும் நிற்கிறான்

அவன் அந்த மீன் குவியலுக்குள் தனது சண்டியன் மீனையே அடையாளமாகப் பார்க்கிறான். அதைப்போல உருவத்தில் எத்தனையோ கிடக்கின்றன. ஆனாலும் அதை அவனால் அடையாளம் காணமுடிகிறது.

நீண்ட நேரப் பிரசவ வேதனைக்குப் பின் பிறந்த குழந்தை அது. அடையாளமா தெரியாமல் போய்விடும்?

பேதுருவின் கண்களிலே நீர் முட்டி நிற்கிறது.

அந்த மீனுக்காக அவன் அனுதாபப்படுகிறானா? கூறல் தொடங்கவில்லை.

இத்தனை தொகை மீனுக்கு சரியான குறிப்பிலிருந்து தான் முதற்கூறல் தொடங்க வேண்டும். கூறல்காரி சிறிசான மீன் ஒன்றால் கும்பலை விரிவுபடுத்திக் கொள்கிறான்.

கர்த்தருக்காகக் கொடுக்கப்பட்டவை அத்தனையும் பெருமீன்கள்!

கூட்டத்தில் அண்ணாவியாரின் தலை நீளமாகத் தெரிகிறது. அவனுக்குப் பெயர் சவிரியான்.

"அண்ணாவியாருக்கு ஒரு மீன் கொடு!" இப்படி ஒரு குரல்!

"அண்ணாவியார் நீங்க ஒன்று எடுங்க!" இப்படி வேறொரு குரல்.

அண்ணாவியார் குனிந்து ஒரு மீனை எடுக்கிறார். அந்த மீன்.....

அது பேதுருவின் சண்டியன் மீன். அவன் புனித யேசுவுக்காகக் கொடுத்த ஒரே ஒரு காணிக்கை!

பேதுருவின் நெஞ்சு தீய்ந்து போகிறது. பேதுருவுக்கு அண்ணாவியாக நிற்கும் சவிரியானும் கொலைகாரனே!

பேதுருவின் உடல் வெடவெடக்கிறது. “தெய்வத்தின் பரம்பரையில் சவிரியானுமா?” இப்படி ஒரு கேள்வி பேதுருவுக்கு எழவில்லை. அது எழ நேரமுமில்லை.

சுழற்றி வந்த கிறுக்கத்திற்குத் தாக்குப் பிடிக்க முடியாமல் பேதுரு சோர்ந்து போகிறான்.

பேதுருவின் உடல் மீன் குவியலை நோக்கிச் சரிந்து வருகிறது. மரணச் சரிவுக்கு அவன் போய்விட்டானா? உலகத்தின் அந்தத்திற்கப்பால் கர்த்தர் பேதுருவின் வரவுக்காகக் காத்திருக்கிறாரா?

□

தாளுண்ட நீர்

பசி, பட்டினி, நித்திரை, இவைகளைப் பற்றிச் சிந்திக்கவும் நேரமில்லாமல், ஓய்வுக்காகத் தூண்டும் மனத்தைக் கட்டிப் போட்டுவிட்டு, சுமார் ஒருமாத காலம் தேர்தல் காரியங்களில் ஈடுபட்டிருந்தோம்.

முன்பெல்லாம் தேர்தல் வருவதுண்டு. இரண்டு அல்லது மூன்று பேர்கள் போட்டியிடுவார்கள். எல்லோரும் அந்தப் பகுதியின் காணிச் சொந்தக்காரர்களாக இருப்பார்கள். ஒவ்வொருவரும் தன்தன் காணிகளில் குடியிருப்பவர்களையே தங்கள் தங்கள் வாக்காளர்களாகக் கருதிக் கொண்டு, அந்த அடிப்படையிலேயே வேலை செய்து தேர்தலை நடத்தி முடித்துவிடுவார்கள். யார் யார் அதிகப்படியான பேர்களை தங்கள் காணிகளில் குடியிருத்தியும், தங்கள் நிலங்களில் வேலை வாங்கியும் வருகிறார்களோ அவர்களே வெல்வார்கள். இதுதான் நடைமுறையாகவும் இருந்து வந்தது.

அபேட்சகர்கள் ஜனங்கள் மத்தியில் வருவதில்லை. அவர்களுக்குப் பதிலாக, அவர்களின் சிஷ்யப்பிள்ளைகள் தாம் அந்தந்தப் பகுதிக்கு மக்களிடம் அனுப்பப்படுவார்கள். அவர்கள் அந்தந்தப் பகுதிகளுக்குப் போய் எல்லோரையும் ஓர் இடத்தில் அழைத்து, "எல்லோரும் ஒழுங்காக வோட் செய்யப் போய்விட வேண்டும்" என்று அதட்டி முத்தாய்ப்பு வைத்துவிட்டு, நான்கு கொடிகளை எடுத்து, கிராமத்தின் நான்கு எல்லையிலும் உயரக்கட்டி,

“அத்தனை வாக்குகளும் தங்களுடையவை” என்று ‘சீல்’ வைத்துவிட்டுப் போய்விடுவார்கள்.

நாற்புறமும் கொடியேற்றிவிட்டுப் போனதன் மேல், தேர்தலுக்கு முதல் நாள் இரவு, ஊருக்குள் வருவார்கள். சாக்குக் கணக்கில் சாராயப் போத்தல்கள் வந்து சேரும். தலைக்கு ஒரு போத்தல் வீதம் கொடுக்கப்படும். அன்றிரவுல்லாம் ஊரே ஏகக் களேபரமாக இருக்கும். காலையானதும் சிலர் வாக்குச் சாவடிக்கு வருவார்கள்; பலர் தலைதூக்க முடியாமல் வீட்டோடு கிடந்து விடுவார்கள். அந்தக் கடைசி இரவின் பெருவிறுந்து நல்லதையும் செய்யும்; கெட்டதையும் செய்யும்.

இந்த லட்சணத்தில்தான் அந்தப் பகுதி மக்களின் தேர்தல் நடந்து முடியும். இந்தத் தடவை இந்த நிலையில் பெருமளவு மாற்றம் வந்திருக்கிறது.

ஐந்தாண்டுகளாக அந்தப் பகுதியில் அமைந்திருந்த விவசாயச் சங்கத்தின் பிரதிநிதியாக ஓர் அபேட்சகரும் நிறுத்தப்பட்டிருந்தார்.

பெரும் பணக்காரர்களும், காணிச் சொந்தக்காரரும், ஓய்வு பெற்ற அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்களும் போட்டிகளில் நிற்கும் வழக்கம் மாறி ஒரு சாதாரண பேர்வழி போட்டிக்கு வரும் கொடுமையை அவர்களால் சகித்துக் கொள்ள முடியவில்லை. தங்கமணி என்ற அந்த அபேட்சகரைத் தடுத்து நிறுத்திவிட அவர்கள் தலையால் நடந்து பார்த்தார்கள்.

அந்தத் தொகுதியில் நாண்கு அபேட்சகர்கள் போட்டியிட்டார்கள். தங்கமணி வீழ்த்திவிடும் முயற்சியில் ஏனைய மூவரும் ஒன்றுபட்டுவிட்டார்கள். பாராளுமன்றத்தை எட்டிப் பார்த்துவிட வேண்டும் என்ற அந்த மூவரின் ஆசையும் ஒரே ஆசையாகி, “எப் படியும் இந்த அற்பப் பயலைத் தடுத்து நிறுத்திவிட வேண்டும்” என்ற அளவுக்குக் குறுகிவிட்டது.

ஆரம்பத்தில் அந்தப் பகுதி விவசாயிகளுக்கும் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்கும் மனம் நிறைந்த பீதியாகத்தான் இருந்தது.

“வழக்கமில்லா வழக்கம்.”

“குடிமுழுசிப் போயிடும்.”

“கோழி கத்திக் குஞ்சைக் காட்டிக் குடுத்தமாதிரி.”

இப்படியெல்லாம் சொல்லி, பயப்பிராந்தியில் மூழ்கித் திணறினர். ஆனால் நாள் ஆக ஆக, இந்த நிலை சற்று மாறி வந்தது. தேசத்தின் பல இடங்களில் உலகத்தின் பல பகுதிகளில் விவசாயிகள், தொழிலாளர்கள் பெற்று வரும் வெற்றிகளைக் கேட்டுத் தெரியும்போது அவர்களுக்குத் தெம்பும் உறுதியும் தன்னாலேயே வந்துவிட்டன. இப்போதுதான் வாக்குச் சீட்டுகளின் பெருமதிப்பையும் அவர்களால் நன்கு கணிக்க முடிந்தது. ஒவ்வொருவரும் கச்சை கட்டிக்கொண்டு தாங்களாகவே நிதி திரட்டுவதிலும் இறங்கி விட்டார்கள்.

2

‘உடையார் தோட்டம்’ என்ற ஒரு பகுதிக்கு நான் பொறுப்பாளனாக நியமிக்கப்பட்டேன். அந்தக் குக்கிராமத்தில் சுமார் இருநூறு குடிகள் வசித்து வந்தார்கள். அத்தனை பேர்களும் விவசாயக் கூலிகள். பாதி இரவீலேயே எழுந்து தோட்டத்துக்குப் போவார்கள். தண்ணீர் பாய்ச்ச, வரம்பு கட்ட, வாய்க்கால் அமைக்க, உரம்பாவ, களை பிடுங்க என்று இப்படி எத்தனையோ விதத்தில் அவர்கள் உழைத்தார்கள்.

காலமெல்லாம் நிலத்தோடு கிடந்து செத்து, நெல்லாக, கிழங்காக, காயாகக் கூலியைப் பெற்றுக்கொண்டு, குடிசைக்குத் திரும்பும் அவர்களுக்குச் சுகத்தைப் பற்றி,

ககாதாரத்தைப் பற்றி, ஓய்வைப் பற்றிச் சிந்திப்பதற்கு நேரமேது? சில வேளை, கூனி பெறும் அன்று 'இடும்பன்' விருந்துதான்!

அவர்கள் குடியிருக்கும் 'உடையார் வளவு' என்ற பிரதேசம் அவர்களுக்குச் சொந்தமானதல்ல. அந்த ஊரின் நாட்டாண்மைக்காரர் — பழைய உடையாருடையது. சுமார் மூன்று ஏக்கர் விஸ்தீரணமிருக்கும். அந்த லத்தில்தான் அந்த இருநூறு குடும்பங்களும் குடிக்கட்டி வாழ்ந்தார்கள்.

உடையாரின் பேரன் சோமசுந்தரம் தான் இப்போது தனித்து, தங்கமணியுடன் போட்டியில் நிற்கிறார். ஏனைய இருவரின் பலமும் இப்போது சோமசுந்தரத்துக்குச் சேர்ந்துவிட்டதனால் அவருக்கு அசுரபலம்! ஆகையினால்தான் விவசாயக் கூலிகளான அத்தனை பேர்களையும் திரட்டவும், அப்போதைக்கப்போது வர்க்கபோதம் கொடுக்கவும், நடப்பு நாட்டாண்மைகளுக்கு உடனுக்குடன் சட்டரீதியாக நடவடிக்கை எடுக்கவும், ஒழுங்கு முறைப்படி வாக்காளர் ஜாபிதா தயாரித்து வாக்குகளைக் கொண்டு வரத் தொண்டர்கள் திரட்டவும், அவர்களுக்குப் பயிற்சி தரவும் வேண்டிய சகல பொறுப்புகளும் என் மீது விடப்பட்டன. அப்போதைக்கப்போது பல இடங்களுக்குச் சென்று கூட்டங்களில் பேசினாலும், எனக்கென விடப்பட்ட பொறுப்பு உடையார் வளவுதான். எனது தகுதிக்கு மிஞ்சிய பொறுப்புதான். ஆனாலும் ஏற்றுக் கொண்டேன்.

ஊருக்குள் சென்று, நான் முதலாவது வேலையை ஆரம்பித்த போது, ஊரின் கோடியிலே இருக்கும் வயிரவர் கோவிலுக்குப் பக்கமான ஒரு குடிசையை ஒதுக்கிக் காரியாலயமாக்கித் தந்தார்கள். எனது வாழ்க்கையே அந்த ஒருமாத காலத்தில் காரியாலயத்தோடுதான் கழிந்தது. பத்து மைல்களுக்கப்பால் உள்ள எனது வீட்டை நினைத்துப் பார்க்கக்கூட என்னால் முடியவில்லை.

காரியாலயத்திற்குச் சற்றுத் தெற்குப் புறமாக வயிரவர் கோவில் வெளியின் எல்லையோடு ஒரு குடிசை இருந்தது. அதைக் 'குடிசை' என்று சொல்ல முடியாது. அதே போல எடுத்த எடுப்பிலே 'வீடு' என்றும் கூறிவிட முடியாது. வீட்டின் அந்தஸ்திற்கு வருமளவுக்குச் சற்று உயரமாக இருந்த அது, காரியாலயத்தின் முன்பக்கமாக இருந்தது. சற்றுக் கண்ணை அகல வீசினால் அந்த வீட்டில் இருப்பவர்களைப் பார்த்துவிடலாம். இரண்டிற்கும் இடையே உள்ளது ஒரு சிறு வெளிப் பிரதேசம் மட்டும்தான்.

அந்த வீட்டில் யாரும் அதிகமாக இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. ஒரு பெண் அடிக்கடி முற்றத்துக்கு வந்து போவாள். அதனால் அவளை அடையாளம் காண முடியவில்லை. ஒரு தடவை அவள் முகத்தை நான் தெளிவாகப் பார்த்தேன். அவளை எங்கோ பார்த்ததாக ஞாபகம். ஒரு தடவை மட்டுமல்ல, அடிக்கடி பார்த்த அந்த ஞாபகம் மனதோடு ஒட்டிக்கொண்டு உணர்வுக்குக் கட்டுப்படாமல் இருந்தது. மனதின் ஆழத்திலே காலப் புழுதியால் மூடுண்டு கிடந்த அந்த உருவ அமைப்பை, நான் துருவித் துருவித் தேடினேன். காலப் புழுதி சற்று நெகிழ்ந்து கொடுக்கவே, அவளை இனங் கண்டு கொண்டேன்.

பட்டணத்தில் நான் இருந்த காலத்தில், பொன்னம்மாள் மில்லுக்கு முன்னால் அங்காடி வியாபாரம் செய்து கடைசியில் நடேசன் என்ற காவாலிப் பயல் ஒருவனுடன் சேர்ந்து ஓடிவிட்ட விதவை அவள்! பெயர் கூட நினைவில் நிற்கிறது; சின்னம்மா.

எனக்கு அவளை நன்றாகத் தெரியும். நான் கல்யாணம் செய்த பின் பொன்னம்மாள் மில்லில் வேலை செய்த காலத்தில், மில்லுக்கு முன்னால் இருந்து, அவள் அடித்த வாய்ஜம்பமும், செய்த ஜாலமும், இன்னும் என்னால் மறக்க முடியாதவை!

வேலை முடிந்து தொழிலாளர்கள் வீடு திரும்பும் போது தன்னுடைய கொஞ்ச மொழியால் கெஞ்சி அழைத்து, “தொழிலாளர்களாகிய நீங்கள் என்னிடம் சாப்பாடு திங்காட்டா தொழிலாளியாகிய நான் எப்பிடி வாழுறது!” என்று குறைப்பட்டு, அழுகிய அன்னாசிப் பழக்கீற்றுகளையும், பிசுபிசுத்த சுண்டல் கடலையையும், ஊசிப் போன மசால் வடையையும் எத்தனை விரைவில் விற்று விடுவாள்!

இந்தக் குஷியான வாழ்வு அவளுக்கு நிலைக்கவில்லை. இளவயதில் கணவனை இழந்துவிட்டதனால், கன்னி கெடாதவள் என்று கணிக்கும் அளவுக்கு அவள் அழகாக எடுப்பாக இருந்தாள். அவளை முற்றுகையிட்டவர்கள் தோற்றுப் போனது எனக்குத் தெரியும். அப்படிப்பட்டவள் நடேசனுடன் சேர்ந்துகொண்டு ஓடிப்போய் விட்டது ஆச்சரியந்தான்! அதற்குப் பின் இப்போதுதான் அவளைப் பார்த்தேன்.

பட்டணத்திலே அநேக இன்பக் கேளிக்கைகளை விட்டு விட்டு கிராமத்திலே அடைபட்டுக் கிடக்குமளவுக்குத் தன்னை ஒடுக்கிக்கொண்டு, ஒரு கொள்கைவாதியாகிவிட்டாளோ என்று ஐயம் எனக்கு எழுந்தது.

ஊரெல்லாம் சுற்றிவிட்டு இரவு பன்னிரண்டு மணிக்கு மேல் காரியாலயத்திற்கு வந்தேன். அதன் பின்னும் மூன்று மணி வரை விழித்திருந்து வாக்களர் பட்டியல் தயாரித்துக் கொண்டிருந்தேன். அந்த மூன்று மணி வேளைக்கிடையில் இரண்டொரு கார்கள் அவள் வீட்டுக்கு முன்னால் வந்து போனதை நான் பார்த்தேன். இப்போது நான் அவளைப் பற்றி ஆழமாகச் சிந்திந்தேன். “நடேசனோடு ஓடிவிட்டதிருந்து வாழ்க்கையை இப்படியே சறுக்கிச் சறுக்கி ஓட்டுகிறாள்” என்று என் மனம் முடிவு செய்தது.

சின்னம்மா கண்ணீர் வடித்தபடி என் முன்னே மெளனமாக நின்றாள். எனது கடுமையான வார்த்தைகளைத் தாக்குப் பிடிக்க முடியாமல் அவள் விம்மிப் பொருமிக் கொண்டிருந்தாள். வெறும் வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக உடலை விற்று, மனதால் அவள் செத்துக் கொண்டிருப்பதை என்னால் கணிக்க முடிந்தது. அந்தப் பகுதிக்கு நடேசனுடன் ஓடிவந்து, கடைசியில் அவனால் கைவிடப்பட்டு, நடேசனால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட பணக்கார 'மைனர்'களால் பராமரிக்கப்படும் வாழ்க்கையைத் தன் வாயாலேயே சொல்லிவிட்டாள். அதைச் சொல்லும் போது அவள் வெட்கப்படவில்லை.

இப்போது அவள் சற்று இளைத்துப் போய்விட்டாள். எட்டு வருடங்கள் இடையே ஓடிவிட்டபோது அந்த இளைப்பு இயற்கையானதே! சிவப்பான அவள் உடலிலே தேஜஸ் இல்லை. முகம் சற்றுப் பொருமி, கண்கள் தாழ்ந்து, இமைகளுக்குக் கீழாக இருக்கும் புருவவட்டம் கறுத்துச் சுருங்கிப் போய், உடல் சற்று வளைந்து, தலை முடிக்கு நடுநடுவே வெண்திரை ஓடி, முன்னைவிட மாறு பாடாகத்தான் இருந்தாள். ஆனாலும் தன்னை மோகினி ஆக்கிக்கொள்ள இந்த அந்தஸ்தே போதும். அவள் அப்படி எதுவுமே செய்ததாகத் தெரியவில்லை.

‘சின்னம்மா, என்னவோ நானும் சொல்லிவிட்டேன். நல்ல காரியத்திற்கு நீ வாழ்ந்தால் போதும்’ என்று மட்டுந்தான் என்னால் வாய்விட்டுச் சொல்ல முடிந்தது. அதற்குமேல் அவள் வீட்டை விட்டு, காரியாலயத்தை நோக்கி வந்தேன்.

மனதைக் கேட்காமலே என் தலை அந்தப் பக்கமாக முறித்துத் திரும்பியது. துவண்டுபோன கொடிபோல நின்றவண்ணம், அவள் என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

ருந்தாள். அந்தப் பார்வை! ஆம்; அது மோகினிப் பார்வை! நானும் பார்த்தேன்; என் பார்வையும் அவள் பார்வையும் முரண்பட்டு மோதின.

வெயில் நெருப்பாகக் கொட்டியது. வயிரவர் கோயிலைத் தாண்டிக் காரியாலயத்துக்குள் அடியெடுத்து வைத்தேன். செல்லப்பனும் சுப்பனும் எனக்காகக் காத்து நின்றார்கள்.

“எங்கே போயிருந்தீங்க?”

செல்லன் கேட்ட இந்த கேள்வியின் அர்த்தம்? எனது ஒழுக்கத்துக்குச் சவால் விடுகிறானா அவன்?

“அவள் ஒரு அங்காடி வேசை! காசுக்காக அவள் எதையும் செய்வாள்? மனிதனைக் கொலை கூடச் செய்திடுவாள். நயினார்கள் வீட்டு நஞ்செல்லாம் அவளிட்ட உடைஞ்சு கிடக்கு!”

செல்லனின் கேள்விக்கு நான் பதில் கூறுவதற்கின் டயில், சுப்பன் நல்ல மனதோடு என்னை எச்சரிக்கை செய்தான்.

“சரி சரி, எல்லோரும் மனிசர் தான். அது கிடக்கட்டும். என்ன விசேஷம், வேலையன் எப்படி?” என்று பேச்சை வேறு திசையில் திருப்பினேன்.

தேர்தலுக்கு முதல் நாள் இரவு. முந்திய வழமைப் படி சாராயப் போத்தல்கள் இறக்குமதியாக இருக்கிற தென்று தாங்கள் அறிந்ததை அவர்கள் கூறினார்கள்.

அந்தப் பணக்காரப் பிரகஸ்பதிகள் கடைசி வேளையில் இது செய்வார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். எதற்கும் நாளை ஊழியர்கள் கூட்டத்தைக் கூட்டி, நடவடிக்கை எடுப்போமென்று அவர்களுக்குப் பதில் சொல்லி அனுப்பினேன்.

“அந்த விஷப் பொம்பிளையைப் பற்றிக் கவனமா யிருங்க.”

விடைபெற்றுச் செல்லும் போது, செல்லன் கூறிய இந்த வார்த்தைகள் எனது பொறுப்புணர்ச்சிக்கு விடும் அடுத்த சவாலாகவும் அமைந்திருந்தது.

மறுநாள் தேர்தல்... ..

4

சரியாக எட்டடித்தது. வாக்கெடுப்பு ஆரம்பமாகி விட்டது.

ஒவ்வொரு அபேட்சகருக்கும், ஒவ்வொரு வாக்குச் சாவடியிலும், இருவர் பிரதிநிதிகளாக இருந்து கள்ள வோட்டுக்களையும், தேர்தல் முறைக்கு முரணான செயல்களையும் தடுக்கச் சட்டத்தின் கீழ் நானும், என்னுடன் சேர்ந்து ஒரு விவசாயியும் சாவடிக்குள் ஆஜரானோம். எதிர் தரப்பினர்களிலும் இருவர் ஆஜராகி இருந்தனர்.

சரியாக எட்டு மணி ஐந்து நிமிஷத்திற்கு முதலாவது வாக்குச் சீட்டு விநியோகிக்கப்பட்டது.

வாக்குச் சீட்டை விநியோகிக்கும் குமாஸ்தா வெளியி லிருந்து வந்த ஒரு வாக்காளரின் நம்பர்ச் சீட்டைப் பற்றிக் கொண்டு, ஜாபிதாவைப் பார்த்து, அந்த இலக்கத்துக்குச் சொந்தமான பெயருக்கு “வேலன் கைம்பெண் சின்னம்மா” என்று குரல் வைத்தான்.

அப்போதுதான் நான் தலை நிமிர்ந்து பார்த்தேன்; ஆமாம்; அவளேதான்! முதலாவது வாக்குச் சீட்டை அவளேதான் பெற்றாள். ஆடம்பரமற்ற நிலையிலே குடும் பப்பெண் போல உடையணிந்து, வாக்குச் சீட்டைப் பெற்றுக் கொண்டு புள்ளடியீடும் கூண்டிற்குள் சென்று,

கே. டானியல்

61

அங்கே வைக்கப்பட்டிருந்த பென்சிலை எடுத்து வேண்டிய சின்னத்திற்குப் புள்ளடி இட்டு, சீட்டை மடித்துக் கொண்டே வெளியே வந்து, தேர்தல் அதிகாரிக்கு முன்னால் வைக்கப்பட்டிருந்த பெட்டிக்குள் திணித்து விட்டு, அவள் நடந்து கொண்டிருந்தாள்.

அவளை நான் உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். எதை நினைத்துக் கொண்டாளோ கழுத்தை முறித்து அவளும் பார்த்தாள். அந்தப் பார்வை; மோகினிப் பார்வை! நானும் பார்த்தேன். என் பார்வையும் அவள் பார்வையும் முரண்பட்டு மோதின.

மணி ஒன்பது அடித்தது.

“தம்பி ஐயா மனைவி அழகம்மா!” என்று குமாஸ்தா குரல் வைத்தான்

அந்தப் பெண்ணைக் கவனித்தேன். முதுகோடு கரு நாகம் ஒட்டிப் போய்க் கிடந்தது போன்று, இடைவரையில் மின்னித் தொங்கிய கூந்தல் பின்னல், நீலப் புடவை, வெள்ளை ‘ஜாக்கெட்’ அந்த இலட்சணத்தில் ஒரு பெண் நின்றாள். பக்கப் பார்வைக்கு அவள் சின்னம்மாவைப் போன்று இருந்தாள்.

வாக்களித்துவிட்டு அவள் நடந்து கொண்டிருந்தாள். எந்தவித நோக்கமுமின்றி நான் அவளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அவள் திரும்பி என்னைப் பார்த்தாள். அதே கழுத்து முறிப்பு; அதே பார்வை; மோகினிப் பார்வை! ஆமாம்; அவள் சின்னம்மாதான்! நானும் பார்த்தேன். என் பார்வையும் அவள் பார்வையும் முரண்பட்டு மோதின.

மணி பத்தரை இருக்கும்.

“பொடிசிங்கி நோனா” என்று குமாஸ்தா குரல் வைத்தான். வழக்கப்படி பார்த்தேன். கை நீளமான,

கழுத்து இறக்கி வட்டமாக வெட்டப்பட்ட வெண் சட்டை, நீலக் கம்பாயம், தோளில் சிறு துவாய், இத்யாதி உடுப்பில் ஒரு சிங்களைப் பெண் நின்றாள்.

குறிப்புகள் எழுதப்பட்ட எனது பட்டியலைப் பார்த்தேன். அந்தப் பேர்வழி வெளியூரில் இருப்பதாகக் குறிப்பெழுதப்பட்டிருந்தது. உள்ளூரில் முன்பே விசாரித்து நானே எழுதி வைத்திருந்தேன். இரண்டுபட்ட மனத்தோடு நான் தலை நிமிரும்போது, அந்தப் பெண் வாக்குச்சீட்டைப் பெற்றுக் கொண்டு கூண்டிற்குப் போய்விட்டாள். "ஒருவேளை வாக்களிக்க வந்திருக்கலாம்" என்று மனதுக்குள் சொல்லித் திருப்திப் பட்டுக் கொண்டு, அவள் வாக்களித்துவிட்டுப் போவதைக் கவனித்தேன். வெளியே போய்க் கொண்டிருந்த அவள் திரும்பிப் பார்த்தாள். அதே கழுத்து முறிப்பு, அதே பார்வை; மோகினிப் பார்வை!

சின்னம்மா!

நானும் பார்த்தேன். என் பார்வையும் அவள் பார்வையும் முரண்பட்டு மோதின.

இடையிடையே எத்தனையோ பேர்வழிகள் வந்தார்கள், போனார்கள். முன்னூறு வாக்குகளுக்கு மேல் பதிவாகி விட்டன.

மணி பன்னிரண்டிற்குச் சிறிது வேளை இருந்தது.

"இராச சேகரம் மகள் சாவித்திரி தேவி" என்று ருமாஸ்தா இரைந்தான்.

அந்தப் பெண்ணை இமை கொட்டாது நான் பார்த்தேன். அலங்கார தேவதையாக அவள் இருந்தாள்.

அதே கழுத்து முறிப்பு, அதே பார்வை; அதே மோகினிப் பார்வை!

சின்னம்மாதான்!

இந்தத் தடவையும் நான் ஏமாந்துவிட்டேன். அப்போதுதான் எனக்கு முன்னேயிருந்த எமது போட்டிப் பிரதிநிதியைப் பார்த்தேன். வாயை அகலத் திறந்து, பற்களின் உள்பகுதிகளைக் காட்டி அங்கலாய்த்தது, அந்த மனிதன் சைகை செய்து அவளுக்கு விடை கொடுத்தான்.

எனக்கு நெஞ்சம் பகீரென்றது.

'சின்னம்மா எதிரியின் கையாள்; விஷப்பூச்சி!' என்று மனதுள் கறுவிக் கொண்டு மறுபடியும் அவளின் வரவிற்காகக் காத்திருந்தேன்.

நடுவேளைப் போஜனத்திற்காக சாவடி மூடப்பட்டது. அப்போதுதான் சற்று மூச்சு விடுவதற்காக வெளியே வந்தேன். வெளியே என்னைக் கண்டதும் அந்த விவசாயக் கூட்டத்தினர் ஓடோடி வந்து என்மீது குறைப்பட்டுக் கொண்டனர்.

'அந்த வேசி, எதிரிகளோடே சேர்ந்துகொண்டு நாலு முறை கள்ளத் துண்டு போட்டிட்டாளே, நீ என்ன தம்பி விட்டிட்டியே!' என்று ஒரு வயோதிகர் அழாக்குறையாகப் பாய்ந்தார்.

செல்லன் மிகவும் ஆத்திரத்தோடு பேசினான். அன்று அவள் வீட்டிலிருந்து நான் வரும்போது பார்த்துவிட்டுக் சிண்டல் செய்தவனல்லவா அவள்!

அவன் பேசும்போது, எனக்கு என் மனத்தூய்மையிலேயே சந்தேகம் வந்துவிட்டது. நான் வேண்டுமென்று விட்டுவிடவில்லையே! ஆனாலும் நான் வெட்கப்பட்டேன். அந்த மனிதர்களுக்கு இருக்கும் வர்க்க உணர்விலும் எனது உணர்வு மாற்றுக்கெட்டுவிட்டதாக உள்ளுணர்வு கூறுவது போலிருந்தது.

சற்று வேளைக்குப் பின் மறுபடியும் சாவடிக்குள் புகுந்தேன். சிறிது வேளைக்குள் வாக்கெடுப்புத் தொடங்கி விட்டது. முதலாவது ஆளாக ஒரு முஸ்லீம் பெண் முக்காட்டுடன் நின்றாள்.

“ஆயிசா சகீது” என்று குமாஸ்தா இரைந்தான். அவசர அவசரமாக எனது பட்டியலைப் பார்த்தேன். அதில் அந்தப் பேர்வழி, ஊரில் இல்லை என்று குறிப்பிட்டிருந்தது.

குமாஸ்தாவின் கட்டிலிருந்து வாக்குச் சீட்டுக் கிழிக்கப் படுவதற்கிடையில் “இது கள்ளவோட்டு” என்று கத்தினேன். எதிரே இருந்தவர் மிரளமிரள விழித்தார்.

தேர்தல் அதிகாரி வந்தார்.

“இது கள்ள வோட்டு சார், முஸ்லிம் பெண்ணின் வோட்டு! இது தமிழ்ப் பெண் சார்; சின்னம்மா!” என்று மடமடவென்று பேசினேன். உள்ளே அறையில் இருந்த பெண் அதிகாரி வந்து அவளின் மூக்காட்டை நீக்கினாள்.

அது சின்னம்மாவே தான்!

அவள் என்னைப் பார்த்தாள்; ஒரே ஒரு தடவை மட்டும் பார்த்தாள். இப்போது அந்தப் பார்வையில்—?

எனக்கு மனது குடைந்து நடுங்குவது போலிருந்தது. ஆனாலும் ‘வர்க்கத் துரோகியைப் பிடித்துக் கொடுத்து விட்டோம்’ என்ற பெருமை, நடுக்கத்தையும் மிஞ்சிக் கொண்டு நின்றது.

சற்று வேளைக்குப் பின் பொலீஸ் ‘வான்’ அவளை ஏற்றிச் சென்றது. இப்போது அவள் என்னைத் தலை நிமிர்ந்து பார்க்கவேயில்லை; வெட்கப்பட்டாள்!

“ஆள் மாறாட்டம் செய்ததற்காக, பாவம், ஆறு மாதச்சிறை கிடைக்குமே!” என்று மனம் காரணம் தெரியாமல் ஏங்கியது.

மாலையில், வாக்குச்சாவடி மூடப்பட்டது. “நாளைக் காலையில் தேர்தல் முடிவு சொல்லப்படும்” என்று அறிவிக்கப்பட்டதும், ஜனங்கள் கலைந்தார்கள்.

இரவு வந்தது. தங்கள் வெற்றிக்காக ஏங்கி காரியாலயத்தில் இருந்த அத்தனை பேர்களையும் அனுப்பிவிட்டுப் படுக்கைக்குப் போக, மணி பன்னிரண்டுக்கு மேல் ஆகி விட்டது.

தூக்கம் பிடிக்கவில்லை. சின்னம்மாவின் வீட்டைப் பார்த்தேன். வீடு இருள் மண்டிக் கிடந்தது.

நன்றாக விடிந்துவிட்டது. பட்டணம் போவதற்குப் பஸ் ஏறுவதற்காக, அவசரமாக நடந்து கொண்டிருந்தேன். பட்டணம் போகும் பஸ், பொலீஸ் நிலையத்திற்கு அருகே தான் நிற்கும்.

பொலீஸ் நிலையத்தைத் தாண்டும் போது சின்னம் மாவைப் பார்க்க மனசு தூண்டியது. உள்ளே சென்று அவளைப் பார்த்தேன்.

“சின்னம்மா, நீ ஏழைச் சனங்களுக்குத் துரோகம் செய்திட்டு பணக்காரங்களோடு சேர்ந்துகொண்டியே, அந்த எஜமானர்கள் யாரும் உன்னைப் பார்க்க வர வில்லையா?” என்று மெதுவாகக் கேட்டேன்.

“எனது எஜமானவர்களின் சார்பில் நீங்க வந்திருக்கிறீங்களே!” என்று பட்டென்று அவள் பதில் கூறினாள்.

அவள் என்னைக் கிண்டல் செய்வதாக நான் எண்ணினேன்.

“அவங்க என்னைக் கள்ளத் துண்டு போடச்சொல்லி நிர்ப்பந்திச்சாங்க. ஐந்து துண்டுகள் போட்டேன் ஐம்பது ரூபாய்கள் சம்பாதித்தேன். ஐம்பது ரூபாயையும் வாங்கிக் கொண்டு, அவங்களுக்குத் துரோகம் செய்துவிட்டு, உங்களுக்கும் எனக்கும் சொந்தமான சின்னத்துக்கே நான் ஐந்து துண்டையும் போட்டேன். ஆனால், நீங்களே என்னைக் காட்டிக்குடுத்திட்டீங்க.” என்று அவள் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போதே நான் கல்லாகச் சமைந்து

விட்டேன். அவள் பேசி முடிந்ததும் தான் அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தேன். தன் மார்புச் சட்டைக்குள் கையைச் செருகி, ஐந்து நோட்டுகளை அப்படியே இழுத்தெடுத்து இரும்புக் கம்பியின் ஊடே நீட்டினாள். “இந்தாங்க இதை எடுத்துச் செல்லுங்க. உங்க நிதிக்கு நான் முந்திக் காசு குடுக்கல்லை. என் பங்காக ஏற்றுக்கொள்ளுங்க” என்று மறுபடியும் பேசி முடித்தாள்.

என் உள்ளம் விம்மியது. மயிர்க் கால்கள் புல்லரித்து, குத்திட்டு நின்றன. “சின்னம்மா” என்று மட்டும் அழைத்தேன். முக்கி முனகிக்கொண்டே அந்த வார்த்தையைப் பிரசவித்தேன்.

எனக்குத் தரப்பட்ட நேரம் முடிந்துவிட்ட தென்று பொலீஸ்காரன் ஞாபகப் படுத்தினான்.

நான் நகர்ந்தேன்.

சற்று நகர்ந்ததும், சின்னம்மாவைப் பார்த்தேன். இரும்புக் கிறாதியைப் பிடித்தபடி சின்னம்மா என்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அந்தப் பார்வையில் மோகினித் தன்மை இருந்ததோ என்னவோ! இப்போது இரு பார்வைகளும் பேசிக் கொள்ளவில்லை; தோழமை உணர்வுடன் தழுவிக்கொண்டன.

□

அசை

அப்பாடா, ஊர் எவ்வளவு மாறிப்போய் வீட்டது!

என் நினைவிலிருந்து அந்தப் பழைய அமைப்பு இன்னும் அழிந்து போகவில்லை. அது அப்படியே மனசோடு ஒட்டிப் போய் நிலைத்து நிற்கிறது. இப்போதிருக்கும் அந்தச் சந்திப்பின் அமைப்போடு, என் மனசில் இருக்கும் பழைய சந்திப்பை ஒப்பிட்டுப் பார்க்க முடியவில்லை; முடியவே இல்லை.

சதா அவித்த நெல்மணிகளைப் போட்டுக் கொறித்துக்கொண்டு தூங்கி வழிந்தபடி சாய்ந்திருப்பேனே, அந்த அரிசிக் கடைத் தூண்! இலேசாக வயிறு கடிக்கும் போதெல்லாம் ஐந்து சதம் கொடுத்து, இரண்டு வாய்ப்பனும் ஒரு தேத்தண்ணீரும் சாப்பிடுவேனே, அந்தப் புகை பிடித்த கிறாதிக்கடை! அவை எதையுமே காணோம்!

ஒட்டு மடம் சந்தி— இப்போது அதை அப்படிக்கூறுவதற்கு என்ன ஆதாரம் இருக்கிறது! புதுமையாக அவ்விடத்தில் ஒரு போட்டிருக்கும் நிலையா இருக்கிறது ஒரே மாற்றம்!

‘பொன்னம்மாள்’!

—இப்படி ஒருத்தியின் பெயரைக்கூறிவிட்டால் ‘ஒட்டு மடம் பொன்னம்மாள்’ என்ற ஞாபகம் உடனே வந்து விடாதா என்ன?

சமீப காலம் வரை இப்படி ஒரு பெயர் இருந்திருப்பதாக என்னால் துணிந்து கூற முடியவில்லை.

அந்தப் பெயர் கொண்டவள் இருந்த இடத்தில், ஒரு புல் படர்ந்த மண் மேடு மட்டும் இருக்கிறது.

அந்தக் காலத்தில் யாழ்ப்பாணப் பட்டணத்திலிருந்து ஐந்து சதம் கொடுத்துவிட்டு 'காரைத் தீவு' பஸ்ஸில் ஏறினால், அந்த ஐந்து சதத்தின் எல்லைக்கோடு ஓட்டு மடம் சந்திப்புதான்.

அது ஒரு நாற்சந்தி. திசைக் குறிகளில் அணுவும் விலகாமல், கிழக்கு மேற்கு, வடக்குத் தெற்கான குறுக்கு வீதிகளின் சந்திப்புதான் அது.

சந்திப்பிலிருந்து நேராக மேற்கு வீதியால் சற்றுத் தூரம் போனால், வலப்புறமாக ஒரு குளம் வருகிறது. அதிலிருந்து நேராகப் பார்த்தால், பாம்புபோல நெளிந்து போகும் வீதியையும், அகன்ற வயற் பரப்பையும், சற்றுத் தொலைவில் கடற் பரப்பையும், அதற்கும் அப்பால் முடிதாங்கிய இரு கீற்றுக் கோடுகளையும் காணலாம். அந்தக் கீற்றுக் கோடுகளை 'இரட்டைப் பனை' என்பார்கள்.

குளத்தையும் தாண்டி ஐம்பது யார் வீதிதூரம் போய்ப் பாருங்கள். அங்கே முதிர்ந்த நான்கைந்து பூவரச மரங்களால் சூழப்பெற்ற ஒரு துண்டு மண்மேட்டைப் பார்ப்பீர்கள். இப்போது பச்சைப் பசேலென்று புல் படர்ந்து, அந்த மேட்டு நிலத்தை மூடி வைத்திருக்கிறது.

அந்தத் துண்டு நிலத்தின் மேற்கெல்லையோடு ஒரு வேப்ப மரத்தையும் பார்ப்பீர்கள்.

அதுதான் பொன்னம்மாளின் வீடு; ஓட்டு மடம் பொன்னம்மாள் வாழ்ந்தாளே அந்த இடம்!

பொன்னம்மாளைப் பற்றி இப்படியெல்லாம் தெரிந்து வைத்துக் கொண்ட எனக்கு, அந்த வீட்டைப்பற்றி எல்லாம் தெரியுமா என்பது கேட்கப்படவேண்டிய கேள்வி.

“தெரியுமாவா? நான் தானே அந்த வீட்டின் ஜீவனை சில வருடங்கள் பிடித்து வைத்துக் கொண்டிருந்தவன்” என்று சொல்லிக் கொள்கிறேனே, போதாதா?

எனக்கு இப்போது வயதாகிவிட்டது. நான் கிழவனாகிவிட்டேன். வயசு எழுபத்தைந்துக்கு மேலாகிறதே!

அட, சின்னதிலிருந்து நோஞ்சியாகிவிட்ட நான் வேடிக்கை வேடிக்கையாக இத்தனை ஆண்டு காலம் வாழ்ந்துவிட்டேன். என்னை ‘எலும்பு மாமா’ என்று பழிப்பவர்களில் பெரும்பாலோர் செத்துப்போய் சாம் பலாகி மண்ணாகி விட்டார்கள். நான் இன்னுந்தான் வாழ்கிறேன்.

ஒவ்வொரு மனித உருவத்தின் வாழ்க்கையிலும் ஒவ்வொரு பொற்காலம் வந்து போகிறது என்று கூறுகிறார்கள். அப்படியானால் எனக்கும் ஒரு பொற்காலம் வந்து போயிருக்க வேண்டுமே! சிலவேளை இனிக்குட...சை! இனியாவது பொற்காலமாவது? இன்றைக்கோ நாளைக்கோ என்றிருக்கும் எலும்புக் கூட்டுக்குப் பொற்காலமாம்; பொற்காலம்! அப்படியென்றால், அந்தப் பொற்காலம்... ஆமாம் நான் கிராப்பு வெட்டிக் கொண்டேனே அந்தக் காலம்?...

ஃ

ஃ

ஃ

அப்போது எனக்குக் குடுமி!

ஊரில் எனது குடுமிக்குப் பெருமதிப்பு!

என் குடுமி அளவில், அங்கு பெண்களுக்குமே கிடையாது. தலையை முழுகவைத்து உலர்த்தி, குடுமி போட்டுக் கொள்வேனாகில் தலையின் பாதி அளவுக்குக் குடுமி இருக்கும். ஆனால் மயிர் மட்டும் வெண்செம்படை; அது என் உடம்பின் நோஞ்சலால் ஏற்பட்டதல்ல. பிறந்த காலத்திலிருந்து இதே நிறந்தான்!

பதினாறு வயதில் எனக்கு ஜன்னி கண்டிருந்தது அதிலிருந்து நான் மீண்டு விட்டேன். ஏற்கனவே நராங்கலாகியிருந்த என் உடலை, ஜன்னியும் ஒரு கை பார்த்து விட்டது. தான் நிரந்தரமான நராங்கலாகி விட்டேன். அத்துடன்—

அம்மா எனக்கு ஒருத்தியைக் கட்டி வைத்தாள் நராங்கலடித்துப் போன உடலுக்குக் கல்யாணந்தான் சரியான மருந்து என்பது கிராமத்து நம்பிக்கை. புதுப் புனலில் திளைத்து நிமிர்ந்தால் உடலில் தெம்பு வந்து விடுமாம்!

ஆறே ஆறு மாதம் ஆவதற்கிடையில் எனது மனைவி என்னைவிட்டுப் போய்விட்டாள். போய்விட்டாள் என்று சொல்வதைவிட, வேறொருத்தனுடன் ஓடிப் போய்விட்டாள் என்றுதான் சொல்வோமே! தவிர அதனால் என்ன வெட்கம்! என்னில் பிரமாதமான ஒரு குறைபாடு. அதையும்தான் ஒப்புக் கொள்வோமே! மனைவிதான் பகிரங்கமாக அதைக் காட்டிக் கொடுத்து விட்டாளே!

நான் நோஞ்சி. என்னிடம் இருப்பது வெறும் எலும்புக் கூடு மட்டுமே! இந்த எலும்புக் கூட்டை மஞ்சளான ஒரு தோல் மூடி இருக்கிறது.

ஆண்மையெல்லாம் என்னிடமிருந்து ஓடிப்போய் விட்டது. ஆனால் ஆண்கள் மட்டும் என்னை விட்டு விட்டுப் போய்விடவில்லை. பைத்தியக்காரத்தனமான ஆண்கள்!

என் அம்மாவுக்குப் பாரமாக நான் இருந்தேன். கடைசியில் என் சமை பொறுக்க மாட்டாது அம்மாவும் போய்விட்டாள், எனக்கு இனி யாரிருக்கிறார்கள்? யாருமே இல்லை.

நோஞ்சியான எனக்கு வேலை எதுவுமில்லை. வெறுமனே ஊரைச் சுற்றிவிட்டு, என் தாய் விட்டுச்சென்ற

குடிசைக்குள் சுருண்டு போய்ப் படுத்துக்கொண்டு எண்ணாத எண்ணமெல்லாம் எண்ணுவேன். ஆனை எண்ணம் குதிரை எண்ணம்! இவைகளையும் விட மேலான எண்ணங்கள் எத்தனையோ; எத்தனையோ!

தனிமையிலே நான் அவஸ்தைப் பட்டேன். என் தனிமையைப் போக்க என்று வந்தவளே ஓடிவிட்ட பின்பு, என்னை நன்கு புரிந்துகொண்டு என் தனிமையைப் போக்க யார் ஒருத்தி வரப்போகிறாள்!

நான் மேலும் மேலும் நோஞ்சியாகி வந்தேன், அது எனக்கே நன்கு புரிந்தது.

கிராமத்தில் ஒரு மனிதன் இருந்தான். அவனை ஊருக்கெல்லாம் நன்கு தெரியும், துரைவன் என்று பெயர். எங்களைப் போன்று அவனுக்கும் வயசு நாற்பதைத் தொட்டுக் கொண்டான் நின்றது. நான் பிறப்பதற்கு இரண்டு மாதங்கள் முந்திப் பிறந்தவன் என்று அம்மா சொல்லியிருந்தாள். அவனின் குணம், நடை பாவனை எல்லாம் ஒரு மாதிரி. ஊரின் பெண்கள் வட்டாரத்தில் அவன் ராஜா. கிராமத்தில் இங்கிலீஸ் படித்தவன் அவன் தான். நாகரீகமென்றதும் அவன்தான்; கிராப்பு வெட்டிக் கொண்டவனும் அவன்தான்.

சொந்தமாக வேறு ஒன்றுமில்லாவிட்டாலும், சேட்டும் சூட்டும் போட்டுக்கொண்டு, பென்னம் பெரிய மோட்டார் சைக்கிளில் 'டாம்போம்' என்று வெடிக்க வைத்து அவன் ஓடி வரும் ஓட்டம் கண்கொள்ளாக்காட்சி.

என்னை அவன் எப்போதுமே கேலி செய்வான்.

“இந்தா, பட்டணத்திலே ஒரு வீட்டில், நிரந்தர மானதாய் ஒரு வேலையிருக்கு, வாரியா சேத்திடுறன்” என்றான் ஒருநாள். நான் முதலில், கேலியாகவே கருதினேன். பின்பு அவன் வற்புறுத்தவே இணங்கிவிட்டேன்.

அன்று இருட்டிய போது, அவன் தனது வண்டியில் ஏறும்படி எனக்குப் பணித்தான். நான் பயந்து நடுங்கி நேன். குளிர் ஜூரம் வந்துவிடுமோ என்றிருந்தது. அவனின் வயிற்றோடு கைகளை வளைத்துக் கொண்டு எத்தனை மணி வேளைதான் இருந்தேனோ!

இரவோடிரவாக அந்த வீட்டிற்கு நாங்கள் வந்து விட்டோம். வீட்டு வேலைக்காகப் போகிறேன் என்றதும் நான் ஒரு மாட மாளிகையைத்தான் கற்பனை பண்ணி நேன். ஆனால் வந்திருப்பதோ ஒரு சாதாரண தகரத்தா லான குடிசை! சரி வந்துவிட்டேன்; கௌரவமாக வீடு என்றுதான் கூறுவோமே! மண்ணெண்ணெய்ப் பந்தம் போல ஒரு பேணி விளக்கு எரிந்துகொண்டிருந்தது. விறாந்தையில் ஒரு பெண் இருந்தாள். அவளுக்குப்பொக்கு வாய் — அவள் கிழவி! அவள்தான் வீட்டு எஜமானியோ என்ற கேள்வி எனக்கு. கால்களை நீட்டி, வலப்புறமாக ஒரு சிறு உரலை வைத்து 'லொக், லொக்'கென்று வெற்றிலை துவைத்துக் கொண்டிருந்தவள், பொக்குவாய் கிழிந்து வரவேற்றாள், வெள்ளை உடுத்தி முட்டாக்குப் போட்டிருந்தாள். பார்ப்பதற்கு முஸ்லிம் பெண்போல இருத்தாள்.

சற்று வேளைக்குப் பின்பு உள்ளே இருந்து வேறொருத்தி வந்தாள்.

நெடிய உடல், சிவப்பு நிறம், வட்டக் கண்கள், சுருக்கக் கழுத்து, நடுவயசுதான் இருக்கும்.

முழுக வைத்து உலர விட்டிருந்த கூந்தலை அப்படியே விட்டிருந்தாள். அது அவளின் முதுகோடு தழுவிவந்து, இடைதாண்டி, பின்னத்துச் சதை மேடுகளைத் தொட்டு வளைத்து நின்றது.

நடுவாக வகிடு எடுக்கப்பட்ட அவள் தலையிலே குங்குமம் கொட்டி வைக்கப்பட்டிருந்தது. புயங்களிலே

பொங்கி நிற்கும் நீல நிறச் சட்டை அணிந்து, ஊதா நிறத்தில் சேலையும் உடுத்திக் கொண்டு ஒயிலாக நடந்து வந்தாள் அவள்.

அவள் துறை, என்னை அவளுக்கு அறிமுகப்படுத்தினான் எனக்கு மனசுக்குக் கூச்சமாக இருந்தது.

உள்ளேயிருந்து தாம்பூலத் தட்டை எடுத்து கொண்டு ஒரு சின்னப் பெண் வந்தாள். வயசுக்கு மிகுதிக்குக் கொண்டு அவள் உறுப்புகள் வளர்ந்திருப்பதுபோல எனக்குப் பட்டது. 'மொத்தத்தில் மலர்ந்து பரிணமிக்கப் போகும் அழகான மலரொன்றில் இதழ் வெடித்ததுபோல' எனக் கூறிய அவள் இருந்தாள் என்றே சொல்லி விடுவோம்! அனால் ஒரே ஒரு குறைபாடு. அவளின் மயிர் செம்புமுதி நிறத்தில் இருந்தது. அது எனது தலைமுடியைப் போல. அவள் அந்த செம்பட்டைக் கூந்தலுக்குக் கரிய முடிமயிரை இணைத்து முடிந்து கொண்டிருப்பது போல உருவாக இருந்தது.

இரவு கரைந்து கொண்டு போயிற்று.

வீட்டில் எங்குமே சந்தடியில்லை.

கிழவியும் தூங்கிப் போய்விட்டாள்.

விறாந்தையின் விளக்கும் அணைந்து போய்விட்டது.

விறாந்தையின் தென புறத்தோடு, வெறும் பிலகைத் துண்டுகளால் செய்யப்பட்டிருந்த ஒரு அறைக்குள் நான் படுத்திருந்தேன். எனது தலைப்புறத்தில் ஒரு பெட்டிமேல் புகைக்கோடே இல்லாத கட்டியாக மெழுகுத்திரி ஒன்று எரிந்து கொண்டிருந்தது. எனக்குப் பக்கத்து அறைக் கதவுக்குள்ளே அந்தச் சின்னப் பெண் இருந்து நிலத்தைச் சுரண்டி விட்டுக் கொண்டு தலை கவிழ்ந்திருந்தாள்.

அவள் பரிதாபமான ஜீவனாக எனக்குப் புட்டாள்.

அசை

அவளின் செம்பட்டை மயிரோடு கூட்டுச் சேர்ந்து நின்ற கரிய முடிமயிர், அவள் மடியில் விழுந்து கிடந்தது. அங்குமிங்குந் தான் கைந்து அங்குவலத்தில் மட்டும் வளர்ந்திருந்த செம்பட்டை மயிர்த் தளர்கள் அவள் கழுத்தை மட்டும் தொட்டிடுகின்றன.

சுற்று வேளைக்குப் பின்பு, கதவு மெதுவாக நகர்த்தப் பட்டது. யசோபதி அந்த நடுவயதுப் பெண் உள்ளே வந்தாள்.

சின்னப்பெண் எழுந்து வெளியே போய்விட்டாள். அவள் மடியிலிருந்த முடிமயிர் நிலப் புழுதியில் புரண்டு கிடந்தது.

சும்மெழுகுத் திரியின் ஒளி செத்துப்போய்விட்ட—

நான் புதிதான ஒரு அனுபவத்தில் சிக்கித் திணறினேன்.

என்னால் முடியவில்லை.

நான் மனைவியை ஓடவிட்டவன்; நோஞ்சி; நபுஞ்சகம்!

நீந்தப் பெண் வெடுக்கென்று எழுந்து வெளியே போய்விட்டாள்.

யதிற்று வேளைக்குப் பின் ஏளனமாய் சிரிப்பொலிகள் எங்கே கேட்டன.

நான் எங்கே வந்திருக்கிறேன்? என்ன வேலைக்காகக் கொண்டுவரப் பட்டிருக்கிறேன்?

இதெல்லாம் என்ன கேள்விகள்? இதுவரையிலுமா புரியவில்லை?

நான் மிகவும் வெட்கப்பட்டேன்!

□

பின்னாலுள்ளதை நீர் நினைவாகக் காப்பி வைப்பென்கதி
எனக்கு ராஜ மரியாதை!

இதற்குமுன், என் வாழ்க்கையில் யாருமே இப்படி
எனக்குக் கௌரவம் அளித்ததில்லை.

'தம்பி, தம்பி' என்று பொக்குவாய் நிறைந்துபோக
அழைப்பாள் கிழவி செல்லம்மாள்.

'இந்தா பாருங்கோ' என்று அன்பையெல்லாம் தேன்
குழைத்துத் தருவாள் நடுவயதுச் சின்னம்மாள்.

'மாமா, மாமா' என்று சதா நச்சரித்துக் கொண்டிருப்
பாள், அந்தப் பெண் பொன்னம்மாள்.

கிழவி செல்லம்மாளுக்கு, நடுவயதுப்பெண் சின்னம்
மாள் வளர்ப்புப் பெண். சின்னப் பெண் பொன்னம்மாள்,
அந்த இருவருக்குமே வளர்ப்புப் பெண்.

பொன்னம்மாள் தமிழ்ப் பெண்ணே அல்ல. நான்கு
ஆண்டுகளுக்கு முன் அங்கு வாடிக்கை வைத்துக் கொண்
டிருந்த ஒரு சிங்கள முதலாளி, சிங்களக் கிராமம் ஒன்றி
லிருந்து எடுத்து வந்து வேலைக்காகக் கொடுத்துவிட்டுப்
போனாராம். மழுங்க வழிக்கப்பட்ட மொட்டைச்சியாக
அவள் வந்தாளாம். தனக்கு யாருமே இல்லையென்று
அவள் என்னிடம் வேதனையோடு பல தடவைகள் சொன்
னாள்.

முதலில் நான் வெட்கப்பட்டேன். வேதனைப்பப்
பேன். எல்லோருக்குமே ஆரம்ப நாட்களில் இப்படித்தான்
இருக்கும். பின்பு தொழில், வாழ்வோடு ஒட்டிப்போய்,
'சரி நடப்பது நடக்கட்டும்' என்ற மாதிரி ஆகிவிடும்.

என் மனதில் இருந்த நமைச்சல் உணர்ச்சி மாறி, நான்
அத்தொழிலோடு ஒன்றிப் போய்விட்டேன்.

நாகரீகமாக இருக்க வேண்டுமென்ற ஆசை எனக்கு
வந்தது. உடலும் சற்று உரத்து வருவதுபோல் இருந்தது.

சின்னப்பெண் பொன்னம்மாள் என் தலைமுடியைப் பார்த்துப் பார்த்து ஏங்குவாள். தனது தலைக்கு, எனது முடி மிகவும் பொருத்தம் என்ற கருத்தில் நாவில் ஜலம் ஊறக் கூறுவாள்.

ஒருநாள் நான் என் தலைமுடியைக் கொய்து அவளிடம் கொடுத்துவிட்டு, நாகரீக முனிதனாக மாறிவிட்டேன்.

பொன்னம்மாள் கண்ணாமுடியை எடுத்து வந்து எனக்கு முன்னால் பிடித்து வேடிக்கைக் காட்டுவாள்; நான் வெட்கப்படுவேன்.

எனது ஆசைகளையும் மிஞ்சிக்கொண்டு காலம் ஓடி, ஓடி, ஓடிப்போய்விட்டது.

சின்னப்பெண் பொன்னம்மாள், பொன்னம்மா னாகவே ஆகிவிட்டாள்.

'ஓட்டுமடம் பொன்னம்மாள்' என்ற பெயரை இப்போது அவள் பிரகடனப்படுத்தி வந்தாள். முற்றுந் துறந்த ஒருவர், பொன்னம்மாளுக்கு முன் ஒருதலை வந்து போனால்தான் அவர் முழுமை கொண்ட முனிவ ராக முடியும்.

"பொன்னம்மாளின் கண்வீச்சு, உடல்வீச்சு, வாய் வீச்சு இத்தனைக்கும் தாக்குப் பிடிக்கக்கூடிய ஒருவன் மனிதனே அல்ல" இப்படி எனக்கு ஒரு எண்ணம்.

என்னிடம் எத்தனையோ மனிதர்கள் தொடர்பு வைத்துக் கொண்டார்கள். என்னை அவர்களுக்கெல்லாம் கட்டாயம் வேண்டும்.

வாரத்துக்கு வாரம் வாடிக்கையாக ஒருத்தன்!

ஊர் தேசம் புர்க்க வந்து, ஒரே ஒரு தடவை முகம் காட்டிவிட்டுப் பிரியா விடைபெறும் சூறோருத்தன்.

கே. டானியல்

சர்வ சதா என்னையே நச்சரித்துச் சுற்றித் திரியும் தொந்தி உருவம்.

அரும்பி வரும் மீசைக்குக் கரி பூசிக்கொண்டு, மிடுக்கு நடையில் வரும் மைனர் த் தம்பி.

முட்டாக்குடன் வந்துபோகும் குல்லாக்கள்; பூணூல்கள்; காக்கிச் சட்டைகள்...

இப்படி எத்தனையோ மனிதத் தினுசுகளை நான் சந்திக்கிறேன். இவர்களைவிட மனிதப் பிரதிநிதிகளாக, பொதுவான கணிப்பில் யார் இருக்கிறார்கள்?

ஊர் நல்லது; மனிதர்கள் நல்லவர்கள். ஆனால் பொன்னம்மாளுக்காக வயது வேற்றுமை இன்றி எல்லோருமே ஏங்கிச் சாகிறார்கள்.

வீட்டின் முதல்வி— பொக்குவாய் முட்டாக்குக் கிழவி செத்துவிட்டாள்.

குடும்பத்தின் பொறுப்பான நிர்வாகி செத்துப்போய் விட்டால், அந்த நிர்வாகம் வேறொருவரிடம் கை மாறுவதற்கிடையில் எத்தனையோ மாற்றங்களை அந்த நிர்வாகம் பெற்று விடும். ஆனால் அங்கு மட்டும் அப்படி ஒன்றும் பிரமாதமாக மாறிவிடவில்லை. சின்னம்மாள், கிழவியின் இடத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு உட்கார்ந்து விட்டாள். சின்னம்மாளுக்கு உடல்நிலை இப்போது சரிப்படுவதுமில்லை. நோய் நொடிகள் கட்டுப்படியாக வேலைகள் ஏற்பட்டால் ஒத்தாசைக்கு வருவாள். அவ்வளவுதான்!

பொன்னம்மாளின் பெயர் பிரசித்தமாக, ஆக, மோதும் கிராக்கிகளுக்கு, மாதா மாதம் வெளியூரிவிருந்து புதுமுகங்களைத் தேடிப்பிடித்து, எப்படியோ சமாளித்துக் கொள்வதில் கிழவியைவிட, சின்னம்மாள் சமர்த்து! நீண்ட நாட்கள் சுடுகொடுக்க முடியாமல் ஓடிவிடுபவர்கள் மேல் சின்னம்மாள் திட்டித் தீர்ப்பாள்; காறி உமிழ்வாள்.

சின்னம்மாளுக்குப் பொன்னம்மாள் ராசாத்திபோல. பொன்னம்மாள் மட்டும் இல்லாவிட்டால் அவள் சருகாய் பறந்துவிட வேண்டியதுதான்!

உணவு, உடை எனக்கு நிரந்தரம். இதுபோல உருப் படிக்கணக்கின்படி கமிஷனும் உண்டு.

விட்டு விறாந்தையின் வாசலுக்கு நடுவே, காalkளை நீட்டிக்கொண்டு சின்னம்மாள் இருப்பாள். அவளுக்கு வலதும் இடதுமாக இரண்டு குந்துகள் உண்டு. ஏதாவது தொழில் நடந்துவிட்டால், வலப்புறக் குந்தில் இருபத் தைந்து சத நாணயமும், இடப்புறக் குந்தில் பத்துச் சத நாணயமும் இருக்கும். வலப்புறந்தான் எனக்கு. இடப் புறத்தான் பொன்னம்மாளுக்கு. பொன்னம்மாளோ நானோ, ஆசைப்பட்ட பண்டம் சாப்பிடுவதற்காக அதைப் பிரயோகித்துக் கொள்ளலாம்.

பத்துச் சதத்தை விட்டெறிந்தால், குத்தகைக்காரக் காத்தானின் தவறணையில் இரண்டு அளவு கள்ளுக் கிடைக்கும், 'ரேஸ்ட்' கடை அண்ணாச்சியிடம் ஐந்து சதத்தை விட்டெறிந்தால், வாய்க்கு ருசியான ஆட்டிரத்த வறுவல் கிடைக்கும். அப்புறம் என்ன? இதைவிடவுமா சுகம் வேண்டும்! ஹாயாய் வாழ்க்கை நடத்தினேன்.

அவசரகால நிலையைச் சரி செய்வதற்காகத் தெரிவிக் கப்படும் 'எக்ஸ்ரா'க்களுக்கு, உடனுக்குடன் மொத்த மாகக் கணக்குத் தீர்த்துவிடுவாள் சின்னம்மாள்.

அவளிடம் தொழிலென்றால் தொழில்தான்!

விடிகாலையில், அவர்கள் கணக்குத் தீர்க்கப்படும் போது, நாக்கில் நீர் வழிய, சுயமரியாதையை விட்டு நான் 'எக்ஸ்ரா'க்களைப் பார்ப்பேன். "நீ என்ன பண்ணினாய், உனக்குக் கூலி தர?" என்று வெட்கத்தை விட்டே அவர்கள் கூறுவார்கள். சின்னம்மாளிடம் நான் கேட்கவே முடியாது. அவர்களினால் அவளுக்குக் கிடைப்

பதோ கமிஷன்தான். அதிலும் எனக்கு ஒரு கமிஷின் என்றால்—

மொத்தமாகப் பார்த்தால் பொன்னம்மாளைவிட தானே எனக்கு இலாபம்.

கடந்து போன மகாயுத்த காலத்தைப் பிரத்திபீட்சமாக நான் காணாவிட்டாலும், அதன் எதிரொலிப்புகள் நம்மால் பார்க்கப்பட்டவைகளே!

முதன் முதலில் பட்டாளக்காரர்களைக் கண்டால் பயம் வருகிறது. நான்கு நாட்கள் அடுத்தக் கண்டு வந்தால் அது ஓடிவிடுகிறது. ஊரெல்லாம் பட்டாளக்காரர்கள் பவனி வருகிறார்கள். குழந்தைகள்கூட பார்க்கிறார்கள். சிரிக்கிறார்கள்; பேசுகிறார்கள். ஆனால் அவர்களைப் பற்றிப் பெண்கள் வட்டாரத்தில் பெரும் பீதி!

எமது வீதியில் பட்டாள வாகனங்கள் இரைந்தோடிப் பறந்து போகும். பொன்னம்மாள் பயந்து நடுங்கிப் போவாள். நல்ல காலம்! அந்தப் பட்டாளக்காரர்களின் செவிகளில் பொன்னம்மாள் புகழ் படவில்லை!

பொன்னம்மாளுக்கு ஜூரம் வந்தது. மெல்லாம் இளைத்துவிட்டது.

அவளுக்குப் பயம் வந்து விட்டதாகக் கற்பனை பண்ணி வேப்பிலை வேக்காடு வைத்து, முகரக்கொடுத்துப் பார்வை பார்த்தாள், சின்னம்மாள். நோய் குறையவில்லை.

திருஷ்டி பட்டுவிட்டதாகக் கூறி, பொன்னம்மாளைப் பிறந்த மேனியுடன் நிறுத்தி, மிளகாயை உடைத்து, தலையைச் சுற்றித் தட்டிக் கழித்து, துப்பி, குளத்தில் மிளகாயை வீசினாள் அவள். அதற்கும் நோய் தீரவில்லை.

சுந்தரியை ருடி சூகந்தா ய்முதிடு . காசுக்குகிடுக நாட்டி அரை

கொத்திப்பேய்க் குறைபாடு என்று, கொத்திப்
பேய்க்குக் கொத்திப்பேய்க் கழித்து, நூலும் கட்டிப் பார்த்
தாய் விட்டது. இதுவரை நோயின் வாடையே பிடியாத
பொன்னம்மாளுக்கு இப்போது மட்டும் பெருநோய்
பற்றிப் பிடித்துவிட்டது. வீட்டின் வாடிக்கைத் திருட்டு
வைத்தியர், ஞானமுத்தர் கூட பார்த்துத் தீர்த்துவிட்
டபட்டி அருக்குமே பிடிபடாத நோய்!

நடக்கப்பட்டுமுதிடு வைத்தியம் பார்க்கும் நோய் வேறு!
இதற்கு முன், அந்த வீட்டில் பல தடவை அவர் அந்த
நோய்க்குக் கொண்டு வந்துபோய் இருக்கிறார். பச்சிலை
பருகிவைக்கலாகக் கொடுப்பார். ஒருநாள் விட்டு மறு
நாள் எல்லாமே தீர்ந்து போய்விடும்.

பொன்னம்மாள் உடலாலும் உள்ளத்தாலும் தேய்ந்து
கொண்டு வந்தாள்.

அழகான அவளின் இமை வட்டங்கள் கருகிச் சுருங்கி
வந்தன.

இசுவளித்துகளின் இரு கோணங்களிலும் பருக்கள்
படர்ந்து, நித்திய வடுக்களாக மாறி வந்தன.

சுய உடலெங்கும் திட்டுத் திட்டாகத் தடிப்புகள்.

நிர்மலமான நிலவானத்தின் அடிப்புறத்தே கருமேகப்
பருகங்கள் விளிம்பு கட்டி நிற்பது போல உடலெங்கும்—

குறுகிய இரண்டு மாத காலத்திற்கிடையில் பொன்
னம்மாள் உருமாறி விட்டாள். உப்பிட்ட பாண்டம்
போல அந்த உடலின் தேஜஸ் உதிர்ந்து போய்விட்டது.

'லொக்கு லொக்'கென்று இருமவும் தொடங்கி விட்
டாள், பொன்னம்மாள்.

ஆரம்பத்தில் கண்ணின்மணி போலப் பொன்னம்
மாளைப் பார்த்த சின்னம்மாளுக்கு இப்போது கசப்பு

கே. டானியல்

81

வந்து விட்டது. காரணமில்லாமல் அவள் சீற விழுந்தாள். இருந்தும் பொன்னம்மாள் தொழிலுக்காகத் தாக்குப் பிடிக்கிறாள்.

பொன்னம்மாளுக்காக நான் அனுதாபப்பட்டேன். இதைத் தவிர என்னால் என்னதான் செய்யமுடியும்? என்னிடம் மோதும் கிராக்கிகளுக்குக் கெல்லாம் சாக்குப்போக்குச் சொன்னேன். பயல்கள் என்னுடனேயே நின்று விடும் பண்பைப் படித்தா வைத்திருக்கிறார்கள்! நான் ஏதோ தன்னைக் காலைவாரி விடுவதாகச் சின்னம்மாள் என் மீது சீறிப் பாய்ந்தாள்.

யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டில் அப்போது பேரும் புகழும் உடையது மானிப்பாய் ஆஸ்பத்திரிதான். அந்நாளில் அங்கே 'யேமிஸ் ஐயர்' என்று பெயர்பெற்ற வெள்ளைக்கார டாக்டர் இருந்தார். பொன்னம்மாளை, நான் அவரிடம் அழைத்துச் சென்றேன்.

மிகவும் அனுதாபத்துடன் அந்த மனிதர் பொன்னம்மாளைப் பார்த்துவிட்டு, எதை எதையெல்லாமோ சொன்னார்.

“மாமா, இந்த வருத்தம் பொல்லாதது. நான் இனிக்கன நாள் இருக்க மாட்டன்.”

அங்கிருந்து திரும்பும்போது பொன்னம்மாள் நாதழ தழக்க இதைக் கூறினாள். நான் விம்மி விட்டேன்.

அதைத் தொடர்ந்து, தொழிலில் வீழ்ச்சி வந்து விட்டது. அந்த வீட்டின் படலையைத் திறந்த நாளைக் கண்டு பேர், அந்த வாரத்தில் படுக்கையில் வீழ்ந்துவிட்டதாக ஊரில் வதந்தி.

என்னில் நம்பிக்கையை இழந்துவிட்ட சின்னம்மாளை படலைக்கு வந்து முகங்காட்டிக் கிராக்கி பிடிக்க முற்பட்டு விட்டாள். அத்தனை தூரத்திற்குத் தொழிலில் வீழ்ச்சி! அன்றாடம் வாழ்வுக்கே போதாத நிலை!

எனக்குத் தெரியாமலே என் கால்கள் என்னை ஓட்டு மடம் சந்திக்கு இழுத்து வந்து நிறுத்திவிடும். அது எனக்குப் பழக்கப்பட்ட பழக்க மல்லவா?

எத்தனையோ பேர்கள் வந்து போவார்கள்

“என்ன மாமா ஏதாவது புதிசாக—”

இப்படி ஒருவன் கேட்டால் என்னால் பேசமுடிவ தில்லை. புதிதாக ஒரு பொய்யைச் சொல்லிவிட்டுப் பின்பு நான்தானே மாட்டிக் கொள்ள வேண்டும்!

“ஏன் மாமா, பொன்னம்மாளுக்குச் சீக்குத் தீந்து போச்சா?”

இப்படிக் கேட்கும் முட்டாளுக்கு எப்படிப் பதில் சொல்வது!

வாடிக்கைக்காரர்களை ஏமாற்றமுடியாது. புதிய கிராக்கிகளையே பிடிக்க வேண்டியிருந்தது. அதற்கும் மனசு கேட்பதில்லை. பாவம் பொன்னம்மாள்!

வீட்டின் மேற்குப்புற வேலியோடு ஒரு கடவைப் பாதை இருக்கிறது. அந்தக் கடவையில் நின்று பார்த்தால் பச்சைப் பசுலென்று நீண்ட விளைநிலப் பரப்பும், அதை அடுத்துச் சற்றுத் தொலைவில் கடற் பரப்பும் தெரியும். கண்களைச் சற்று உயர்த்தி வீசினால், சிறு கடற் பரப்பின் எல்லைக்கப்பால், இரண்டு இடங்களில் துண்டு துண்டாக தாளங்காடும், அவைகளோடு சேர்ந்துகொண்டு முடிதாங்கிய கீற்றுக் கோடுகளாக நிற்கும் இரண்டு பனைகளும் தெரியும்; எல்லோருக்குமே அந்த இரட்டைப் பனையடி யைத் தெரியும்; எத்தனையோ இராக்கால தேவர்கள், தேவிகள் அங்கே போகிறார்கள்; வருகிறார்கள்.

மாலை வேளையின் அடிவான ஜோதிச் செக்கரைக் காணவும், பூமியை முத்தமிடக் குனிந்து வரும் தொடு வானத்தின் ரம்மியத்தை ரசிக்கவும், மென்காற்றின்

ஆலிங்கனத்திற்கு ஆசைப்பட்டும், சாய்மனைக் கட்டிவை அந்தக் கடவைக்கு நேரே இழுத்துப் போட்டுக்கொண்டு பொன்னம்மாள் படுத்திருப்பாள்.

இருட்டிக் கொண்டு வரும்போது நான் உள்ளே வத்தேன்.

நீண்ட நாட்களுக்குப் பின்பு பொன்னம்மாள் அந்தக் கடவையில், வேப்பமரத்தின் கீழ் படுத்திருந்தாள். கடலின் எல்லையோடு நகர்ந்து செல்லும் தோணிகளின் பாய்மரக் கீற்றுக் கோடுகளில் மனதை லயிக்க விட்டபடி அவள் கிடந்தாள்.

சற்று வேளைக்கு முன்புதான் அவள் அழுது ஓய்ந்து போயிருக்க வேண்டும். கண்கள் உப்பிப் போயிருந்தன.

“பொன்னம்மா!”

எனது அழைப்பைக் கேட்டதும் அவள் திடுக்குற்றுக் கொண்டு எதையோ மறைக்க முயன்றதை நான் கவனித்து விட்டேன்.

“பொன்னம்மா! என்ன, அழுதாய் போலிருக்கு?”

அவள் பேசவில்லை.

“என்ன தங்கச்சி, அதை எனக்குச் சொல்லு!”

எனது வேண்டுகோளுக்கு அவள் செவிசாய்த்ததைப் போல விம்மினாள்.

ஒரு தந்தையின் பரிவோடு நான் அவள் நெற்றியைத் தடவிக் கொடுத்தேன்.

வீட்டில், சின்னம்மாள் இல்லையென்பது நன்கு தெரியும். காலையில் நான் வெளியே போகும்போது, யாரோ ஒரு புதியவளை அழைத்து வருவதற்காக, அவள் வெளியிருக்குப் போகும் ஏற்பாடு இருந்தது.

“மாமா...மாமா, சின்னம்மா என்னைத் திட்டிப் போட்டா... திட்டிப் போட்டா மாமா...”

மேலே பேச முடியாமல் பொன்னம்மாள் விம்மினாள்.

பகல் ஏதோ ஆணைப் புரளி நடந்திருப்பதாக ஊசுத்துக் கொண்டேன் “அதுக்கென்ன பிள்ளை! அம்மா தானே பேசினா...” என்று சமாளிக்க முயன்றேன்.

“நீ என்னடி எனக்குப் உழைச்சுத் தந்திட்டாய்? நீ துலைஞ்சாத்தானடி இந்த வீடு உருப்படும். அறுதலை, செத்துப் போகலாமே கடவுளே!” இப்படி அம்மா திட்டிட்டா மாமா. நான்... நான்...”

பொன்னம்மாளின் இந்த வார்த்தைகளின் தாக்கத்தை என்னால் தாங்க முடியவில்லை. சின்னம்மாளின் நாவுக் கூடாக இந்த வார்த்தைகள் வெடித்து வந்தபோது, பொன்னம்மாள் எப்படித்தான் தாங்கிக் கொண்டாளோ!

இரவு வந்தது.

பொன்னம்மாள் படுக்கைக்குப் போய்விட்டாள்.

வீட்டு விறாந்தையில் குப்பி விளக்கு மட்டும் எரிந்து கொண்டிருந்தது.

வீதியிலே இரைந்துவந்த மோட்டார் வாகன மொன்று படலைக்கு நேரே நிற்பதுபோல இருந்தது. வீதியிலே சப்பாத்துகள் உரசும் ஓசைகள் கேட்டன.

படலை இடிக்கப்பட்டது.

மனதுக்குள் எரிந்து புகைந்து கொண்டு போர்வைக்குள் சுருண்டுபோய்க் கிடந்தேன்.

“என்னை யாரோ உலுப்பி அசைத்தார்கள். அது பொன்னம்மாள் தான். எழுந்துபோய்ப் படலையைத் திறக்கும்படி அவள் பணித்தாள்.

கே. டானியல்

“பொன்னம்மா, வேண்டாம் பொன்னம்மா!”

பரிதாபமாக அவளை வேண்டினேன்.

அவள் கேட்கவில்லை; நச்சரித்தாள்.

நான் படலையைத் திறந்தேன்.

என் முன்னே நான்கு பட்டாளக்காரர்கள் நின்றார்கள்

என் உடம்பு நடுங்கியது.

ஒருவன் மட்டும் உள்ளே வந்தான்.

நான்கைந்து நீல நோட்டுக்களை என்னிடம் நீட்டினான்.

கொச்சையான தமிழில் அவன் பேசினான்.

“இங்கே இண்டைக்கு ஆள் இல்லை” என்று பலமாகக் கூறினேன்.

அவன் மேலும் மேலும் என்னை நச்சரித்தான்.

“மாமா!”

உள்ளேயிருந்து பொன்னம்மாளின் அழைப்புக் குரல் வந்தது.

அவளை அப்படியே விட்டுவிட்டு நான் போனேன்.

“என்ன மாமா, யாரது?”

“பட்டாளக்காரங்கள், பொன்னம்மா.”

சற்று வேளை அவள் பேசவில்லை.

அந்தப் பட்டாளக்காரனால் என் கையில் திணிக்கப் பட்ட நோட்டுக்கள் விளக்கொளியில் தெரிந்தன. பொன்னம்மாளின் கண்கள் அதையே சுற்றிச் சுழன்றன.

“மாமா. அம்மா காப்பாட்டுக்கே இல்லையென்று திட்டினா. நீ வந்ததை விடப்பாக்கிறாயா!”

பொன்னம்மாள் மிகவும் அழுத்தந் திருத்தமாக இதைக் கூறினாள்.

“பொன்னம்மா!”

என் வாய் குளறியது.

“மாமா, போ! போய்...”

பொன்னம்மாளின் கட்டளைக்குப் பணிந்து வெளியே வந்தேன். என் நெஞ்சிலே பாறாங்கல் வைத்தது போன்றிருந்தது.

என்னிடம் தனியாக ஒரு பத்து ரூபாய் நோட்டை அந்தப் பட்டாளக்காரன் நீட்டினான். வெளியே போய் சிகரெட் வாங்கி வரும்படி பணித்தான்.

நான் தயங்கித் தயங்கி நின்றேன்.

என்னை வெளியே அழைத்து வந்து, வாகனின் சாரதிக்குப் பக்கத்தே இருத்திவிட்டு, அவனிடம் எதையோ கூறினான். ஏனைய இருவரையும் இறக்கிவிட்டு அந்த வாகன் பறந்து சென்றது.

என் ஈரல்குலை விறைத்தது.

என்னை வைத்துக்கொண்டு அந்த வண்டி ஊரெல்லாம் சுற்றியது.

பென்னம் பெரிய ஒரு கடைக்குமுன் நிறுத்திவிட்டு, அவன் உள்ளே அழைத்துச் சென்றான். உண்பதற்கும் குடிப்பதற்கும் எதை எதையெல்லாமோ வாங்கித்தந்தான்.

மனம் உவட்டியது. ஆனாலும் நான் உண்டேன் குடித்தேன்.

பின்பு நான் வாகனுக்குள் ஏறியதாக, எங்கோ ஓடிச் சென்றதாக, எதிலோ படுக்கவைக்கப்பட்டதாக ஞாபகம்

கே டானியல்

87

நான் கண்களைத் திறந்தபோது உலகம் வெளிச்சமாக இருந்தது. நன்றாக விடிந்து வெகு நேரமாகி விட்டது.

விறாந்தையில் நான் கிடந்தேன்.

கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு எழுந்திருக்க முயற்சித்தேன். உடம்பு அசதியாக இருந்தது.

“பொன்னம்மா!”

என் அழைப்புக் குரல் வெறுமனே மடிந்து போயிற்று. மறுபடியும் அழைத்தேன்; அதுவும் அப்படியே!

மெதுவாக எழுந்து சென்று பொன்னம்மானின் அறைக் கதவைத் தட்டினேன். கதவு தானாகவே திறந்து கொண்டது.

பொன்னம்மாள் நீட்டி நிமிர்ந்து கிடந்தாள்.

ஏக்கத்துடன் அவளை அணுகினேன்.

கண்கள் செருகிப்போய், கடைவாயில் நுரை வழிந்து...

“பொன்னம்மா!”

நான் கத்தினேன். அவள் பேசவில்லை.

அவளின் உடையைச் சரிப்படுத்திவிட்டு வெளியே ஓடினேன்; ஞானமுத்துப் பரியாரியிடம் ஓடினேன்.

பரியாரி ஞானமுத்தரோடு நான் திரும்பி வரும்போது அந்த அறைக்குள் கிடந்தது பொன்னம்மாள்ல்ல; வெறும் கட்டை!

அழுதேன்; கதறினேன்; துடித்தேன் என்று ஒப்புக் காகச் சொல்வானேன்? அடக்கமாகக் கண்ணீர் விட்டேன்.

வீட்டதிகாரி சின்னம்மாளும் ஊரிலில்லை. சம்பிரதாயப்படி பொன்னம்மாளை— அந்தக் கட்டையை எரிக்கப் பணம் வேண்டியிருந்தது.

பொன்னம்மாளின் தலைமாட்டில், புழுதி நிறமான தலை முடி சுருங்கிக் கிடந்தது. நான்கு 'கரன்சி' நோட்டுக்கள் இருந்தன. அதற்கும் அடுத்து ஒரு தகரக் குவளை கிடந்தது.

அந்தக் குவளைக்குள் இருந்தவை அத்தனையும் பத்துச் சத நாணயங்கள்!

எனக்கு ஒத்தாசை செய்யும் நோக்கத்தோடு, ஞானமுத்துப் பரியாயியார் அதை எடுத்து நிலத்தில் கொட்டி எண்ணினார். ரூபா ஐம்பது வரையில் தேறியது.

ரூபா ஐம்பது!

ஐநூறு பத்து சத நாணயங்கள்!

"சின்னம்மா, ஏ சண்டாளி! 'நீ என்னடி எனக்கு உழைச்சுத் தந்தாய்?' என்று கேட்டியேடி, பொன்னம்மாள் புள்ளி விவரம் வைச்சிட்டுப் போயிருக்கிறாளடி!"

இப்படி மனதுள் திட்டிக் கொண்டேன்.

எண்ணிக்கை ஐநூறு; அதற்கு மேல் நாலு!

பொன்னம்மாளின் கட்டை எரிக்கப்பட்டதன்பின், நான் ஊரை விட்டே கிளம்பிவிட்டேன்.

பட்டாளக்காரர்கள் தந்துவிட்டுப் போன கரன்சி நோட்டுக்களில் மூன்று என்னைச் செலவுக்கு இருந்தன.

□

வள்ளி

வள்ளிக்கு வயது அறுபதுக்கு மேல் ஆகிவிட்டது!

ஆனாலும், அவளை வள்ளிக் கிழவி என்றோ, வள்ளிப் பாட்டி என்றோ யாருமே அழைப்பதில்லை. அவளுக்கு முன்னால் பல்லுத் தெறிக்க 'வள்ளி' என்பார்கள்; அவள் இல்லாத இடத்தில் 'சாக்காட்டு வள்ளி' என்பார்கள்.

சூன் விழுந்து, குறுகி, கண்கள் பஞ்சடைந்து, சதை வற்றித் தொங்கலாகி, தோல் சுருங்கி, பற்களற்று, உதடு தடித்து முன் தள்ளி, தலை பஞ்சு நிறமாகிப் போகும் வரையில் அவள் வாழ்ந்துவிட்டாள். இத்தனை வயதாகியும்—கிழடு தட்டியும், அந்தக் குரல் மட்டும்— வெண்கல நாதமாக— தெட்டத் தெளிவாக ஒலிக்கின்றது.

சீமான்வீட்டுக்காரர்களுக்கெல்லாம் வள்ளியிடம் பேரன்பு! வள்ளி செல்லப்பிள்ளை. அரை வேளையாவது பட்டினியே கிடக்க மாட்டாள். அவள் பட்டினி கிடக்க யாருமே விடமாட்டார்கள். அந்தக் கிராமத்திலுள்ள கல்லாலான வீடுகளைக் கணக்கிட்டால், சுமார் ஐம்பது வீடுகளாவது தேறும்! அப்படித் தேறிய கல்வீட்டுப் படி களை, நாளொன்றுக்கு ஒன்று வீதம் தாண்டிச் சென்றால் அவள் வாழ்வு பக்குவமாகக் கழிந்துவிடும்! ஆமாம், வள்ளி அப்படித்தான் வாழ்ந்தாள். அதில் அவளுக்குப் பரம திருப்தி மட்டுமல்ல, பெருமையுங்கூட.

“பாட்டி, நீ இந்தக் கல் வீட்டுக்காரங்களை நம்பி எத்தனை காலம்தான் வாழப் போறாய்? உன்னை சாவுக்கு யாருமே வந்திடமாட்டாங்க.”

—இப்படி வள்ளியின் தூரத்து உறவுப் பேரனான கிட்டிணன் அவளை ஆயிரந்தடவை எச்சரித்திருக்கிறான்.

“போதுமடா, கிட்டிணா போதும்! நீ செல்வச் சீமானாகி இந்த ஊரையே ஆளப்போறாய்! உன் பொஞ்சாது பிள்ளையனைக் காப்பாத்த முடியாம ஆலாப் பறக்கிற நீ, என்னைச் சாக்காட்டப்போறாய்! என் கால் படாத கல்வீட்டுப்படி இருக்கா இந்த ஊரிலே? கிட்டிணா, நீதான் பாரன், என்னைக் கண்ணாடிப் பெட்டியிலே வைச்சு, பல்லக்கிலே சொமந்து கொண்டுபோக, பணக்காரங்களெல்லாம் நான் நீயெண்டு சண்டை போடுறதை நீ தான் இருந்து பார்க்கப்போறே. ஒரு சல்லிக்காகும் எனக்காகச் செலவழிக்காம நீ தான் இருந்து பார்த்துக்கொள்வாய்!”

கிட்டிணனின் எச்சரிக்கைக்கு வள்ளி இப்படித்தான் பதில் சவால் விடுவாள். ஆயிரந்தடவை சொல்லித் தீர்த்துவிட்டாள்.

பொக்கை வாய்க்குள் வெற்றிலையைக் குதப்பி, கடை வாயால் செங்குருதி போன்று வெற்றிலைச்சாறு உமிழ் நீராய் வடிய, நெஞ்சை நிமிர்த்தி — ஆணவமாக வள்ளி இதைக் கூறப்போது அவள் குரலிலே இருக்கும் மிடுக்கும், தெளிவும், நம்பிக்கையும் யாருக்கு வரும்?

2

வள்ளி —

இந்த வள்ளியென்ற தனிப்பெயர் மாறிச் சுமார் நாற்பது வருடங்களுக்கு மேலாகிவிட்டது. இப்போது அவளின் பெயர் சாக்காட்டு வள்ளி!

சுமார் ஐநூறு குடும்பங்கள் உள்ள அந்தப் பிரதேசத்தில் வள்ளி அவதரித்தாள். சுருட்டுக்கார அப்புக்குட்டிக்கும், சீதேவிக்கும் அவள் செல்வமகள்!

பதினாறாவது வயதில் கல்யாணம் செய்துகொண்டு இருபதாவது வயதில் தாலியை அறுத்துவிட்டு, அதைத் தொடர்ந்து பெற்றோரையும் பறிகொடுத்துவிட்டு, ஒண்டிக்கட்டையாக வள்ளி வாழ்ந்து வந்த காலம்; பொல்லாத காலம்!

“வள்ளி, வாழற வயசு. நடந்ததெல்லாம் கனவிலே நடந்ததாக நினைச்சுக்கொண்டு புதிசாக வாழத் தொடங்குவமே!”

“வள்ளி, ஒண்டிக் கட்டையாக எவ்வளவு காலத்துக்குத்தான் இப்பிடி வாழப் போறாய். உறவு சொந்தமெண்டு ஆயிரமிருந்தாலும், நீ படர்ந்து பிடிக்க கொம்புக்கு ஆத்திரத்துக்கு யாரும் நிக்கமாட்டான். உனக்குப் பிடிச்ச ஒருத்தனை.....”

“ஊம் மென்று ஒரு சொல்லுச் சொல்லடி பிள்ளை. நான் பேசி முடிவு செய்யிறேன்! செல்லன்ரை மோன் அப்பையன் மூத்தவளைப் பறிகுடுத்திட்டு ஒண்டியாதான் இருக்கிறான். நான் சொன்னா அவன் தட்டிப் பேச மாட்டான். சொல்லடி வள்ளி!”

“இந்தா வள்ளி, நீ என் சிநேகிதியாயிருந்தாக்கட்டாயம் கட்டித்தான் ஆகவேணும்! என் அண்ணன் உன்னைக் கட்ட மாட்டெண்டு சொல்ல மாட்டார்! உன்னைப் பத்தி அவர் வாய் நிறைய அனுதாபப்படுறார்!”

“ஏன் வள்ளி, நீ இப்படித் தனியா வாழறாய்? உனக்கு ஒண்டும் அவசியமாகப் படவில்லையே!”

“வள்ளி, உன் உடம்பெல்லாம் தங்க நகையாய் ஆவங்கரிக்கிறேன். உன் பேருக்கு நிலங்கூட எழுதி வைக்கிறேன். பிறக்கும் குழந்தைக்கு என் சொத்து முழுதும்

குடுக்கிறன். உன்னை என் ராஜாத்தியாட்டமா வெச்சுக் காப்பாத்துறன், ஊம் எண்டு சொல்லிடு. 'இவன் என்ன ஒரு பொஞ்சாதி பத்தாதெண்டு இரண்டு பொஞ்சாதி வைக்கப் பார்க்கிறான்' எண்டு தப்பா நினைச்சுடாதே. அவ சும்பா பேருக்கு — உலகத்துக்குச் சொல்றதுக்கு, ஆனா, நீ மட்டுந்தான் என் நெஞ்சில லச்சுமியாயிருப்பாய் நிச்சயமாகச் சொல்றன் வள்ளி; ஊம் எண்டு சொல்லிடு வள்ளி!"

இப்படி எழுந்த ஓராயிரம் கேள்விகளுக்கெல்லாம், வள்ளி ஒரே பதிவைத்தான் சொல்லி வந்தாள்!

"அவசியம் வாறபோது கட்டாயமாக நான் சொல்லுறன்"

அப்போதைக்கப்போது ஏதோ ஆபாசமான உணர்ச்சிகள் — துடிப்புகள் — எண்ணச் சுழற்சிகள் வந்தும் போயும் கொண்டே இருந்தன. ஆனாலும் வள்ளி ஒழுக்க வரம்புக்கு மீறி வாழத் துணியவில்லை. ஏதோ ஒன்று— மனதோடு ஒட்டிப்போய்விட்ட ஒன்று— அவளை அப்படி வாழ வைத்தது.

இரண்டு பால்மாடுகளை வைத்துக்கொண்டு, பால் போத்தில்களுடன் மாடி வீட்டுப்படிகளில் எல்லாம் ஏறி இறங்கும் வாய்ப்பை அவள் தேடிக் கொண்டாள். அந்தச் சீமான் வீட்டார்களுக்கெல்லாம் அவள் ரொம்பவும் பிடித்துப் போய்விட்டாள்.

3

காலம் அந்தப் பகுதியில் ஒரு பொருளாதார மாற்றத்தைக் கொண்டுவந்து விட்டது. கிராமத்தின் மேற்குப்புறத்தில் சுமார் ஐம்பது குடும்பங்கள் ஒதுங்கி வாழும் நிலையை, காலம் தானாகவே காட்டி வைத்தது. ஒரே உறவினர் என்று நீண்ட காலம் வாழ்ந்துவிட்ட அவர்களுக்கும்

தெரியாமல், ஆனால் பகிரங்கமாகத் தாங்களாகவே ஒதுங்கி வாழ்ந்து வந்தவர்கள், வள்ளியின் காலத்திலேயே மற்றவர்களிடமிருந்து முற்று முழுதாக விடுபட்டு, தனி ஒரு வர்க்கமாகிவிட்டார்கள். அதனால் அந்தப் பகுதி 'வியாபாரி மூலை' என்ற பெயர் பெற்றுவிட்டது.

அத்தனையும் கல் வீடுகள்!

ஒருவருக்குப் பட்டணத்திலேயே இரும்புக் கடை. அவரைச் சுற்றி இரும்புக் கடை வைத்திவிங்கம் குடும்பம் என்ற பெயர்.

மற்றவர் ஜவுளிக் கடை. அவரைச் சுற்றி ஜவுளிக் கடைச் செல்லையா குடும்பம் என்ற பெயர்.

அடுத்தவர் பலசரக்குக் கடை. அவரைச் சுற்றிப் பல சரக்குக் கடை வேலுப்பிள்ளை என்ற பெயர்.

அதற்கும் அடுத்தவர் வெளிநாட்டுப் புகையிலை வியாபாரி. அவரைச் சுற்றிப் புகையிலை ஆறுமுகம் குடும்பம் என்ற பெயர்.

இன்னொருவர் சோடாக் கம்பெனி வைத்திருந்தார். அவரைச் சுற்றி சோடாச் சுப்பையா பிள்ளை குடும்பம் என்ற பெயர்.

வேறொருவர் நிலப் பிரபு. அதாவது நிலம் குத்த கைக்கு விடும் முதலாளிக் கமக்காரன். அவரைச் சுற்றி கமக்காரக் கந்தப்பு குடும்பம் என்ற பெயர்.

இப்படியே குடும்பம் குடும்பமாகப் பிரித்து, பின் ஒட்டு மொத்தமாகப் பார்த்தால் அத்தனை கல்வீட்டுக் காரர்களும் ஒரே பந்தி (பாசனம், ஒரே வர்க்கம்!

கிராமத்தின், ஏகப்பட்ட உறவு என்பது விட்டுப் போய், கல்யாணம் செய்து கொள்வதிலிருந்து, கட்டடையிலே போகும் சம்பவங்கள் வரையிலே அந்த ஐம்பது

குடும்பங்களும் ஒரே வட்டத்துள் நின்றன. யாரும் பிடித்து வைக்காமலே ஏனைய குடும்பங்களும் வேறோர் வட்டமாகியே விட்டன. ஆனால் பெரிய வட்டம்; எண்ணிக்கையில் அதிகமானோரைக் கொண்ட வட்டம்!

பெரிய வட்டத்துள் நின்று புறப்பட்டு, பால் வியாபாரியாக, தூரத்து உறவு முறை சொல்லிக் கொண்டு மாடிப் படிகளில் ஏறி இறங்கிய வள்ளியை, புதிதாக சந்தித்த ஒரு தொழிலால், அந்தச் சிறிய வட்டம், விநோதமான ஒரு பாத்திரமாக்கித் தன்னுள்ளே இழுத்துக் கொண்டது.

ஜவுளிக் கடைச் செல்லையா பிள்ளையின் தாயார் அன்னம்மாளாச்சி, கூனிக் குறுகிய கிழம்! இரண்டு வருடங்களாக அது பாயோடு ஒட்டிக் கிடந்தது.

சுய உணர்வற்று, என்றோ செத்துப் போய்விட்ட உறவினர்களுடன் சம்பாஷித்துக்கொண்டு, அன்னம்மாளாச்சி கடந்த பதினைந்து நாட்களாகக் கிடக்கிறாள். மூச்சுத் திணறி, மார்பு உயர்ந்து, கண்கள் சொருகி, வாய் அகலத் திறந்துகொண்டு சாவு வரும். எல்லோரும் தொண்டையைக் கணைத்துக் கொண்டும், கண் வாய் பொத்தத் தயாராகிக் கொண்டும் பாலை வாயிலே ஊற்று வார்கள். மறுகணம் மூச்சுத் தெளிவாகி, மார்பு பதிந்து, கண்கள் தணிந்து, வாய் மூடி அன்னம்மாளாச்சி எல்லோருக்கும் 'டிமிக்கி' கொடுத்தாள்.

இப்படி எத்தனையோ தடவைகள்!

பதினைந்து நாட்கள்! கூடியிருந்த பெண்களுக்கெல்லாம் சலிப்புத் தட்டிவிட்டது. "நூறு வயதாகியும். உலகத்துப் பந்த பாசங்களை விட்டிட்டுப் போக மனமில்லாது கிடக்குதே" என்ற முணுமுணுப்பும் கேட்டது. குடுகுடு கிழம் இப்படி ஏமாற்றிக் கொண்டேயிருந்தால் சலிப்பு வராமல் வேறென்ன வரும்?

கைராசிக்காரர் என்று கூறிக்கொண்டு எத்தனைபேர் கிழவியின் வாய்க்குள் பால் வார்த்துப் பார்த்துவிட்டனர். அன்னம்மாளைச்சி இலேசப்பட்ட பேர்வழியல்ல. எல்லோரையும் வென்றுவிட்டு மிடுக்காகவே இருந்தாள்.

அப்போதுதான் வள்ளி வந்தாள். அன்னம்மாளைச்சியின் மேல் வள்ளிக்குப் பெருமதிப்பு, கிழத்தின் மார்பிலே கையை வைத்து - நிலைமையை அனுதாபத்தோடு நோக்கினாள். அதே வேளை அன்னம்மாளைச்சியின் மூச்சுத் திணறி, மார்பு உயர்ந்து, கண்கள் சொருகி, வாய் அகலத்திறந்து.....

“வள்ளி, கைராசிக்காரி! உன் கையாலேயே பாலை எடுத்து ஆச்சியின் வாயில் ஊற்று!”

எங்கோ இருந்து வந்த இந்தக் குரலுக்கு இயந்திரம் போலாகி, கோப்பைக்குள் இருந்த பாலைக் கரண்டியால் எடுத்து அன்னம்மாளைச்சியின் வாயில் விட்டாள் வள்ளி.

அன்னம்மாளைச்சியின் மூச்சு..... ஆமாம் நின்றுவிட்டது; நின்றே விட்டது.

வள்ளி ‘கோ’வென்று கத்தினாள். உறவெல்லாம் விட்டுப் போய்விட்ட அந்த அன்னம்மாளைச்சியின் மேல் அனுதாபப்பட்டா? அல்லது கொலைகாரி ஆகிவிட்டேனே என்பதற்காகவா?

“கிழம் சாகுதில்லையே!” என்று அலுத்துக் கொண்டவர்களெல்லாம் விழுந்தடித்துக்கொண்டு, “ஐயோ பேத்தி ஐயோ ஆச்சி எங்களை விட்டுட்டுப் போறியே, எங்க ராசாத்தி போகாதையணை” என்றெல்லாம் பிலாக்கணம் கொடுத்தார்கள்!

கண்ணீர்; ஓப்பாரி; பிரலாபம்!

முதற் குரல்கள் ஓய்ந்துகொண்டு போயின.

“வள்ளி கைராசிக்காரிதான்!”

அடுத்து இந்தக் குரல் பல கோணங்களிலுமிருந்து எழுந்தது. இது வள்ளியின் மார்பைக் குத்திக் குத்திக் கிழித்தது. அவள் இன்னும் விம்மிவிம்மி, அழுது கண்ணீர் விட்டுக் கொண்டே இருந்தாள்.

4

ஒன்று, அதை அடுத்து இன்னொன்று, அதற்குப் பிறகு வேறொன்று, இப்படியே வள்ளியின் கைராசி ஊர்ஜிதமாகியது. ஆரம்ப காலத்தில் பயமாகவும், நமைச்சலாகவும் இருந்த உணர்வுகள் மாறி, மனசு கல்லிப்போய் வந்தது. பாலை எடுத்து வாய்க்குள் வார்க்கும் வேளையைத் தொடர்ந்து, ஆள் காட்டி விரல், மோதிர விரல்களால் இமைகளை மருவி மூடி, உள்ளங்கையின் அடிப்பாகத்தால் நாடியை நெருடி அலகுப் பூட்டை இறுக்கி விடவும், மறு கரத்தால் பிணத்தின் இரு கரங்களையும் தூக்கி மார்புக்கு நேரே பின்னி விடவும் வள்ளி கற்றுக்கொண்டாள்.

அது ஒரு நுட்பமான கலை! எல்லோருக்குமே சுலபத்தில் கைவராத ஒன்று.

புதிய தொழில் வள்ளிக்குக் கிராக்கியை உண்டுபண்ணியது. வள்ளியைக் கெட்ட நோக்கத்தோடு அணுகிய வர்களுெல்லாம் இப்போது கௌரவத்துடன் அணுகினார்கள். எதற்குமே இறங்கிவராத கல்வீட்டார்களுெல்லாம் சாவு வரும் நேரங்களில் வள்ளியை அணுகியே ஆக வேண்டியிருந்தது. பிரசவ வேதனை கண்டவுடன் எப்படி நாட்டு மருத்துவச்சியிடம் ஓடிச் சென்று! அழைத்து வருவார்களோ, அதேபோல, வைத்தியர் கைவிட்டு மரண வேதனையானதும் வள்ளியிடம் ஓடிச் சென்று வள்ளியை அழைத்து வருவது அந்தக் கிராமத்துச் சம்பிரதாயமாகி விட்டது.

வள்ளியின் கைராசி! அவள் போய், நோயாளியைத் தொட்டு, பாலை வார்த்ததுதான் தாமதம், மூச்சுத் திணறி, மார்பு உயர்ந்து, கண்கள் சொருகி, வாய் அகலத் திறந்து...

பண நோட்டுக்களை அள்ளி வீசிக் கொலைகளைச் செய்விப்பவர்கள் குடும்பத்துள் சாவு வருகிறது என்ற ஷடன், வள்ளியின் தயவைத்தான் நாடி நிற்கின்றனர், கோழைகள்!

அந்தப் பகுதியின் குடிசை வீட்டார்கள் யாருமே வள்ளியின் உதவியை நாடுவதில்லை. ஏனெனில் சாவைப் பற்றி அவர்களுக்குப் பீதி வருவதில்லை! வெளியூர்க்காரர்களே வள்ளியின் பெருமையை உணர்ந்து வாகனங்கள் கொண்டு வந்து அவளை ஏற்றிச் செல்லும்போது, இந்தக் குடிசையில் வாழ்பவர்கள் எல்லாரும் அவளை அலட்சியம் செய்வதென்றால் அவளுக்கு ஆத்திரம் வராமல் வேறென்ன வரும்?

சா விலும் எத்தனையோ வகையறாக்கள்! ஒவ்வொரு சாவும் வரும்போது வள்ளிக்குப் புதிய புதிய அனுபவங்களும் வரும்!

செத்துப்போன உறவினர்களோடு பேசும் மனிதர்கள், வியாபார வீழ்ச்சியைச் சொல்லி ஏங்கும் ஜீவன்கள், பாகப்பிரிவினையைப் பற்றியே பேசிக்கொள்ளும் ஆத்மாக்கள், ஜாதிமரபு சொல்லும் அப்பாவிகள் இப்படி அந்தப் பட்டியல் நீண்டுகொண்டே போயிற்று. இத்தனை உயிர்களின் கடைசிக்காலப் பேச்சுக்களில்... ஆசா பாச உணர்வுகளில் வள்ளி தன்னை லயிக்கவிட்டதே கிடை யாது.

சாக்காட்டுவது மதிப்புக்குரிய ஒரு தொழில் என்ற கண்ணோட்டத்தோடுதான் வள்ளி ஒரு கணிப்பு வைத்திருந்தாள். அந்தக் கண்ணோட்டத்தோடுதான் அவள் உயிர்

களைப் பார்த்தும் வந்தாள். ஆனால் யாரிடமிருந்தும் ஒரு சல்லிக்காசேனும் அவள் பெற்றதில்லை.

சாக்காடு முடிந்ததும், முதல் முதலாகக் குரல் வைப்பவள் வள்ளிதான். அதற்குப் பின்புதான் ஏனையோர் குரல் வைப்பார்கள். எப்படியோ இது சம்பிரதாயமாகி விட்டது.

“நீங்கள் பாலோ பருக்கவில்லை... பக்குவங்கள் செய்யவில்லை.....”

—வள்ளியின் இந்த முதற் குரலைத் தொடர்ந்து, சீமான் வீட்டாரின் நாகரீகப் பிரலாபங்கள் கேட்கும். ஓய்வு நேரங்களில் வள்ளியிடம் அழும் முறையையும், ஒப்பாரி வைக்கும் வயத்தையும் கற்றுக்கொண்ட ஒரு சிலர் வள்ளிக்கு விட்டுக்கொடுக்காமல் வயத்தோடு அழுவார்கள். ஆனால் வள்ளிக்கு நிகர் வள்ளியேதான்! பிரேதம் எடுத்துச் செல்லும் வரையில் பந்தலுக்குள் நின்று, வந்தவர்களுக்கெல்லாம் கைகொடுத்து, பம்பரமாகச் சுழன்று மாரடித்து அழுது தீர்ப்பாள் வள்ளி.

“நீங்கள் கண்ணில் முழிக்கயில்லே..... ஐயாவடைகைக்கடனோ தீர்க்கயில்லே...” என்று வந்தோருக்கெல்லாம் ஒப்பாரியால் குறைபடுவாள்.

உறவு-சொந்தம் என்று சொல்லக்கூடிய யாருக்குமே வராத அளவுக்கு, வள்ளி கண்ணீர் விடுவாள்—ஆறாகப் பெருக்குவாள்! எந்த உறவைக்கொண்டுதான் அவள் இப்படியெல்லாம் கண்ணீர்விட்டுத் தீர்க்கிறாளோ! இந்த நாற்பது வருடங்களில் எவ்வளவு கண்ணீர்!

5

மில் முதலாளி சுப்பையா பிள்ளையின் வீட்டு வாயிற் படியைத் தாண்டும்போது வள்ளிக்கு மயக்கமாக வந்தது.

கே. டானியல்

99

கண்களுக்கு முன்னே ஏதோ ஒரு மஞ்சள உலகம் தெரிவதைப் போல...

“வள்ளி!”

முதலாளி வீட்டார் எல்லோரும் ஏககாலத்தில் அழைத்தனர்.

“என்ன வள்ளி, மயக்கம் வருகிறதா?”

“தலையைச் சுற்றுகிறதா வள்ளி?”

“தண்ணீர் தரட்டுமா வள்ளி?”

எல்லோரும் கேள்வி கேட்டு அவளைத் திணறடித்தனர்.

“ஐயோ, இந்த வயசான வேளையில் படிக்கட்டுகளில் ஏறி இறங்கினால் மயக்கம் வராமல் வேறென்னவரும்?”

நோஞ்சலான சிங்காரி, தனது கிராப்புத் தலையைத் தட்டிவிட்டுக் கொண்டே கூறினாள். குடும்பத்தின் சகல ரூடைய அனுதாபமும் வள்ளியைக் குளிர வைத்தது.

வள்ளி பக்குவமாகச் சிமெந்து நிலத்தில் கிடத்தப்பட்டாள். அவசர அவசரமாக அடுத்த வீட்டில் விடுமுறைக்கு வந்திருந்த டாக்டர் மாணவன் தருமலிங்கம் அழைக்கப்பட்டான்.

அந்த வீட்டில் காலடி எடுத்துவைக்கச் செய்த வள்ளியைத் தருமலிங்கம் உள்ளூக்குள் வாழ்த்தினான். அந்த வீட்டுக் கிராப்பு மோகினி சரசாவிடம் அவனுக்கு மையல்! டாக்டர் கிடைப்பதென்றால் அவளுக்கும் ஆசை இருக்காதா?

‘ஸ்டெதஸ்கோப்’ சகிதமாக தருமலிங்கம் ஓடோடி வந்தான் நெற்றியைச் சுருக்கிக் கண்களைக் கூசி, தோள் மூட்டுக்களை உயர்த்திச் சிலிர்த்து, தனக்கு மினுக்காக

வைத்தியம் பார்த்தான். சரசாவும் பக்கத்திலேதான் நின்றாள்.

பரிசோதனை முடிந்ததும் சரசாவின் அம்மாலை— மாமியை அடுத்த அறைக்கு அழைத்துச் சென்று ஏதோ பேசினான்.

“கிழவிக்கு நோய் கெட்டது. திரும்பவும் மயக்கம் வந்தால் கிழவி செத்தே போய்விடும். ஒரு மணி நேரத்திற்குள் திரும்பவும் மயக்கம் வரலாம்.”

வள்ளியின் காதுகளுக்கு இந்த வார்த்தைகள் தெளிவாகக் கேட்டன. அவளுக்கு மனம் சுள்ளிட்டது. உடலெல்லாம் வியர்த்துக் கொட்டியது.

“வள்ளி, இப்போ என்ன செய்யுது?”

“கொஞ்சம் பரவாயில்லாம இருக்கு.....”

“ச்சோ...ச்சோ...மெதுவாக எழுந்திரு. அங்குமிங்குமாகத் திரிஞ்சு உடம்பை அலட்டிக்காதே! நேராய் வீட்டுக்குப் போய், ஆறுதலாகப் படுத்துத் தூங்கு வள்ளி!”

சீதேவி அம்மாள், வள்ளியை நிமிர்த்தி, அவள் உடம்பில் ஒட்டியிருந்த மண்ணைத் துடைத்து விட்டுக்கொண்டே அவளை ஊக்குவித்தாள்.

முண்டித் தாவிக் கொண்டு வள்ளி எழுந்திருக்க முயற்சித்தாள்; முடியவில்லை. சுயமரியாதை உணர்வு அவளை எழுப்பி வைத்தது.

வாயிற்படி வரையில் வந்து வள்ளியை வழி அனுப்பி வைத்துவிட்டு, வெளிக் கதவை மூடிக்கொண்டாள் சீதேவி அம்மாள்.

வள்ளிக்கு அழகை வந்துவிட்டது. சீதேவி அம்மாளை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு, அவள் தன்னுடைய தோல்வியை ஒப்புக்கொள்ள விரும்பவில்லை.

“வள்ளிக்கு நோய்! ஒரு மணிநேரத்தில் செத்துப் போய் விடுவாள்” என்ற வதந்தி எங்கும் பரவிவிட்டது.

அடுத்து வந்த கூல்வீட்டுப் படிகளில் கால் வைத்தாள்.

“ஏன் வள்ளி, உனக்குச் சுகமில்லையாமே? இந்தக் காலத்திலே திரியலாமோ? போ வள்ளி, போய் வீட்டிலே பக்குவமாகப் படுத்துக்கொள்ளு! சுவர் இருந்தாத்தான் வள்ளி சித்திரம் வரையலாம். போய் ஓய்வெடுத்துக் கொள்!” வாயிற் கதவின் குறுக்கே நின்று கொண்டு, செல்லையா பிள்ளையின் மனைவி வள்ளிக்கு ஆலோசனை கூறினாள்.

வள்ளியின் உடம்பிலே நெருஞ்சி முட் கற்றையால் அடிப்பது போல இருந்தது. அந்த ஆலோசனை. கண்களிலே கண்ணீர் தேங்கத் தலை குனிந்தபடி நடந்தாள் வள்ளி. சிறிது நேரத்திற்குப் பின், அவள் கமக்காரன் வீட்டுப் படிக்கட்டில் நின்றாள்.

“ஏன் வள்ளி, இப்படி அவதி அவதியா நடந்திட்டு வர்றாய்? கொஞ்சம்கூட யோசனையில்லையே. நோய் வந்திட்டா வீட்டோடு கிடந்து ஓய்வெடுத்து நோயைக் குணப்படுத்தாமல் காத்தாப் பறந்திட்டுத் திரியறாய். இந்த நிலையிலேகூட, நீ காத்தாப் பறந்தா வேலை செய்ய வேணும்? போ வள்ளி, போய் ஓய்வு எடுத்துக் கொள்.” கமக்காரன் இலேசான கண்டிப்பாக வள்ளியிடம் உரிமை வைத்துப் பேசினான்.

வள்ளி மரமாக நின்றாள்.

கள்ளூக் கந்தன் கள்ளுமுட்டி சகிதம் வந்து கொண்டிருந்தான்.

“கந்தா வள்ளியைக் கூட்டிப் போய் அவ வீடு மட்டும் பக்குவமாய் விட்டிட்டு வா. பாவம், வள்ளி நடக்க முடியாமக் கஷ்டப்படுது. லேசாகப் பிடிச்சிட்டுப் போ!”

“வள்ளியாச்சி, வாங்காச்சி!”

கந்தன், வள்ளியின் தொங்கு சதைக் கரங்களைப் பரிவோடு பற்றினான்.

வள்ளிக்கு இதுவரை மனசோடு புதைத்து வைத்திருந்த ஒன்றை அப்படியே வைத்திருக்க முடியவில்லை. விம்மிப் பொருமி வெடித்து அழுதாள். முகத்தை மறுபுறம் திருப்பி. முந்தானையால் முகத்தை முடித்துடைத்துக் கொண்டே—

கண்கள் மின்னியது. மறுபடியும் அந்த மஞ்சள் உலகம் தெரிவது போல.....

தலையைச் சுற்றிக் கொண்டு வந்தது. வள்ளி துவண்டு சரிந்து...

நல்ல காலம், கள்ளுக் கந்தன் தாங்கிப் பிடித்துக் கொண்டான்.

கந்தன் மடியிலே வள்ளியின் தலை கிடந்தது.

மூச்சுத் திணறி, மார்பு உயர்ந்து, கண்கள் சொருகி வாய் அகலத் திறந்து.....

வள்ளிக்குப் பால் வார்க்க யாருமில்லை; பாலும் இல்லை.

அவசர அவசரமாகக் கையை நீட்டி, பக்கத்தே இருந்த முட்டிக்குள் துழாவி ஒரு கை கள்ளு மண்டியை அள்ளி வள்ளியின் வாயிலே விட்டான் கந்தன்.

வள்ளி முடறு முறிக்கும் ஓசை தெளிவாகக் கேட்டது. அந்த முகத்திலே ஒரு பொலிவும் தென்பட்டது.

அவசரப்படாமல், நிதானமாகக் கண்ணையும் வாயையும் பொத்தி கணகச்சிதமாகக் கந்தன் காரியத்தை முடித்து விட்டான்.

வள்ளி, கந்தனின் மடியிலே பிணமாகக் கிடந்தாள்.

கல்வீட்டுக்காரர்கள் அத்தனைபேர்களும் கூடி நின்றார்கள். கந்தனின் கண்ணீர்ச் சொட்டுக்கள் வள்ளியின் முகத்தை நனைத்தன. மற்றவர்கள் வள்ளிக்காக ஏன் அழ வேண்டும்?

சீமன்களும் சீமாட்டிகளும் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்தபடி நின்றார்கள்.

தொலைவில் எங்கோ ஜன இரைச்சல் கேட்டது.

குழந்தைகள், குட்டிகள், கிழங்கள், குமர்களாக ஜனக்கூட்டம் வள்ளியைச் சுற்றிச் சுற்றிக் கதறியது.

வள்ளியின் தூரத்துப் பேரன் கிட்டிணன், கால்மாட்டில் இருந்து கண்ணீர் வடித்துவிட்டு, கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டே, வள்ளியை அள்ளித் தூக்கினான்.

“கிட்டிணா, பொறு! நாமெல்லாம் தலைக்கு ஒன்றோ இரண்டோ போட்டு வள்ளியின் தகனத்தை முடிச்சிடறோம்!”

“இங்கே யாரும் பிச்சை எடுக்க வரயில்லை, உங்களை யாரும் பிச்சையும் கேக்கயில்லை!”

கமக்காரனின் நீண்ட அனுதாபத்திற்கு முகத்தில் அறைந்தது போன்று பதில் கொடுத்துவிட்டு, வள்ளியை நிமிர்த்தினான் கிட்டிணன்.

கந்தனும் கால்புறத்தே பிடித்து நிமிர்த்தினான். வெள்ளாடிச்சியை தூக்குகிறோமே என்ற கூச்சம் அப்போது அவனுக்கு இல்லை.

கள்ளுக் கந்தனும், தோட்டக்கார ஏழைக் கிட்டிணனும் வள்ளியை எடுத்துச் செல்ல, அந்த ஜனக்கூட்டம் — அநாகரிகக் கூட்டம் — கந்தல்த் துணிக் கூட்டம் —

அழுக்குப் பிடித்த கூட்டம் வள்ளிக்குப் பின்னால் அழுது கொண்டே சென்றது.

இதைக் காண வள்ளி இல்லை. உலக வியாபகமான இந்த நடைமுறைச் சம்பவத்தைக் காணக் கொடுத்து வைக்காமல், அவள் அந்த மனிதக் கூட்டத்தின் ஆத்மர்களில் ஐக்கியமாகிவிட்டாள்?

□

வீராங்கனைகளில்

ஒருத்தி

கடல் இன்று செத்துப் போய்க் கிடக்கிறது. அதன் பெருமூச்சுகள் ஓய்ந்துபோய்விட்டன. ஆனி மாதமென்றால் இப்படித்தான் கடல் செத்துப் போகிறது.

இருட்டிப்போய் விட்ட 'பின்பு, இளந்தாரி மீன்கள் துள்ளிக் குதிப்பதினால் ஏற்படுமே உப்புக் கரிப்பின் மின் வெட்டு, அதைக்கூடக் கடலில் காணவில்லை.

வருடத்தில் ஒரேயொரு மாதம்! இந்த ஒரேயொரு மாதத்திற்குத்தான் கடலை இப்படிச் சாகடித்துவிட வல்லமை இருக்கிறது.

நெருப்பாயெரிந்த பகற்பொழுது, கடலைக் கருக்கி வேகவைத்து விட்டது. ஆனி மாதப்பொழுதென்றால் அது இப்படித்தான். அது உலகத்தையே சுருக்கிவிட வல்லது.

பெளர்ணமிக் கட்டி தலைநீட்டிப் பார்க்கிறது. கடல் பெருகிவர நினைக்கிறது. மெதுவாக நுரைத்துக் கொண்டு கடல் உயிர்த்துவிட்டது. இன்னும் சிறிது நேரத்தில் கடல் பிரவாகித்து, திசை மாறி நுரைக்கத் தொடங்கிவிடும்! இந்த நுரைப்புக்கு முந்திக்கொண்டு தூண்டியை வீசியாக வேண்டும்.

என்னைத தவிர எல்லோருமே தூண்டிகளை வீசி விட்டனர்.

நான் பெரும் சோம்பேறி!

போனால் போகட்டும். நான் என்ன வயிற்றுப் பிழைப்புக்காகவா இப்படித் தூண்டி போட வந்திருக்கிறேன்?

மனசின் சோட்டைக்காக வந்திருக்கிறேன்.

கடற் காற்றோடு அடிபட்டுக் கிடந்த எனது பேனாவுக்குத் தீனி போடத்தான் வந்திருக்கிறேனா? கடற்கரையைச் சுற்றித்தான் கற்பனை பிரவாகிக்குமாம்! இதை ஒரு பேனா மன்னன் சமீபத்தில் சொல்லிவைத்தான். மாலை வேளை, சின்னஞ்சிறிசுகள் மென்வெயில் பட, கை கோர்த்துக் கொண்டு இந்த நீண்ட பாலத்தின் வீதியில் வாருங்கள்; போங்கள். இந்தச் சின்னஞ்சிறிசுகளின் காதல் பிரவாகச் சேட்டைகளைப் பார்த்துப் பார்த்து ஒண்டிக்கட்டையான என்னை நொந்துகொள்ளத்தான் நான் வந்திருக்கிறேனா?

காற்றின் மிருதுவான அலைகளோடு கலந்து வருவது மாதா கோயிலின் மணி நாதக் கூர்கள்தானா? இன்னும் இந்த நாதக்கூர்கள் அப்படியேதான் வருகின்றன.

இந்த இரண்டாண்டு கால இடைவேளைக்குப்பின்புலங்கள் இந்த நாதக்கூர்களைச் சரியாகவே இனங்கண்டு கொண்டன.

இந்த நாதக்கூர்கள் வந்துவிட்டபோது, இதனோடு சேர்ந்து வருவது போல குட்டியம்மாளுமே வருவாள்.

அவளின் நினைவு வரும்போதெல்லாம், இந்த மாதா கோவில் மணியின் நாதக்கூர்களும் சேர்ந்துகொண்டே இருக்கின்றன.

குட்டியம்மா, உன் வரவால் இந்த நாதக்கூர்கள் என் பலன்களோடு சேர்ந்துபோய் நிற்கின்றன.

குட்டியம்மா, இன்று நீ இல்லை. நாதக்கூர்கள் மட்டும் தனித்து வருகின்றன. உன்னைக் காண முடியவில்லையே.

நீ எங்கே போய்விட்டாய்?

செத்துப்போனாயா?

அந்த அததை மகனென்ற கிழப்பயல் உன்னைச் சாகடித்துவிட்டானா?

நீ தூக்குப் போட்டுக்கொண்டு மடிந்துபோனாயா?

மானத்தை இழந்துவிட்டதனால் கடல்தாய் உன்னை விழுங்கிவிட்டாளா?

அந்தக் கிழப்பயல் உன்னை ஏமாற்றியே விட்டிருப்பான்!

குட்டியம்மா நீ சின்னப் பெண்ணாக இருந்தாய்!

உனக்கு உலகமே தெரிந்ததாக இல்லை.

முனியப்பசாமி கோவிலுக்கு முன்னாலுள்ள டாக்கீஸ் மண்டபத்துக்கு மட்டுந்தான் போனாயா?

அவன்— அந்தக் கிழப்பயல் உனக்குப் புதுச்சட்டை வாங்கித் தந்ததாகச் சொன்னாயே!

குட்டியம்மா, அவன் உன்னை நன்றாக ஏமாற்றி, உன்னை விழுங்கியிருப்பான். அவனின் காமச் சூட்டின் தகிப்பால் பிஞ்சாகிய நீ கருகிச் செத்திருப்பாய்!

ஊரெல்லாம் இப்படித்தான் ஏமாறிய பெண்கள் சாகிறார்கள். சாவைத்தான் அணைத்துக்கொண்டு தங்கள் புனிதத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதாக நினைக்கிறார்கள்.

கே. டானியல்

109

ஆற்று வாய்க்கால் மறிக்கப்பட்டபோது, மீன்கள் கரை புரண்டு ஓடின.

மீன் வேட்டைக்காரர்கள் படையெடுத்து வந்தனர். கடலில் அதப்பத்தோடு கிடந்து, மீன் பிடிப்பதைவிட கரையோடு கரையாக சாவகாசமாக மீன் பிடிப்பதென்றால் மீன் வேட்டைக்காரர்கள் படையோடு வரவே செய்வர்.

மீன் வேட்டையில் எனக்குக் கொள்ளை ஆசை! தங்குகூசிக் கயிற்றில் தூண்டியை இணைத்துக் கொண்டு மிகப் பெரும் நிபுணன் போல் நானும் வந்தேன்.

குட்டியம்மாள் வந்தாள்.

மைமல் பொழுதில்— செக்கர் வேளையில் அவளைக் கண்டேன்.

அவள் சின்னப் பெண்.

சமீபத்தில் எப்படியோ இக்கரைக்கு வந்து சேர்ந்து விட்ட இந்திய வம்சாவழியினள்.

“சாமி எனக்கொரு மீனு குடு சாமி!” என்றுதான் அவள் கை நீட்டினாள்.

பிடித்து வைத்திருந்த மீன்களில் ஒன்றை அவளுக்குக் கொடுத்தேன். ஏதாவது நன்றி தெரிவித்தாளா அவள்?

ஒரு கடன்காரனிடம் அலுப்போடு கடனைப் பெற்றுக் கொண்டு போவதைப்போல, அவள் இருட்டோடு போனாள். கல்லடுக்குகளில் அணிவகுத்துக் கொண்டிருந்த வர்களிடமும் அவள் கை நீட்டினாள்.

அவள் பெயர் குட்டியம்மாள்.

நான் மீன் வேட்டைக்குப் போயிருந்த ஓராண்டு காலமும் அவளை இந்தக் கோலத்தில் பார்த்தேன்.

அவள் வேடிக்கையான பிச்சைக்காரி.

மீனாகவே பிச்சை கேட்கிறாள். பிச்சையா அது? கப்பம் போல!

“ஒரு மீனு குடு சாமி!”

பிச்சைக்காரியென்றால் இப்படி மிடுக்காகத்தான் கேட்பாளா? யாராவது ஒருத்தன் ஏதாவது சொல்லி விட்டால் “என்னா சாமி, நீ கடல்லை மீனை வளர்த்து விட்டிட்டா பிடிக்கிறே, ஏதோ ஊருக்கெல்லாம் சொந்த மானதை நீ தூண்டிப் போட்டு பிடிக்கிறே? போனாப் போவுது எனக்கு ஒண்ணைக் குடுத்திட்டு நீ இன்னொண்ணைப் பிடிச்சுக்கோண்டன். பிசு பண்ணுறியே!” இப்படிப் பட்டென்று பேசுவாள்.

“பிச்சைக்காரக் குட்டிக்கு வாயைப் பார்!” இப்படி ஒருத்தன் கேட்டதற்கு, அவள் சொன்னாளே ஒரு பதில் அதை வலுவில் மறந்துவிட முடியுமா?

“நீ என்னைவிடப் பெரிய பிச்சைக்காரன்! கடல் தாயெட்டை நீ கைநீட்டி நாள்முழுதும் தூங்கி வடிஞ்சு பிச்சை கேட்கிறே. அவ குடுக்க மறுத்தாலும் விடாப்பிடியாகத் தவமிருந்து சாகிறே, போய்யா நீ!”

அப்பாடா! இப்படிப் பேச அவள் கற்றுக்கொண்டாளே!

அவள் வளர்ந்திருந்தாள்.

அவளைச் சுத்தஞ் செய்து, தாவணி அணிவித்து விட்டால் அவள் முழுப் பெண்ணாகவே காட்சி தருவாள்.

அளவுக்குப் பெரிதான சட்டையையும், சிறு கொய்யாகச் சேலையையும் உடுத்திக்கொண்டு, அழுக்கோடு நாகரிகமற்றிருந்தாள்.

அவளுக்கு வெட்கமோ, பெண்மைக்குரிய நாகரிகமோ இருந்ததாக எனக்கு ஞாபகமில்லை.

கே. டானியல்

111

வீறாப்புடன் வருவாள்; போவாள்

எல்லோரையும் தொட்டுப் பேசுவாள். நாங்கிபண்ணுவாள்.

எல்லோரும் அவளைச் சின்னப் பெண் என்றுதான் நினைத்தார்கள்.

நான் எப்போதும் அவள் வரவுக்காகக் காத்திருப்பேன்.

எனக்கு ஏன் அந்த ஆசை? “ஆசை மட்டுமல்ல, ஏக்கமும் கூட” என்றுதான் சொல்வோமே. இதில் என்ன வெட்கம்!

“குட்டியம்மா!”

“என்னா சாமி!”

“நீ இப்பிடி அலைஞ்ச திரியறியே, இது உனக்கு நல்லாயிருக்கா?”

“ஏஞ்சாமி அப்படிக்கேட்டிடங்க?”

“ஆம்பிளையள் இருக்கிற இடத்துக்கு இருட்டோடு நீ வந்து போகலாமா?”

“வந்து போனா என்னா சாமி?”

“குட்டியம்மா, விளங்காத மாதிரி நீ வளைஞ்ச வளைஞ்ச கேக்கறியே. இப்படி வந்துபோக உனக்கு வெக்கம் வர்றதில்லை?”

அவள் சின்னப் பெண்!

என் வயசுக்கு அவள் மகள்போல.

நான் இதை வெறுமனேதான் கேட்டேனா? அல்லது அவள் மனதை அவளே தொட்டுப் பார்க்கக்கூடிய விதத்தில் ஒரு ஞானத்தைத்தான் ஊட்ட முற்பட்டேனா?

“குட்டியம்மா, நீ இப்பிடி இரவெல்லாம் அலைஞ்சு திரிஞ்சிட்டுப் போனா உன்னை யாரும் திட்டமாட்டாங்களா!”

“எனக்கு யாரு சாமி இருக்கா? நான் நெனைச்சபடி நடந்திட்டுப் போவேன். என்னை யாரு அதிகாரம் பண்ணப் போறா?”

அவள் என்னிடமும் சட்டென்று பேசினாள் ஒருநாள்.

“நெனைச்சபடி நடந்திட்டுப் போவேன்!” என்ன துணிச்சலான வார்த்தை! ஒரு பெண்ணுக்கு இருக்கக் கூடாத நினைப்பு!

அவளைக் குழந்தையென்றா சொல்லலாம்?

“குட்டியம்மா, நீ யாரோடை தங்கியிருக்கிறாய்?”

“என் அத்தை மவன் ஒருத்தன் இருக்காஞ்சாமி. கடலை வண்டி இழுத்திக்கிட்டு ஊரெல்லாம் சுத்திட்டுத் திரியிறான்! அவனும் என்னைப்போல அநாதையாஞ்சாமி. முந்தாநாள் பெருமாகோயில் வீதியிலே அவன் என்னைப் பாத்தாஞ்சாமி. எனக்கு அத்தை மவனெண்ணு, அவன் தாஞ் சொன்னாஞ்சாமி!”

“நீ அதை நம்பினியா குட்டியம்மா?”

“ஏஞ்சாமி நம்பிறதுக்கென்ன? என்னைக் கூட்டி யிட்டுப் போனான். எனக்குச் சாப்பாடெல்லாம் வாங்கிக் குடுத்தாஞ்சாமி. அடுத்தாப்போல எங்கையோ ஒரு ஊர்ல தனக்கு ஒரு சம்சாரமும், நாலு குழந்தைகளும் இருக்காஞ்சாமி. பரவம், வயதுபோன நேரத்திலே அதுகளுக்காக அவன் மாடா உழைச்சுச் சாகிறாஞ்சாமி!”

குட்டியம்மாள் மனங்கசிந்து போனாள்.

“இந்தப் புதுச் சட்டை அவன் வாங்கிக் குடுத்தது தாஞ்சாமி!”

இப்போதுதான் அவள் அணிந்திருந்த புதுச் சட்டையின் வாசனை என் முக்கைப் பிடுங்கியது. அதில் கவர்ச்சியான வர்ணங்கள் தீட்டப்பட்டிருந்தன. அவளுக்கு அத்தை மகனாக வந்தானாம் ஒரு நான்கு பிள்ளைக்காரன்! பாவம்! குட்டியம்மா மோசம் போனாளா?

“சாமி, சாமி, நேரமாச்சு சாமி. நான் மீனை வித்திட்டுப் போகணுஞ்சாமி. அந்த முனியப்பசாமி கோயிலுக்கு முன்னாடி இருக்கிற டாக்கீசுக்கு என்னைக் கூட்டியிட்டுப் போவ, அவன் காத்திருப்பாஞ்சாமி, நாம் போயிடுறஞ்சாமி, நாளைக்கு வந்து பேசிறஞ்சாமி!”

குட்டியம்மாள் போய்விட்டாள்.

அவசர அவசியமாக — காற்றோடு கரைந்துவிட்டது போலப் போய்விட்டாள்.

அன்று பெளர்ணமி நிலவு. அந்த நிலவொளியில் வெகு தூரம்வரை அவள் ஓடிச் செல்வது தெரிந்தது.

பெளர்ணமிக்கு மறுநாளும், அதற்குப் பின்பும் அவளைத் தேடினேன். நாளை வருவதாகச் சொல்லிப் போனவள் வரவேயில்லை.

அவளுக்காக நான் ஏங்கினேன்.

எங்கோ எப்படியோ அவள் போய்விட்டாள்.

அவள் சினிமாப் பார்க்கப் போயிருந்தாளே, அத்தோடு அவள் குழந்தைத்தனமும் போய்விட்டதா?

குட்டியம்மா நீ, “நினைச்சபடி நடத்துக்குவேன்” என்றாயே! பொல்லாத இந்தத் தொடர் என் செவிகளுக்கு இன்னமும் கேட்கின்றது. என் புலன்களெல்லாம் உன் அத்தை மகனாக வந்தவனை நோக்கி ஒருமித்து நிற்கின்றன. குட்டியம்மா, பருவப் பூரிப்புக்குப் பக்குவப்பட்டு நின்ற உன் உடல் வனப்பை அத்தை மகனான

“யாரது?”

“அது நாந்தாஞ்சாமி!”

“யாரு குட்டியம்மாளை?”

“ஆமா சாமி!”

குழந்தையின் கீச்சுக் குரலொன்றும் தொடர்ந்தாற்போல் கேட்கிறது.

குட்டியம்மாள் என்னை அடையாளம் கண்டுகொண்டாள். அவள் முதுகுப்புறச் சேலை ஏணைக்குள் குழந்தை ஒன்று முடங்கிக் கிடக்கிறது.

“குட்டியம்மா, நீயும் தூண்டிலா போடுகிறாய்?”

“ஏஞ்சாமி நான் போடக்குடாதா?”

“.....”

“ஏஞ்சாமி மலைச்சு நிற்கிறீங்க?”

“குட்டியம்மா, இது யாரு குழந்தை?”

“ஏஞ்சாமி, எங்குழந்தைதாஞ்சாமி!”

இதைச் சொல்லும்போது நெஞ்சுக்குள் இன்பம் கசிகிறது அவளுக்கு? ஆமாம். கசியவே கசிகிறது. வாய் நிறைந்துபோக அவள் தன் குழந்தை என்கிறாள்.

“குட்டியம்மா?”

“என்னங்கசாமி?”

“உன் அத்தை மகன் என்னானான்?”

“அவன் போயிட்டாஞ்சாமி! என்னை வாயும் வயிறுமா விட்டிட்டு எங்கையோ ஓடிட்டாஞ்சாமி! கிழட்டுப் பய, சோமாறிப்பய ஓடிட்டாஞ்சாமி! பாவம், வயசான நேரத்திலே எங்கை போய்த் தொலைஞ்சானோ?”

“.....”

“சாமி கொஞ்சம் பொறுங்கசாமி. கொடுவாமீன் பட்டிருக்கு சாமி!”

மிகவும் நுணுக்கமாகத் தங்குகி நூலை விட்டுக் கொடுத்து அநாயாசமாகப் பெரிய கொடுவா மீன் ஒன்றைத் தூக்கி வெளியே போட்டுவிட்டாளே!

அது கொடுவாமீன்தான்.

குட்டியம்மாள் மீன்பிடித்துறையில் மிகவும் அனுபவ சாலியாகி விட்டாள்.

இறால் பூச்சியைக் கௌவி இழுப்பது கொடுவாதான் என்று சரியான கணக்குப் போடுமளவுக்கு அவள் அனுபவம் முதிர்ந்திருக்கிறது.

கடல் பரப்பெல்லாம் மழை சழ்சழக்கிறது.

ஏனைய தூண்டில்காரர்களின் ஆரவாரமும், பரபரப்பும் கேட்கிறது. அள்ளிப்பிடித்துக்கொண்டு எல்லோரும் ஒதுக்கிடம் நோக்கி ஓடுகின்றனர். குட்டியம்மாள் மட்டும் அடுத்த கொடுவா மீனுக்காகத் தூண்டியை அமைதியாக வீசுகிறாளே!

மழையின் சழ்சழப்பையும் மிஞ்சிக்கொண்டு குழந்தையின் முனகல் கேட்கிறது.

“எண்டா நல்லக்கண்ணு சத்துப் பொறுத்துக்கடா!”

பிறங்கையால் குழந்தையைத் தட்டிக்கொடுக்கிறாள் குட்டியம்மாள். ஆனாலும், குழந்தை முனகிக்கொண்டே இருக்கிறது.

“கண்ணா, டேய் குட்டிக் கண்ணா சத்துப் பொறுத்துக்கடா! ராஜா கண்ணா சத்துப் பொறுத்துக்கடா.”

குட்டியம்மாள் அவனை ஆசுவாசப் படுத்துகிறாள் அவள் நெஞ்சத்தின் கனிவு என் நெஞ்சுவரை கேட்கிறது.

அவள் கயிற்றை நிதானப்படுத்திக் கொள்கிறாள்.

“சாமி, இன்னொரு கொடுவா பட்டிருக்கு சாமி, உங்க கயித்தையும் வீசங்க சாமி. மழைத் தூத்தலுக்குக் கொடுவாதாம் படுஞ்சாமி.”

என்னை நான் நிலைப்படுத்துவதற்குள் அவள் இன்னொரு மீனைப் பிடித்துவிட்டாள்.

காற்று இழகிப்போக மழைத்தூற்றல் மடிந்து வருகிறது.

“இந்தா சாமி நால்பூச்சி. உசிரோடை இருக்கு. குத்தி வீசசாமி.”

எனக்கு கட்டளை போட்டுவிட்டு அவள் தொழிலில் இலயித்துப் போகிறாள்.

பெளர்ணமிக் கட்டி மேல்நோக்கி நகர்ந்து வருகிறது. கடலின் பட்டுப்போன்ற மார்புகளில் அதன் ஒளி மின்னி நெளியாட்டம் ஆடுகிறது.

கடலின் துடிப்புகள் யாவும் சாவை நோக்கி ஒருங்கி வருவது போன்ற நிலை.

“என்னாசாமி, மீன்பூச்சி ஏதாச்சும் அருட்டுதாசாமி? பேசாம அப்பிடியே கல்லாட்டமா இருக்கிறியே சாமி?”

அவள் என்னைப் பேசவைக்க நினைக்கிறாள்.

“குட்டியம்மா இப்படியெல்லாம் சீவிக்கிறத்துக்கு உன்னாலே முடியுதா?”

“என்னாசாமி, என்னைச் செத்துப்போகச் சொல்லுறியா? படு ஆள்தானையா நீ.”

நான் பேசி வாய்மூடுமுன் கணீரென்று அவள் பேசி விட்டாளே!

கடலின் முடிவில் எழுந்து மின்னல்கொடி என் கண்களைக் குற்றிவிடத் துழாவிப் பாய்கிறது.

கண்களால் கண்டும் ஒப்புக்கொள்ள மறுக்கும் என் நெஞ்சத்தைக் குத்திக் கிழித்துவிடவா அது மறுபடியும் மறுபடியும் துள்ளி எழுகிறது?

“பொல்லாத மின்னல் சாமி, கண்ணை மூடிக்கோ சாமி. இல்லாட்டி கண் பொயிடுஞ்சாமி.”

குட்டியம்மா என்னை எச்சரிக்கிறாள்.

இரத்தத்தாலல்ல

வாயிலிலே வெள்ளைக்கன்னி நாகு கட்டப்பட்டு விட்டது.

செல்லப்பரின் மூச்சு வாயில்வரை கேட்கிறது.

சாம்பிராணிப் புகையின் வாசனை வாயில்வரை வந்து கரைந்து போகிறது.

உள்ளே செல்லப்பர் மரணப் படுக்கையில் கிடக்கிறார். அவரின் கால்புறமாக இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு மேலாக அவருடன் கூடிக் குலாவி வந்த, சாயம் மங்கிவிட்ட ராஜா ராணிக்குடை சார்த்தி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவரின் தலைமாட்டில், அவரின் மூக்குக் கண்ணாடியும், தலைப்பாகையும் பக்குவமாக வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. உள்வாயில்படி ஓரமாக அவரின் தோல் செருப்பு சுத்தம் செய்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

கண் வாய் பொத்துவதற்காக சின்னாச்சிக் கிழவி துடித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். அவளின் பஞ்சடைந்து போன கண்கள் செல்லப்பரின் மோவாய்க்கட்டடையில் குத்திட்டு நிற்கின்றன.

பேரக் குழந்தைகள் மாறி மாறிப் பால் வார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். இடையிடையே அந்தப் பால் வழிவதும் உள்ளே போவதுமாக இருக்கிறது. செல்லப்பரின் முடறு முறிப்பு ஓசையும் இடையிடையே கேட்கிறது.

செல்லப்பரின் மனைவியாகிய காமாட்சி அம்மாள் தலைமாட்டில் கண்ணீர் வடித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். அவரின் ஏக புத்திரனுக்கு மனைவியாய் வந்த மருமகள் அழகம்மாள் கவலை தோய்ந்த முகத்துடன், ஏற்றி வைக்கப்பட்டிருக்கும் நெய் விளக்குகளுக்கு எண்ணெய் ஊற்றுவதும், வருவோர் போவோரைக் கவனிப்பதுமாக இருக்கிறாள்.

முதல் குரல் வைப்பதற்குப் பெண்கள் கூட்டமும், ஏனையவைகளைக் கவனிப்பதற்கு அடிமை குடிமைக் கூட்டமும் காத்திருக்கின்றன.

உள்ளே டெலிபோன் மணி கணீர்நுகிறது. அழகம் மாள் ஓடுகிறாள். டெலிபோனில் பேசுவது அவளின் முத்துவேலர்தான்! அவர் கொழும்பிலிருந்து பேசுகிறார். உரக்கப் பேசுகிறார். காலை விமானத்தில் புறப்படுவ தாகப் பேசுகிறார்.

வெளியே கன்னி நாகு குரல் வைக்கிறது.

இயமதர்மராஜனே பாசக் கயிற்றுடன் வாயில் தாண்டி வந்து கொண்டிருப்பதாக நினைத்துக்கொண்டு சின்னாச்சிக் கிழவி உசார் நிலைக்கு வருகிறாள். காமாட்சி அம்மாள் விம்மலை மிகைப்படுத்திக் கொண்டு செல்லப் பரின் நெஞ்சுக்கு மேல் விழுவதற்காகத் தன்னைத் தயா ராக்கிக் கொள்கிறாள்.

வெளியே கன்னி நாகு கத்திக்கொண்டே இருக்கிறது.

நன்றாக விடிந்து விட்டது.

டாக்டர் சோமசுந்தரத்தின் கார் வந்தது.

டாக்டரின் முடிவு முன்பு கிடைத்ததுதான். அதனால் டாக்டரையாரும் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்ததாக இல்லை.

பார்ப்பதற்காகப் போயிருந்தனர். 'றலி' என்ற பட்டப் பெயர் வாங்கியவளின் பாட்டுக் கச்சேரியும் இருந்த தனால் ஊரே சட்டநாதர் கோயிலில் திரண்டிருந்தது.

மல்லிகாதேவி ஆட, றலி பாட, ஆர்மோனிய வித்து வான் சோமு ஆர்மோனியம் தட்ட, கோடையிடி தம்பாப் பிள்ளை மிருதங்கம் வாசிப்பதென்றால், இந்தச் சந்திப்பு எப்போதும் கிடைப்பதில்லை. அன்று இந்தச் சந்திப்புக் கிடைத்திருந்தது.

செல்லப்பர் வீட்டுக்குக் காவலாக இருந்தார். இந்தப் பெருவிழாவைப் பார்க்க ஆசைதான். ஆனாலும் அவர் வீட்டோடுதான் இருக்க வேண்டியதாக இருந்தது.

நாதஸ்வர வித்துவான் மாசிலாமணியின் நாதஸ்வரக் கச்சேரி இன்னும் முடியவில்லை. அந்த நாதஸ்வரத்தின் நாதக்கூர்கள் குத்திக் கொண்டிருந்தபோதும் செல்லப்பர் சற்றுக் கண்ணயர்ந்து விட்டார். திடீரென அவர் திடுக் குற்று விழித்தபோது நிலம் அதிர்ந்து விடும்படி யரோ ஓடி வந்து, வீதிக்கரை வேலியால் உள்ளே தாவியதுபோல் ஒரு பிரேமை!

வீதியால் பலர் ஓடினர். அவர்கள் வைத்துச் சென்ற 'கள்ளன்; கள்ளன்' என்ற அவலக் குரல்கள் தெளிவாகக் கேட்டன. செல்லப்பருக்கு உள்ளமெல்லாம் புல்லரித்தது. தலைமாட்டிலிருந்த கைப்பிரம்பை எடுத்துக் கொண்டு அவர் துணிச்சலுடன் வெளியே வந்தார். சிங்கப்பூரினி ருந்து அவரின் பழைய நண்பன் ஒருவன் யார் மூலமாகவோ அனுப்பி வைத்த ஐந்து பாற்றறி ரோச் லையிற் கையில் இருந்தது. துணிவுடன் வளவெங்கும் வெளிச் சத்தை ஊரவிட்டார். இறுதியில்... இறுதியில் வளவுப்புறமாக நிமிர்த்தி வைக்கப்பட்டிருந்த தார்ப் பீப்பாக்களுக்கு மறைவில்... 'கள்ளன்; கள்ளன்' என்று கூக்குரலிட உன்னிய செல்லப்பரின் குரலை அவரின் எதிர்கால அதிர்ஷ்டம் அடைத்துவிட்டது. அவர் அப்படியே

நின்றபடி நின்றார். ஒளிப்பொட்டு தார்ப்பீப்பாய்களுக்கு நடுவே நிலைத்து நின்றது.

சண்டியன் கட்டோடு, பாதி தெரியும்படி உடம்பைக் கறுப்புத் துணியால் மூடிக்கொண்டு அர்த்த ஜாமத்தில் ஒரு மனிதனைச் செல்லப்பர் சந்தித்தார்.

அந்த மனிதன் தன் முக்காட்டை நீக்கி, மடிக்கட்டுக் குள் புதைத்து எவத்திருந்த தங்க நகைகளைத் தெய்வத்திற்கு மலர் தூவும் பாவனையில் செல்லப்பரின் திருக்காலடியில் தூவிவிட்டு சரணடைந்து— செயலிழந்து நடுவே நின்றான்.

அந்த மனிதன் பெயர் முத்தையன்.

ஃ

ஃ

ஃ

முத்தையனைக் காமாட்சி அம்மாளுக்கு முன்பின் தெரியாது. தெரிந்திருக்கவும் நியாயமில்லை. 'கணவனுக்கு முத்தையன் பழைய நண்பன்' என்ற நியாயத்தையும் அவளால் ஒப்புக்கொள்ள முடியவில்லை. ஆனாலும், கணவரின் விருப்பத்திற்கு மாறாக, அவளால் நடக்கவும் முடியவில்லை. முத்தையனின் கோலத்திலிருந்து, அவன் ஒரு கீழ் ஜாதிக்காரனாகவே இருக்க வேண்டுமென்று நிச்சயித்துக் கொண்டவளுக்கு, அவன் அடிக்கடி வந்து போவதும், அவனை நடு வீடு வரை அனுமதித்து, செல்லப்பர் அவனுடன் அந்நியோந்நியமாக உறவாடுவதும் சகிக்க முடியாததாகி இருந்தது.

"இவன் என்ன சாதி" என்று செல்லப்பரைக் காமாட்சி ஒருநாள் கேட்டே விட்டாள். செல்லப்பருக்கு வந்ததே கோபம்! 'எல்லாம் நல்ல ஜாதிதான்! சாதி கேக்க வந்திட்டா நாச்சியார்!' என்று எரிந்து விழுந்தார். இதற்கு மேல் காமாட்சியால் எதுவும் பேச முடியவில்லை.

செல்லப்பருக்குச் சகோதரர்கள் என்றோ, தந்தை என்றோ யாருமில்லை. 'தாய்' என்ற ஸ்தானத்தில் சீதேவிக் கிழவி மட்டுந்தான் வீட்டில்.

“எட தம்பி. உவன் நெடுக நெடுக இஞ்சை வந்து போறது நல்லாயில்லையடா! ஊர் என்ன கதைக்கும்? கேட்டுக் கேள்வி இல்லாமை நடுச்சாமத்திலை வாறான்; போறான்! ஆளைப் பார்த்தா நல்ல சாதியாயிங்கானேல்லை. உவன்ரை சிநேகிதத்தை விடன் மோனே!” என்று தாயானவரும் ஒரு தடவை சொல்லிப் பார்த்து விட்டாள்.

இந்த ஒரே ஒரு தடவைக்குமேல் தாயாரை இதுபற்றிப் பேசுமளவுக்கு செல்லப்பர் விட்டு வைக்கவில்லை. ஆனால், முத்தையன் வந்து போவது, மட்டும் குறைந்து விட்டது. எப்போதோ ஒருநாள் வருவான் போவான்! அதுவும் அர்த்த ஜாமத்தில்! யாருக்குமே தெரியாமல்!

பல நாட்களுக்குப் பின் ஒருநாள் காமாட்சி அம்மாள் முத்தையனைக் கண்டாள். அந்தவேளை செல்லப்பர் வீட்டில் இல்லை. அவனை உபசரித்து, அவர் வரும்வரை தடுத்து வைக்காவிட்டால் செல்லப்பருக்குக் கெட்ட கோபம் வரும் என்பதை அவள் அறிந்திருந்தாள்.

முத்தையனைக் காமாட்சி உபசரித்தாள்!

முன்பு அவள் கண்ட முத்தையனல்ல இப்போது.

எண்ணெய் தடவி, தலையை மினுமினுப்பாக படியச் சீவி இருந்தான். அவனின் சுருள் தலை பளிச்சிட்டு மின்னீ நெளிவது போலிருந்தது.

பெரிய மீசையை அளவாக வெட்டி, ஊசிமுனைவரை இலேசாக்கி சொகுசுபடுத்தியிருந்தான்.

முன்பு காதுலே மாட்டியிருந்த சிவப்புக்கல் காதோலையைக் காணோம்!

கே. டானியல்

127

வெள்ளை வெள்ளைரென்ற வேஷ்டி, பழுப்பு நிறத்தி
லான மேல் சட்டை!

ஒன்றே ஒன்று மட்டும் பழைய நிலையில்தான்
இருந்தது. அதுதான் இடுப்போடு செருகப்பட்ட
நெச்சேஸ் வில்லுக்கத்தியும், தலைப்பில் தோல்பொருத்தப்
பட்டு வெளியிலே தொங்கிய வெள்ளிச் சங்கிலியும்.

அவனைக் கண்டபோது காமாட்சி அம்மாள் கண
வேளை அசந்து போனாள்.

செல்லப்பர் இன்னமும் குடுமிதான் வைத்துக்கொண்
டிருக்கிறார்.

காதிலே குவளைக் கடுக்கங்கள் இன்னும் தொங்கிக்
கொண்டே இருக்கின்றன.

வீட்டிலிருக்கும் வேளையைத் தவிர, வெளியேபோகும்
போது, நெருப்பு வத்தி ஓட்டிய தலைப்பாகையைத்தான்
வைத்துக் கொள்கிறார்.

நீளக் கால்சட்டை அணிந்து, அதன்மேல் நீண்ட நீல
நிறக் கோட்டும் போட்டு, கழுத்தில் பட்டியும் கட்டி,
தலைப்பாகையுடன் அவர் வெளியே போவதைத்தான்
இது வரை காமாட்சி அம்மாள் நாகரீகமாகக் கண்டிருக்
கிறாள். ஆனால், முத்தையன்...?

காமாட்சி அம்மாள் என்ன நினைத்தாளோ, மிகக்
கனிவோடும், மரியாதையோடும் அவளை வரவேற்று,
உபசரித்து விட்டாள். உபசரணைகளின் முடிவில்தான்,
தான் அப்படி மரியாதை காட்டியிருக்கக்கூடாதென்று
மனதில் தட்டியது.

என்றுமில்லாத விதத்தில் மாமியாருக்கு இப்போது
தான் அவள் மிகவும் அஞ்சினாள்.

நாடிக்குக் கை கொடுத்து, பெருமூச்செறிந்து, உள் வாயில் படியோரம் உட்கார்ந்திருந்த மாமியாரின் கருடப் பார்வை அவள் நெஞ்சைச் சுட்டது.

செல்லப்பரைக் கட்டிக்கொண்டு பத்தாண்டுகள் வாழ்ந்து விட்டாள். இதுவரை குழந்தைப் பாக்கியம் இல்லாக் குறையே தெரிந்ததில்லை. மாமியாரைக் குழந்தை போலச் செல்லமாகப் பாவித்து ஊருக்கு புதுவித மருமகள் முறையைச் சிருட்டித்து விட்டவளுக்கு இன்று மாமியாரைப்பற்றி புதுவித உணர்வு தோன்றியிருப்பது அவளுக்கே புரிய முடியாததொன்றாகி விட்டது.

இருட்டிவிட்ட பின்பு செல்லப்பர் வந்தார்.

நால்சார் வீட்டின் நிலா முற்றத்தின் அருகோடு விளக்கு மட்டும் எரிந்துகொண்டிருந்தது. பக்கத்தே போடப்பட்டிருந்த பிரம்புக் கட்டிலில் முத்தையன் மட்டும் தூங்கி வழிந்து கொண்டிருந்தான்.

இந்த ஓராண்டு காலத்தில் முத்தையன் பட்டப்பகல் வேளை அவரைத் தேடி வந்ததுமில்லை; 'இவனுடன் சற்று வேளை பேசிக் கொண்டிருக்கும் நாகரிகங்கூட இந்தக் கழுதைகளுக்கு இல்லையே' என்று மனதுக்குள் கடிந்து கொண்டார். 'அவள் இளம் மனுஷி. இந்தக் கிழவியாவது கதைச்சக் கொண்டிருக்கலாமே!' என்று தாய்க் கிழவீமேல் சீற்றம் வந்தது. ஆனாலும், சகலத்தையும் விழுங்கிக்கொண்டார்.

ஃ

ஃ

ஃ

சின்னத்துரைப் பத்தர் செல்லப்பரின் பாலிய நண்பன். செல்லப்பர் கலியாணம் செய்துகொண்ட நாளிலிருந்து இந்தநட்பு சற்று விடுபட்டிருந்தது. இப்போது மறுபடியும் அந்த நட்புவந்து ஓட்டிக்கொண்டுவிட்டது. சின்னத்துரை பத்தர் அடிக்கடி வந்துபோனார். இதற்கான காரணத்தை

காமாட்சி அம்மாளால் அறியவும் முடியவில்லை. 'முடியவில்லை' என்று சொல்வதைவிட, அறிய அவளுக்கு 'நேரமும், மனதும் இருக்கவில்லை' என்பதுதான் பொருத்தமானது.

ஒருநாள் நடுப்பகல் சின்னத்துரை பத்தர் செல்லப் பரைத் தேடிக்கொண்டு வந்தபோது, காமாட்சி அம்மானையும், முத்தையனையும் தவிர வீட்டில் யாரும் இருக்கவில்லை.

சின்னத்துரைப் பத்தர் போய்விட்டார்.

அன்று இரவு படுக்கைக்குப் போனபோது காமாட்சி அம்மாள் செல்லப்பரின் காதுக்குள் பேசினாள்.

"இஞ்சருங்கோ!"

"என்னது?"

"உவன் சின்னத்துரை இனி இஞ்சை வரப்படாது!"

"ஏன் வரப்படாது?"

"நான் சொல்லுறன் வரப்படாது!"

"ஏன்! ஏன்; ஏன் வரப்படாது?"

"அவன் பாக்கிற பார்வையும் பேசிற பேச்சும் நல்லாயில்லை!"

"....."

"நாறல் மீனைப் பூனை பாத்ததுமாதிரி அவன் என்னைப் பாக்கிற பார்வை எனக்குப் பிடிக்கேல்லை! நீங்கள் அவனோட சிநேகிதமாயிருக்கிறேண்டால் வெளியிலை சிநேகமாயிருங்கோ; இஞ்சை அவன் வேண்டாம்!"

"....."

"ஏன் பேசிறியளில்லை?"

“.....”

இதற்குப்பின சின்னத்துரைப் பத்தர் வீட்டுக்கு வருவதை நிறுத்திக்கொண்டார்.

இருந்தாற்போல ஒருநாள் படுக்கைக்குப் போன போது செல்லப்பர் காமாட்சி அம்மாளிடம் பேசினார்.

“நான் வேலையைவிடப் போறேன்!”

“இதென்ன விசர்க் கதை! ஏன்?”

“சும்மா அவனிவனுக்கு அடிமை வேலை செய்யத் தேவேல்லை!”

“விட்டிட்டு!”

“விட்டிட்டு, வீட்டோடை இருக்கப் போறன்; உன்னை ஆசையெல்லாத்தையும் இனித்தான் தீர்க்கப் போறன்!”

“.....”

“காமாட்சி என்ன பேசிறாயில்லை?”

காமாட்சியால் பேச முடியவில்லை. நெஞ்சிலே கூரிய ஈட்டி ஒன்று ஊடுருவிச் செல்வதுபோல இருந்தது. உடம் பெல்லாம், உள்ளமெல்லாம் கூனிக் குறுகியது.

அதிகவேளை அமைதி இருட்டோடு புதைந்து கிடந்தது.

வெகு நேரத்துக்குப்பின் காமாட்சி அம்மாளின் விம்மலோசை கேட்டது.

செல்லப்பா உறங்கிப்போய் விட்டார்.

அவருக்குக் கேட்கும்படியும் அவள் விம்மினாள்.

அவர் நிம்மதியாக உறங்கிக் கொண்டிருந்தார்.

கே. டானியல்

131

விம்மியபடி அவர் முகத்திலே, அவள் கண்ணீரைச் சிந்திவிட்டாள்.

“ஏன் காமாட்சி அழுகிறாய்?”

துக்கம் கலைந்துபோக, செல்லப்பர் பரிவோடு கேட்டார்.

“நீங்கள் என்னிலை ஐமிச்சப்படுறியள்; அதுதான் வேலையை விட்டிட்டு வீட்டோடை இருக்கப் போறனென் றெண்ணிறியள்!”

“எடி விசரி! நான் அதுக்குச் சொல்லேல்லையெடி! வீட்டோடை இருந்து வட்டிக்கடை போடப்போறன். நான் இனி உழைச்ச ஆருக்கு? அதுக்குத்தான் சொன்ன னான்!”

காமாட்சி அம்மாள், அவர் நெஞ்சிலேயே அசந்து விட்டாள்.

கந்தசாமி கோவிவின் மணி கணீரென ஒலித்தது. மணி நாங்கு.

“எனக் கிப்ப ஐஞ்சாறு நாளாச் சத்தி சத்தியா வரகுது!”

“என்னது? நீ, சும்மா சொல்லுறாய்! என்னைச் சோதிச்சப் பாக்கிறாய் என்ன?”

“இல்லையெண்ணிறன்! வாயுறுது; வயித்தைப் பிரட் டுது; தலையைச் சுத்துது!”

“காமாட்சி!”

செல்லப்பரின் முரட்டுத்தனமான அணைப்புக்குள் காமாட்சி திணறிப் போனாள்.

விடிந்து வெகு நேரமாகியும் காமாட்சி அம்மாளால் எழுந்திருக்க முடியவில்லை.

செல்லப்பர் குழந்தைபோலத் துள்ளினார்; குதித்தார்; அடுப்பங்கரைப் பக்கம் போனார்; தாழ்வாரத்தைப் பெருக்கினார்; ஆங்கிலத்தில் பாடினார்; கடைசியாகத் தாய்க்கிழவியிடம் பைத்தியக்காரன் போலப் பிதற்றினார்.

“ஆச்சி! உனக்குப் பேரன் வரப்போறான்!”

தாயானவள் ஏங்கிப் போனாள்.

அவள் வாய் கொன்னிக்கொண்டு வந்தது. செல்லப்பரின் சொல்லின் பாரத்தைச் சுமக்க முடியாத அவளின் நெஞ்சு மயக்கமுற்றது. அதற்குப்பின் அவளால் பேசவே முடியவில்லை.

தாயாரின் நிலையை நன்கு அவதானிப்பதற்கு முன் சொல்லி வைத்தாற்போன்று முத்தையன் வந்தான்.

செல்லப்பர் குழந்தைபோலத் துள்ளிக் குதிப்பதைப் பார்க்க அவனுக்கு வியப்பாக இருந்தது.

“முத்தையா! எனக்குப் பிள்ளை பிறக்கப் போகுது!”

“.....”

“முத்தையா! என்றை நாட்பத்திரெண்டாம் வயதிலை எனக்கு எல்லாப் பாக்கியமும் வருமெண்டு சாத்திரி சொன்னதை நீ முந்தி நம்பேல்லை! இப்ப நம்பிறியே?”

“.....”

“ஆம்பிளைப் பிள்ளைக்குப் பலனிருக்கெண்டு காமாட்சியின்ரை சாதகத்திலை இருக்கெண்டு நான் சொன்னதை நீ நம்பேல்லை. இப்ப நம்பிறியே?”

செல்லப்பர் முத்தையனைத் தனது தனி அறைக்கு உற்சாகத்துடன் அழைத்துச் சென்றார்.

இரண்டொரு மாதமாக முத்தையனைப் பார்க்க முடியவில்லை, செல்லப்பருக்கு மனம் ஒருமாதிரியாக இருந்தது. முத்தையன் எங்காவது வெளியூர் போயிருக்கக் கூடுமென்றுதான் அவர் எண்ணினார். அப்படி அவன் கதையோடு கதையாகச் சொல்லி வைத்ததாகக்கூட ஞாபகமில்லை.

தாய்க்கிழவியோ வாய்பேச முடியாதவளாக படுக்கையில் விழுந்துவிட்டாள். ஒரு பக்கத்து அவயவத்தையும் வாதம் வாங்கிவிட்டது.

“பாவம் அவள் பாவி, ஓங்காளித்து ஓங்காளித்துச் சாகிறாள். இந்த நேரத்திலை அவளுக்கு ஆசைப் பண்டம், சோட்டைப் பண்டம் தேடிக் குடுக்க ஆருமில்லை!”

இப்படி செல்லப்பர் ஏங்கி ஏங்கி அவஸ்தைப்பட்டார்.

முடிந்தவரை வாயும், வயிறுமான மனைவியைச் சந்தோஷப்படுத்த அவர் படாத பாடுபட்டார்.

பக்கத்து வீட்டார் உற்றார் உறவினர் என்ற விதத்தில் வழக்கத்திலேயே தொடர்பு விட்டுப்போன வாழ்க்கை! இப்படி வாழ்க்கைதான் முன்பு அவருக்கும், இப்போது காமாட்சிக்கும் பிடித்ததாகவும் இருந்தது.

காமாட்சியைப்பற்றிய கவலையும், தாயைப்பற்றிய வேதனையும் பிடுங்கித் தின்றாலும், ‘முத்தையன் வராது விட்டானே’ என்பது எதற்கும் மேலான பெரும் பேரிடியாக அவருக்கு இருந்தது. சருகு அசைந்தாலும் முத்தையனைப்பற்றிய நினைவுதான் முந்திக்கொண்டு வந்து விடுகிறது!

அப்போதுதான் செல்லப்பர் சற்று கண்ணயர்ந்தார். சூதோ சந்தடி அவரை அசைத்துவிட்டது.

வெளியே முத்தையனின் சைக்கிள் சந்தடி போலத் தான் இருந்தது.

அவர் வெளியே வந்தார்.

மழைக்கால் இருட்டு!

வானம் அழுது வடிந்தது.

மின் வெட்டொன்று அடிவானத்திலே கோடிட்டு விளையாடி மறைந்தது.

பளுவான பெட்டி ஒன்றைச் சைக்கிளில் சுமந்து வைத்தபடி முத்தையன் நின்றான்.

மழையின் வெடில் அடித்தது. அது இரத்த வாடை போலவும் இருந்தது. வானம் அழுது வடிந்தாலும் இப்படித்தான் வெடில் இருக்கும்.

“முத்தையா!”

குரலை மிகவும் அடக்கிக் கொண்டே செல்லப்பர் அழைத்தார்.

அவர் அழைப்புக்குக் காத்திராமலே முத்தையன் உள்ளே வந்துவிட்டான்.

அவசர அவசரமாக தனது அந்தரங்க அறைக்குள் அவனை, அழைத்துவந்த செல்லப்பர். சிங்கப்பூர் இலாம் பைத் தீண்டி விட்டபோதுதான் திடுக்குற்றுப் போனார்.

முத்தையனின் உடையெல்லாம் இரத்தக்கறை படிந்திருந்தது.

விடிவதற்கு சில மணி நேரம்தான் இருந்தது.

கடந்த இரண்டாண்டுகால அனுபவத்தில் இப்படி ஒரு சந்திப்பு செல்லப்பருக்குக் கிடைத்ததில்லை. அவர் நடுங்கிப் போய்விட்டார்.

கந்தன் கோவிலில் மணியோசை கேட்டது.

மணி நான்கு!

ஃ

ஃ

ஃ

செல்லப்பரின் தூரத்து உறவின¹ முருகேசம்பிள்ளை கொலை செய்யப்பட்டு விட்டதான செய்தி பதினைந்து மைல்களுக்கப்பாலுள்ள கிராமத்திலிருந்து வந்து சேர மதியம் திரும்பிவிட்டது.

இந்தச் செய்தியைக் கேட்டு செல்லப்பரின் அங்கமெல்லாம் விறைத்தது. செய்தி கொண்டு வந்தவன் காமாட்சிக்கு முன்னால் நடந்துவிட்ட சம்பவத்தைப் பச்சை பச்சையாகக் கூறியபோது, காமாட்சி மயக்கம் போட்டு வீழ்ந்து விட்டாள். வீட்டில் உள்ள நாயை விஷமிட்டுக் கொன்றுவிட்டு, முருகேசம்பிள்ளையையும் கழுத்தற வெட்டிவிட்டு, நகை நட்டுகளாகவும், ரொக்கமாக இலட்சத்துக்கு மேலான பணமாகவும் கொலையாளி திருடிக்கொண்டு போய்விட்ட கதையைச் செல்லப்பரினாலும் ஒழுங்காகக் கேட்க முடியவில்லை. காமாட்சியையும், கிழவியையும் வீட்டோடு விட்டு விட்டு அவர் சா வீட்டிற்குப் பறந்தோடிவிட்டார்.

அதன்பின்.....

முருகேசம்பிள்ளையின் கொலைபற்றிய விருத்தாந்தம் நாட்டின் ஒரே ஒரு தமிழ்ப் புதினப் பத்திரிகையில் ஒரு நாள் வெளிவந்தது.

பத்து நாட்கள் கழித்து, முத்தையன் என்ற ஒருவன் அகப்பட்டுக் கொண்டதாகச் செய்தி வந்தது.

காமாட்சி அம்மாள் 'பேயறைந்தவள்' போலானாள். செல்லப்பரோ மூலைக்குள் சுருண்டுகொண்டார்.

"யார் இந்த முத்தையன்?" என்ற கேள்வி ஊரில் பரவலாக எழுந்ததே தவிர, செல்லப்பருக்கும் அவனுக்கும் தொடர்பிருந்ததாக யாரும் பேசிக் கொள்ளவில்லை.

நாட்கள் ஆக, ஆக காமாட்சி அம்மாள் மிகவும் வெதும்பிப் போனாள். செல்லப்பர் காமாட்சி அம்மா

ளின் முகத்தில் விழிக்கவே கூசினார். பழைய உற்சாகம் இப்போது அவரிடமில்லை. இரண்டொரு தடவை அவர் கொழும்புக்குப் போய் வந்தார்.

முருகேசம்பிள்ளையின் கொலை வழக்கு பருவகாலக் கோட்டின் விசாரணைக்கு வந்துவிட்டது. செல்லப்பர் கொழும்புக்கு போய் வந்தது, முத்தையனுக்காக நியாய துரந்தரை ஏற்படுத்தவாகத்தான் இருக்க வேண்டுமெனக் காமாட்சி எண்ணினாள். அவரை உற்சாகப்படுத்தும் துணிச்சலும் அவளுக்குக்கில்லை. இம்முறை பருவ கால விசாரணைக்கு வந்த இராசா, செல்லப்பர் வேலை பார்த்த கச்சேரித்துரையின் நண்பர் என்பதையும், அவரைப் பார்க்க செல்லப்பர் முயற்சித்து, இராணி இல்லத்திற்கு போய் வந்ததையும் வைத்துக்கொண்டு, அவள் முத்தையனுக்காக எண்ணாத எண்ணமெல்லாம் எண்ணினாள். இப்போது சின்னத்துரைப் பத்தர் செல்லப்பரோடு நட்பாகிவிட்டார்.

நான்கு நாட்கள் தொடர்ந்த விசாரணைக்குப் பின்பு, முத்தையனுக்கு மரண தண்டனை கிடைத்தது.

முத்தையனின் தூக்குத்தண்டனை நிறைவேற்றப் பட்ட தினத்தில் காமாட்சி அம்மாள் ஒரு ஆண் குழந்தை யைப் பிரசவித்தாள். அப்போதும் சின்னத்துரைப் பத்தர் செல்லப்பரோடு பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

குழந்தை பிறந்தபோது 'நயினார் கூரையைத் தட்ட வாக்கும்!' என்று மருத்துவச்சி வள்ளி உள்ளேயிருந்து குரல் வைத்தபோது, செல்லப்பரின் மனம், வாக்கு, காயம் சகலதுமே கூனிக்குறுகி விட்டது. சின்னத்துரைப்பத்தர் தலை கவிழ்ந்து கொண்டார்.

“சின்ன நயினார், உரிச்சுப் படைச்சுப் பெரிய நயினார் போலையான்.”

குழந்தையை வெந்தீரால் கழுவியபோது வள்ளி இப்படிக் கூறினாள்.

இராச நோக்காட்டின் முடிவிலே அசந்து போய்க் கிடந்த—ஆனால் முனகியபடி கிடந்த காமாட்சி அம்மா ளின் காதுகளைத் துளைத்துக்கொண்டு இந்த வார்த்தை கள் உள்ளே நுழைந்திருக்க வேண்டும் கணவேளை அவள் முனகல் தடைப்பட்டு பின்தொடர்ந்தது.

“எடி காமாட்சி”

செல்லப்பர் வெளித்திண்ணையிலிருந்து பீறிட்டுக் கத்துகிறார். சின்னத்துரைப் பத்தருக்கு அந்தக் குரலின் உக்கிரம் புரிந்துவிட்டது.

மருத்துவச்சி வள்ளிக்கு எதுவுமே புரியவில்லை.

ஃ ஃ ஃ

வெளியே கன்னிநாகு மீண்டும் குரல் வைத்தது.

காமாட்சி அம்மாள் சுயநிலைக்கு வந்தபோது, செல்லப்பர் விக்கலெடுத்துக் கொண்டிருந்தார்.

சின்னாச்சிக் கிழவி கண் வாய் பொத்துவதற்காக மீண்டும் தயாராகி விட்டாள்.

வானத்திலே விமானம் ஒன்று ஊர்ந்து போகும் ஓசை கேட்டது.

“இதிலைதான் அவர் வாறார். இப்ப வந்திடுவார்” என்று அழகம்மாள் செல்லப்பரின் காதுவரை கேட்கும்படி கூறினாள்.

பால் வார்த்துக் கொண்டிருந்த பேரக் குழந்தைகள் முற்றத்துக்கு ஓடி, வானமுகட்டைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

டா—9

கன்னிநாகு வெளியே கத்திக்கொண்டே இருந்தது.

விமான நிலையத்திலிருந்து முத்துவேலரை அழைத்து வர மோட்டார் அனுப்பி வைக்கப்படும், வெகு நேரமாகி விட்டது. அழகம்மாள் வாயில் பக்கமாக நீண்ட நேரம் பார்வையைப் புதைத்து வைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

முகத்தைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு முத்து வேலர் வந்தபோது, வீடெங்கும் விம்மல் ஓசைகள் எழுந்தன.

காமாட்சி அம்மாள் முத்துவேலரின் கால்களைக் கட்டிக்கொண்டு கண்ணீர் விட்டாள். அழகம்மாள் ஊமைத்தனமாக விம்மினாள்.

“பாதர்... பாதர்...” மேலே பேசவே முடியாமல் முத்துவேலர் துக்கக் கடலில் மூழ்கிவிட்டார்.

வெளியே கன்னிநாகு அவசர அவசரமாகக் கத்தியது.

செல்லப்பரின் கண்கள் அகலத் திறந்து கொண்டன.

வாயை அகலத் திறந்து, அவர் ஏதோ பேசுவதற்கு முயற்சித்தபோது...

சின்னாச்சி சூம்பிப்போன விரல்களால், அகலத் திறந்த கண்களையும், உள்ளங்கைப் பின்முனையால் விரிந்த கீழ் நாடித்தாடையையும் ஒரே வேளையில் பக்குவமாக முடிவிட்டாள்.

காமாட்சி அம்மாள் கத்திக்கொண்டே செல்லப்பரின் நெஞ்சுக்கு மேல் வீழ்ந்தார்.

வீடெங்கும் கூக்குரல் எழுந்தது.

முத்துவேலர் தன்னந்தனி மரமாக நின்று நாகரிகமாகக் கண்ணீர் விட்டார்.

எல்லாமே முடிந்து விட்டது.

கன்னிநாகு இன்னமும் கத்திக்கொண்டேதான் இருந்தது.

ஒருநாள் கழிந்தது.

கிருத்தியங்கள் யாவும் சிறப்பாக முடிந்தன.

குளிப்பாட்டப்பட்ட செல்லப்பருக்கு அவரின் தலைப் பாகையையும், மூக்குக் கண்ணாடியையும், தோல் செருப்பையும் சிறப்பாக அணிவித்து இருந்தார்கள். நாற்பத்தைந்து வருடங்களாக அவருடன் கூடிக் குலாவி வந்த சாயம் மங்கிவிட்ட இராசா இராணிக் குடையும் பக்கத்தே கெம்பீரமாகக் கொலுவிருந்தது.

எதையோ வலிந்து நினைவுபடுத்திக்கொண்ட அழகம் மாள் உள்ளே ஓடிச் சென்று, செல்லப்பரின் ஐந்து பற்றறி வையிற்றை எடுத்துவந்து மாமனாரின் கைகளின்மேல் பக்குவமாக வைத்தாள்.

ஊரில் என்றுமே வழக்கமில்லாதபடி கோவில் குருக்கள் செல்லப்பருக்கு இறுதி மரியாதை செலுத்த வந்திருந்தார்.

பிரமுகர்கள் சிலர் செல்லப்பரைப்பற்றி இரத்தினச் சுருக்கமாக இரண்டிரண்டு வார்த்தைகள் பேசினர்.

கடைசியாக குருக்கள் பேசினார்.

“கண் கெட்டுப்போன இந்த நாகரிக முறைகளிலிருந்து சைவத்தையும், ஆகமங்களையும் காப்பாற்ற இலண்டன் வரை வழக்குரைக்க உதவிய கொடைவள்ளல் முத்துவேலரின் அருமைத் தந்தையாருக்கு உண்மைச் சைவர்கள் சகலரினதும் சார்பில் அஞ்சலி செய்கிறேன். அவரின் ஆத்மா சிவபதம் அடையட்டும்” என்று குருக்கள் பேசி முடித்ததும் எங்கும் பேய் அமைதி நிலவியது.

கன்னிநாகு இன்னமும் சுத்திக்கொண்டே இருந்தது.

“சினைப்படுகிற நேரத்திலை உதை மாட்டுக்கு விடாட்டி உது மலடாய்த்தான் போகும்.”

இப்படி மரண வீட்டுக்கு வந்திருந்த ஒரு மாட்டுப் பண்ணைச் சொந்தக்காரன் “முட்டாள்” தனமாகப் பேசினான்.

பெண்கள் சினையடித்துக்கொடுப்பது உடம்பு உடம்புக்கு...
பெண்கள் சினையடித்துக்கொடுப்பது உடம்பு உடம்புக்கு...
பெண்கள் சினையடித்துக்கொடுப்பது உடம்பு உடம்புக்கு...
பெண்கள் சினையடித்துக்கொடுப்பது உடம்பு உடம்புக்கு...

பெண்கள் சினையடித்துக்கொடுப்பது உடம்பு உடம்புக்கு...
பெண்கள் சினையடித்துக்கொடுப்பது உடம்பு உடம்புக்கு...
பெண்கள் சினையடித்துக்கொடுப்பது உடம்பு உடம்புக்கு...
பெண்கள் சினையடித்துக்கொடுப்பது உடம்பு உடம்புக்கு...

பெண்கள் சினையடித்துக்கொடுப்பது உடம்பு உடம்புக்கு...
பெண்கள் சினையடித்துக்கொடுப்பது உடம்பு உடம்புக்கு...
பெண்கள் சினையடித்துக்கொடுப்பது உடம்பு உடம்புக்கு...
பெண்கள் சினையடித்துக்கொடுப்பது உடம்பு உடம்புக்கு...

பெண்கள் சினையடித்துக்கொடுப்பது உடம்பு உடம்புக்கு...
பெண்கள் சினையடித்துக்கொடுப்பது உடம்பு உடம்புக்கு...
பெண்கள் சினையடித்துக்கொடுப்பது உடம்பு உடம்புக்கு...
பெண்கள் சினையடித்துக்கொடுப்பது உடம்பு உடம்புக்கு...

உள்ளும் புறமும்

“காலையில் சூரியன் உதயமாகும்போதும், மாலை யில் சூரியன் மறையும் போதும் உங்களைப் பற்றிய நினைவே தோன்றும். இனிமையான அந்த இரவுகளை மறக்கவே முடியாது.”

இவன் பெயர் கிளேட்டன்.

பிரிட்டிஷ்காரன்.

கடற்படைப் பிரிவைச் சேர்ந்தவன்.

ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து நாற்பத்தி மூன்றாம் வருடம் ஆடி மாதம் பத்தாம் நாள் இவன் செத்துப் போயிருக்கிறான்.

இவனுக்கு வயது இருபதுதான்.

இவனுக்காக அமைக்கப்பட்டுள்ள கல்லறை மேல் இவ்வாக்கியங்களும், விபரங்களும் பொறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன!

காலையில் சூரியன் உதயமாகும்போதும், மாலையில் சூரியன் மறையும் போதும் உங்களைப் பற்றிய நினைவே தோன்றும். இனிமையான அந்த இரவுகளை மறக்கவே முடியாது.”

இப்படியொரு வாக்கியத்தை யார் எழுதியிருக்க முடியும்? அவனின் மேல் அன்பு கொண்ட ஒரு ஆணா?

நிச்சயமாக இருக்காது. அவனுக்கு வயது இருபதுதான். ஆனாலும் அவனோடு கழித்துவிட்ட இரவுகளை நினைத்துக்கொண்ட ஒருத்தி, தன் மனதைப் பிழிந்து இப்படி எழுதிவைத்திருக்க வேண்டும்!

“நீங்கள் நிரந்தரமாகப் பிரிந்து போனது சாகவல்ல; என் இதயத்தில் என்றென்றும் நிலைத்து நிற்கவே.”

இவன் பெயர் ரூஸ்வாட்.

அமெரிக்கன்.

விமானப் படைப் பிரிவைச் சேர்ந்தவன்.

ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து நாற்பத்தி மூன்றாம் ஆண்டு தை மாதம் ஏழாம் நாள் இவன் செத்துப் போனான்.

இவனுக்கும் வயது இருபத்திரண்டுதான்.

இவனுக்கும் காதலி ஒருத்தி இருந்து இப்படி எழுதி வைத்திருக்கிறாள்.

இவள் உயிரோடிருந்தால், அவன் நினைவு இவளை உருக்கி எலும்புக்கூடுமாக்கியிருக்கும்.

வீட்டை விட்டு வெகு தொலை சென்றுவிட்டீர்கள். ஆனால், என் இதயத்தை விட்டல்ல.”

இவன் ஒரு கடற்படைப் பிரிவைச் சேர்ந்தவன்.

எதிரியோடு போரிடும்போது மடிந்து போனான்.

ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து நாற்பத்தி மூன்றாம் வருடம் பங்குனி மாதத்தில் ‘பம்பரா’ என்ற பிரிட்டிஷ் யுத்தக் கப்பலில் இவனின் சடலம் எடுத்து வரப்பட்டிருக்கிறது.

எங்கோ தொலைவிருக்கும் இவன் மனைவிதான் இந்த வாக்கியத்தைப் பொறிக்கக் கூறியிருப்பாள்.

கே. டானியல்

“இப்படியெல்லாம் அற்புதமான வாக்கியங்கள் பொறிக்கப்பட்ட கல்லறைகள் எங்கே இருக்கின்றன?” என்று கேட்கத் துடிப்பீர்கள்.

நேராகத் திருகோணமலைக்குப் போங்கள். அங்கிருந்து மேற்கு நோக்கி மூன்றாவது மைல் வரை சென்றால், சாம்பல் தீவு என்ற பகுதி வரும். அப்பகுதியில் சனநடமாட்டம் குறைந்து காடாகிக் கிடக்கும் ஒரு பகுதியில் இன்றுவரை வெள்ளைக்காரர்களுக்குச் சொந்தமான ஒரு சவச்சாலை இருக்கிறது. உள்ளே இலேசில் போய்விட முடியாது. காவல்காரனிடம் நைசாகப் பேசி, ஏதாவது கைக்குள் வைத்தால், ஒரு பத்து நிமிட நேரம் பயப்பீதியுடன் அவன் அனுமதி தருவான். அந்தப் பத்து நிமிட வேளைக்குள்ளும் அங்கிருக்கும் கல்லறைகள் மேல் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும் வாக்கியங்கள் யாவற்றையும் உங்களால் நிச்சயம் வாசித்து விடவே முடியாது.

காவற்காரனின் பத்து நிமிட நிபந்தனையை மனதிற்கொண்டு அவசர அவசரமாகத்தான் நான் பார்த்துக் கொண்டு சென்றேன். என் நண்பனுக்கு அது புதிதல்ல. அத்துடன் அதுபற்றி அவனுக்கு எந்தவித அக்கறையும் இல்லை.

முன் வரிசையிலேயிருந்த பன்னிரண்டு கல்லறைகளையும் பார்த்துவிட்டு, இரண்டாவது வரிசையின் கடைக்கோடியிலிருந்து பார்க்கத் தொடங்கினேன்.

அக் கல்லறை முகட்டின் மேல் புத்தம் புதிய வெள்ளை மலரொன்று சற்று வாடிப்போய்க் கிடந்தது. அதன் கீழாக உள்ள புல் தரையில் குவியல் குவியலாகக் கருகிச் சுருண்டு போன — வாடி மடிந்து வதங்கிப் போன மலர்க் குவியல்களைப் பார்த்தேன். இம்மலர்களைப் பற்றி ஒரு கணம் நினைத்துப் பார்த்தேன். தொடர்ந்து அந்தக் கல்லறைக்குச் சாத்தப்பட்டு வந்த வெண் மலர்கள்தான்

இப்படிக் கிடந்தன. என் மனதில் தோன்றியது ஆச்சரியம் மட்டுந்தானா?

இந்தக் கல்லறைக்கு மட்டும் இப்படி மலர்கள் சாத்தப் பட்டு வந்திருக்கிறதென்றால்.

“இதை யார் சாத்தி வந்திருக்கிறார்கள்?”

ஒரேயொரு கேள்விதான். ஆனால், அந்த ஒரேயொரு கேள்வி மட்டும் என் மனதை நிறைத்துக் கொண்டு நிற்கிறதே!

“உன்னை நேசித்தவர்கள் யாரோ? அவர்களெல்லாம் உன் நினைவால் வெந்து சுருண்டு போவார்கள்.”

இவன் பெயர்...?

இவன் பெயர் கிபுக்கா.

ஆப்பிரிக்கன்.

காலாட்படைப் பிரிவைச் சேர்ந்தவன்.

வயது இருபத்தெட்டு.

எனக்கு மிகவும் பழக்கப்பட்ட பெயர்.

அவனின் உருவம் என் கண் முன்னே நிற்கிறது.

இவன்தானா அவன்?

இவனுக்காக இந்த வாக்கியங்களை யார் பொறித்தார்கள்?

ஏனோ, என் நெஞ்சு படபடத்தது.

கிபுக்கா என்ற பெயரில் எத்தனை பேர்கள் இருப்பார்கள்?

வயது அப்படியேதானிருக்கும்?

அவனும் ஆப்பிரிக்கன்தான்.

அப்படியானால் நிச்சயமாக அவன்தானா?

அவனுக்காக வெள்ளை மலர்கள் சாத்தப்படுகிறதே!
இது... இது...

ஃ

ஃ

ஃ

கடந்துபோன மகாயுத்தமும், அதனால், குபேர சம்பத்துப் பெற்றவர்களும் எடுத்த எடுப்பிலேயே கண்முன்னே தோன்றுவதைப்போல. வேலைக்காகத் திருகோணமலைப் பக்கம் யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் எடுத்த படையெடுப்பும் எப்போதும் கண்முன்னே தோன்றிக்கொண்டே இருக்கிறது. அப்படையெடுப்பாளர்களில் அடியேனும் ஒருத்தன்.

எனக்கு முன்னதாகவே அங்கு படையெடுத்துச் சென்று விட்டவர்களில் எனக்கு ஒரு நண்பனும் இருந்தான். புதிதாகச் சென்ற எனக்கு, உணவுக்கு, படுக்கைக்கு அவன் ஒரு வீட்டை ஒழுங்கு செய்து தந்தான். அந்த வீடு, "இத்தாலியன் ஹோம்" என்ற பகுதிக்குப் பக்கத்தே இருக்கிறதென்றால் தெரிந்து கொள்ளமாட்டீர்கள். எளிதில் தெரிந்து விடக்கூடியதாக ஒரு குறிப்புச் சொல்லட்டுமா?

இலங்கையின் எப்பகுதியிலிருந்து அங்கு போவதானாலும், ஒரு கடல் தொடுவாய்ப் பாலத்தைத் தாண்டித்தான் போய்ச் சேர வேண்டும். இந்தப் பாலத்தை எப்படிக்கண்டுபிடிப்பது? பஸ்ஸிலோ, ரயிலிலோ நீங்கள் செல்லும் போது, நீங்கள் நித்திரை செய்துகொண்டிருந்தாலுங்கூட மீன் கொழுப்பு மச்சவாசனை ஒன்று உங்களைத் தட்டி எழுப்பிவிடும். அப்போது இடதுபுறம் நோக்குவீர்களாயின், அங்கு தகரத்தினாலான ஒரு வீடு உங்கள் கண்களுக்குத் தோன்றும். அப்படித் தோன்றுமெனின் நீங்கள் அப்பாலத்தின் நடடுக்கு நடுவே நிற்கிறீர்கள் என்பதுதான் அர்த்தமாகும்.

அந்தத் தகர வீடு இருக்கிறதே, அதற்கு அடுத்தாற் போலத்தான் நான் தங்கியிருந்த வீடு இருக்கிறது. அதற்கு மப்பால் இன்று எந்தக் 'காம்ப்'பும் கிடையாது. ஆனால் அன்று கண்ணுக்கெட்டிய தூரம்வரை பட்டாளக்காரர்கள் தான் இருந்தார்கள்.

நான் இருந்த வீட்டில் ஒரு கிழவி இருந்தாள். வேறும் இரு பெண்கள், நான்கு குழந்தைகள், அந்தப் பெண்களின் இரு கணவர்கள், என்னோடு சேர்த்தால் மொத்தம் பத்துப் பேர்கள்.

வீட்டின் மறுபாதி இவ் வீட்டாரின் பார்வைக்குத் தெரியாத விதத்தில் மறைத்துத்தான் வைக்கப்பட்டிருந்தது. அங்கே இரவிரவாகக் கேளிக்கையும், கும்மாளமுமாக இருக்கும். விடிந்துவிட்டாலோ மனித நடமாட்டமே இல்லாததுபோல் அப்பகுதி செத்துப் போய்விடும்.

பாதி இரவிலே மதுபோதையின் பீற்றல்கள் கேட்கும். ஒருத்தியோ அல்லது இருத்தியோ நிர்வாணக் கோலத்தில் ஆடிக்கொண்டிருப்பதைப்போல நினைவுக்குத் தோன்றும்.

இரண்டு நாட்களில் அங்கே நடப்பது எனக்குப் புரிந்து விட்டது.

ஒருத்தியா? இருத்தியா? அதற்கும் மேலேயா?

இதை அறிய நான் முயற்சித்தேன்.

“ஒருத்திதான் நிரந்தரமாக இருக்கிறாள். இன்னொருத்தி தேவை ஏற்பட்டபோதெல்லாம் வந்துபோகிறாள்”.

ஆள் நடமாட்டங்களை அவதானித்து இந்த முடிவுக்கு நான் வந்தேன்.

நிரந்தரமானவளை நான் பல தடவை பார்த்தேன்.

அவள் பெயர் கண்ணம்மா.

பார்ப்பதற்கு அவள் மிகச் சாது.

வயது இருபத்தைந்து இருக்கும்.

இருபத்தைந்துக்கு ஏற்ற வளர்த்தியில்லை.

சின்னப் பெண்ணாகவே இருந்தாள்.

திருநீற்றுப் பூச்சு.

பிராமணக் குடுமி.

வெள்ளையான — அடக்கமான உடை.

கால்களிலே பாதசரம்.

மூக்கிலே மின்னி,

கழுத்திலே கறுப்பு நாடா.

மிருதுவான கண்கள்.

நெற்றியிலே வால்மிளகு பச்சை.

மாமிச உணவைக் காணாததுபோன்ற பட்டுத் தாடைகள்.

சற்றுச் செழும்பு பிடித்த பித்தளை நிறம்.

தூய வெண்பற்கள்.

அற்புதமான காக நடை.

ஒரு தடவையல்ல, பல தடவைகள் நான் பார்த்த 'அனுமானமே' இவைகள். "எப்போதுமே புனிதமாக இருக்குமிவளா இப்படி ஒரு வாழ்க்கை நடத்துகிறாள்" இப்படி நான் கேட்டுக் கொண்டேன்.

மிகவும் அதிகாலையோடு நான் எழுந்து கிணற்று டிக்குப் போவேன். கிணறு நடுவேலியில் தானிருக்கிறது.

கிணற்றின் மறு கரையிலே அவள் இருப்பாள். ஏதாவது பித்தளைப் பாத்திரத்தைத் தேய்த்து விளக்கிக் கொண்டிருப்பாள்.

ஏழு மணியாவதற்கிடையில் சாணத்தின் வாசனை அங்கிருந்து வரும். அவள் திண்ணைகளை சாணமிட்டு மெழுகுகிறாள் என்பது புரிந்து போய்விடும்.

திருட்டுத்தனமாக அப் பக்கம் பார்ப்பேன். முற்றம் கோலமிடப்பட்டிருக்கும்.

சந்தனக் குச்சியும், சாம்பிராணியும் எரிந்து சங்கமமாகி வரும். உலகத்தையே புனிதமாக்கும் இந்த வாசனை அங்கிருந்துதான் வரும்.

இரவில் என் காதுகளில் கேட்கும் ஓசைகளெல்லாம் என் கனவில் தோன்றியதாகவே படும்.

என் வீட்டாரிடம் அவளைப் பற்றி விசாரிக்க எண்ணி நேன். ஆனாலும் மனசு கூசியது. இந்த இளம் பெண்கள் என்னைப்பற்றி என்ன நினைப்பார்கள்.

என் வீட்டுக் கிழவி ஒருநாள் மனம்விட்டு என்னிடம் பேசினாள்.

அப்போது வீட்டில் யாருமில்லை.

கிணற்றடிப் பக்கம் அவசியமில்லாமல் என்னைப் போகக் கூடாதெனப் பணித்தாள்.

என் பருவத்தை நினைவுபடுத்தினாள்.

அந்தப் பெண்ணைப்பற்றிக் கதை கதையாகச் சொன்னாள்.

அவள் யாழ்ப்பாணத்துக்காரியாம்.

ஊரிலுள்ள வேசிகளையெல்லாம் இரவோடிரவாகக் கூட்டிவந்து மாமிச வியாபாரம் நடத்துகிறாளாம்.

அவள் கணவனைப் பற்றித் தகவலை தெரியாதாம். தாயோடும், தகப்பனோடும் வந்தவள் அவர்கள் செத்துப் போக ஒருத்தியாகவே இருக்கிறாளாம்.

கடைசியில் யாரோ ஒரு காப்பிலியோடு அவள் நிரந்தரமாக நட்பு வைத்துக்கொண்டு, தொழிலையும் நடத்திக் கொண்டிருக்கிறாள் என்ற விபரத்தையும் சாங்கோபாங்கமாகக் கிழவி சொல்லி வைத்தாள்.

அவன் பெயர் 'கிபுக்கா' என்றாள்.

அதன்பின் அவனையும் பல தடவைகள் பார்த்தேன்.

ஃ

ஃ

ஃ

பதினெட்டு ஆண்டுகளுக்குமுன் அந்தக் கிழவி அறிமுகப்படுத்தி நான் பார்த்தேனே, அதே கிபுக்காதானா இவள்?

இவனுடைய கல்லறைக்கு மேலாக புத்தம்புதிய மலர்கள் சாத்தப்படுகின்றன?

அப்படியானால் இந்த மலர்களைச் சாத்துபவள்...

"உன்னை நேசித்தவர்கள் யாரோ, அவர்கள் உன் நினைவால் வெந்து சுருண்டு போவார்கள்..." இதை எழுதி வைத்தது யார்?

இதற்குமேல் எந்தக் கல்லறையையும் பார்க்கும் ஆசை எனக்கு வரவில்லை. கிபுக்காவைப் பற்றித்தான் நினைவு சுற்றிச் சுழன்றது.

"இந்த மலர்களை யார் சாத்துகிறார்கள்?"

"இந்த வாக்கியங்களை யார் எழுதி வைத்தார்கள்?"

"இவன் யார்; அந்தக் கிபுக்காதானா?"

நேரம் முடிந்து போய்விட்டது. காவற்காரன் பார்த்த பார்வை எம்மை வெளியேறும்படி கெஞ்சுவதாக இருந்தது. வெளியே வந்துவிட்டோம். மனது நமைச்சலெடுத்தது.

அன்று பகலெல்லாம் நமைச்சலாகவே இருந்தது.

எனது நண்பரின் வீடு, சவச்சாலையிலிருந்து அரைமைல் தூரத்தில் தான் இருக்கிறது. அவன் வீட்டிலிருக்கும் போது மீண்டும் ஒருதடவை வரவேண்டும்; இந்தக் கல்லறைகளைப் பார்க்கவேண்டும்போலத் துடிப்பு எழுந்தெழுந்து மடிந்தது.

“இந்தக் கிபுக்காவை உனக்குத் தெரியுமா?”

மாலை ஆறு மணிபோல் நண்பனை நான் கேட்டேன்.

“கிபுக்காவா? எனக்கெப்படித் தெரியும்?” என்று பதில் கேள்வி போட்டுவிட்டு, தனக்குத் தெரிந்த ஒரு விபரத்தை மட்டும் அவன் கூறினான்.

அந்தக் காவற்காரனின் அறையில் இந்தக் கல்லறைகளைப் பற்றிய சகல விபரங்களும்டங்கிய புத்தகமொன்று இருப்பதாக அவன் கூறும்போது, மறுபடியும் அக் கல்லறைகளைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற எனது துடிப்பு உச்சத்தை அடைந்தது.

இராச் சாப்பாட்டை வேளையோடு முடித்துக் கொண்டு மறுபடியும் சவச்சாலைப் பக்கம் கிளம்பினேன். நண்பன் யாருக்காகவோ காத்திருக்கவேண்டியதாகி விட்டதினால் நின்று விட்டான்.

காவற்காரன் வயசாளி அல்ல. எனவே அவனைக் கைக்குள் போட்டுக்கொள்வதற்காக நான்கைந்து சிகரெட்டுகளையும், வாசனை வெற்றிலைச் சுருள் ஒன்றிரண்டையும் போகும் போது கடையொன்றில் எடுத்துச் சென்றேன்.

சவச்சாலையை அடையும்போது மணி ஒன்பதுக்கு மேலாகிவிட்டது.

அறையில் மங்கலான லாம்பு எரிந்துகொண்டிருந்தது.

அவன் என்னை எதிர்பார்க்கவில்லை.

முதலில் அவன் சற்றுத் திகைத்துவிட்டான்.

அவனுக்குப் பேச்சுத் துணை வேண்டிக் கிடந்தது. இதனால் விரைவில் அவனை நண்பனாக்கிவிட்டேன்.

அவன் அந்த உத்தியோகத்திற்கு வந்து இன்னும் ஒரு மாதங்கூட ஆகவில்லை. பல ஆண்டுகளாக இங்கு காலநகாரனாக இருந்தவன் திடீரென்று செத்துப்போக, எங்கிருந்தோ இவன் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறான்.

அந்தக் குறிப்புப் புத்தகத்தை நான் பார்த்தேன்.

அங்குள்ள கல்லறைகளின் விபரங்கள் யாவும் அப்புத்தகத்தில் அடங்கியிருந்தன.

கல்லறையின் இலக்கம், இலக்கத்திற்கானவரின் பெயர், ஊர், அவர் செத்துப்போன விதம், வயது சுருக்கமான வரலாறு, கல்லறையின்மேல் பொறிக்கப்பட்டுள்ள வாக்கியங்களை எழுதும்படி அறிவித்தல் தந்தவர்களின் பெயர் அல்லது உறவுமுறை—

ஒவ்வொன்றையும் தனித்தனியே படித்துவிடத்தான் நினைத்தேன். விரும்பினேன். ஆனாலும் அந்தக் கிபுக்கா வினுடைய விபரத்தை அறிய வேண்டுமென்ற அவா. அந்த இருபத்திநான்காம் இலக்கத்தைப் பார்க்க வைத்து விட்டது.

பெயர் 'கிபுக்கா'

நேசநாட்டுப் படையின் பதினான்காம் பிரிவின் காலாட்படை வீரன்.

வயது முப்பது.

ஆப்பிரிக்காவின் 'ஹமுது' என்ற குக்கிராமத்தைச் சேர்ந்தவன்.

முப்பத்தெட்டாம் ஆண்டு பட்டாளத்தில் சேர்க்கப் பட்டான்.

ஆங்கிலம் எழுத, வாசிக்கத் தெரிந்தன.

நிறுவெறிக்கு இலக்காகி குடும்பம் அழிந்து போய் விட்டது.

உறவினர்கள் என்று யாரும் உரிமைக்கு வரவில்லை.

உள்ளுக்குள் ஒரு ஆங்கிலேயப் போர்வீரனால் சுடப் பட்டான்.

காதலியால் எழுதி வைக்கப்பட்ட வாக்கியங்கள்: "உன்னை நேசித்தவர்கள் யாரோ அவர்களெல்லாம் உன் நினைவால் வெந்து சுருண்டு போவார்கள்" என்பது.

கிபுக்காவின் வரலாற்றுச் சுருக்கத்தைப் படித்துவிட்ட போது மனது நிறைந்துவிடவில்லை. போதாமை என்ற ஒன்றுதானிருந்தது. இதைவிட அதிகமாக அவனைப் பற்றி அறிய நான் துடித்தேன். எனது துடிப்பை அந்த மனிதன் புரிந்து கொண்டானோ இல்லையோ. அவன் எனக்கு மிகச் சமீபமாக வந்து, என் தலையோடு உரசிக் கொண்டு குறிப்பைக் கவனித்தான். அவனுக்கு அந்த ஆங்கிலம் எப்படிப் புரியும்? கழுத்தைச் சுருக்கிக் கொண்டான்.

மிகவும் அவசர அவசியமாக அவன் ஒரு அதிசயத்தை என்னிடம் சொல்லத் துடித்தான் போலிருந்தது. மெதுவாக விஷயத்தை நான்தான் தொட்டு வைக்க வேண்டியிருந்தது. அந்த வெள்ளை மலர்களைப்பற்றிக் கேட்டேன். அவன் தந்த விபரம் இதுதான்:

அவன் வந்து சேர்ந்த இந்த நான்கு வாரங்களின் வெள்ளிக்கிழமை அதிகாலையோடு — விடிவெள்ளி முளைத்துவிட்டதன் பின்பு, யாரோ ஒருத்தி வருகிறாள்; அவனோடு பேரம்பேசி, சில்லறையை அவன் கைக்குள்

வைத்துவிட்டு கல்லறையை நோக்கிப் போகிறாள்; மலர்களைச் சாத்துகிறாள்; சுற்றிக் கும்பிடுகிறாள்; விரைவில் வெளியேறி விடுகிறாள்.

என் மனதிலெழுந்த ஐயப்பாட்டுக்கெல்லாம் விடைகிடைத்து விட்டதுபோல உணர்வு. நான் மீண்டும் மீண்டும் அவனை உற்சாகப்படுத்தி விபரமறிய முற்பட்டேன். ஆனாலும் அவனுக்கு இதற்குமேல் எதுவுமே தெரிந்திருக்கவில்லை.

இரவோடு வருகிறாளே அந்த மோகினி, அவளை நான் பார்த்துவிடத் துடித்தேன். எப்படியும் இன்று விடிவதற்குள் அவளைப் பார்த்துவிட வேண்டுமென ஒரு முடிவுக்கு வந்தேன். அன்றிரவு அவனுடன் நான் படுத்துக் கொள்வதாக முடிவு. அவளுக்குத் தெரியாமல் திருட்டுத் தனமாக அவளைப் பார்த்துவிடலாம்.

அவனோடு படுக்கையை வைத்துக்கொண்டேன். படுக்கை வசதியாக இல்லை. ஆனாலும் என்ன செய்வது?

விடியற்புறமாக அவள் வருவாள்!

காவல்காரனைத் தட்டி எழுப்புவாள்!

தூக்கம் பிடிக்கவில்லை.

கோழி உறக்கமென்பார்களே அப்படி!

ஃ

ஃ

ஃ

நிலையத்தைக் கைவிட்டுப் புறப்பட்டுவிட்ட கப்பல் ஒன்று பெருங்குரல் எடுத்துக் கூவியது. இதனால் என் கோழித்தூக்கம் கலைந்து போய்விட்டது.

அங்குமிங்குமாக இரண்டொரு கோழிகள் கூவின. வெகு தொலைவில் நாய்கள் ஊளையிட்டன.

கடிகாரத்தைப் பார்க்கும்போது மணி நான்குக்குமேல் நகர்ந்துவிட்டது.

காவற்காரன் செய்துகொடுத்த படுக்கை வசதி எனக்குப் போதவில்லை. கூதல் உள்ளாக்குள் நடுங்க வைத்தது.

அவன் நன்றாகத் தூங்கிப்போய்விட்டான்.

என் நெஞ்சு இடித்துக்கொண்டு என்னையே பயமுறுத்துகிறது.

உலகத்தின் அமைதியைக் கிழித்துக்கொண்டு யாரோ நடந்து பூமித் தாயை அதிர வைப்பதுபோல ஓசைகள்.

கதவு மெதுவாகத் தட்டப்படுகிறது!

மோகினி — பூக்காரி வந்துவிட்டாளா?

காவற்காரன் எழுந்துவிட்டான்.

கண்களால் சிமிட்டுகிறான்; பின் எழுந்து கதவைத் திறக்க வெளியே போகிறான்.

நான் மிகவும் நிதானமாகக் கதவுவரை நகர்ந்து வந்து விட்டேன்.

வெளியே படுநிலவின் வெண்புத் தெரிகிறது, அதற்கூடே காவற்காரனும், அந்த மோகினியும் கேற்றண்டை நிற்பது தெரிகிறது.

காவற்காரனையும் முந்திக்கொண்டு அவள் சவச்சாலைக்குள் நுழைந்துவிடுகிறாள்!

வெள்ளை வெளேரென்ற உடை.

அதற்கும் மேலாக கன்னங்கரிய கூந்தல்!

அது விரிந்து, நீண்டு தொங்குகிறது.

அது கூந்தலா?

கே. டானியல்

156

இப்படியும் நிறத்தில்? நீளத்தில்? அடர்த்தியில்? மினுமினுப்பில்?

வெளியே ஒரு அடிகூட நகர முடியவில்லை.

இது மோகினியா? பேயா?

அந்த இருபத்திநான்காம் கல்லறைக்குமேல் குச்சி வெளிச்சம் மின்னுகிறது.

முகத்தின் சுருக்கங்களுக்குள்ளே வெளிச்சம் பட்டதும் படாததுமாக... பரந்த, சிவந்த, மொழு மொழுத்த உடல்.....

தலையிலிருந்து தொங்குவது?

அது கூந்தல் தானா?

குச்சி அணைந்துபோக, சந்தனக்கூர்கள் பரந்து பொட்டாகக் கலைகின்றன.

இந்தச் சிறு ஒளியில்கூட அக்கூந்தல் இப்படி மின்னுகிறதே!

இது மானிடப் பெண்ணா?

இத்தனை அடர்த்தியில், மினுமினுப்பில், சுருமையில் மோகினியேதான்!

மிகச் சமீபத்தில் நாய்கள் ஊளையிடுகின்றன. பேய்களைக் கண்டுவிட்டால், அல்லது நடமாட்ட வாசனை வீசினால் அவை ஊளைதான் இடுமாம்!

அவள் — அந்த மோகினி கேற்றை நோக்கிவருகிறாள். என் உடல் வெடவெடக்கிறது.

அவள் சமீபித்துவிட்டாள்; நேருக்கு நேராக வந்து விட்டாள்... அப்புறம்... அப்புறமென்ன? வீதியோரமாகச் சென்று இருட்டோடு சேர்ந்துவிட்டாள்.

சணவேளைக்குள்...

நடந்துவிட்டவைகளை மறுபடியும், மறுபடியும் நினைத்துப் பார்ப்பதென்றால், அது கனவுக் காட்சிகளைப் போலத்தான்.

நன்றாக விடியும்வரை இருந்தேன்; அந்தக் கல்லறைக்குச் சென்றேன்.

எரிந்து அடிச்சுவடே அழிந்த நிலையில் கிடந்த சந்தனக் கூர்கள், வெள்ளை வெளேரென்ற புத்தம் புதிய மலர்கள்... புல்தரைக்கு மேலாகத் தொங்கிக் கிடந்த மண் பதிந்த பாதச் சுவடுகள்...

“உன்னை நேசித்தவர்கள் யாரோ, அவர்களெல்லாம் உன் நினைவால் வெந்து சுருண்டு போவார்கள்.”

இந்த எழுத்துகளுக்குமேல் ஊறிக் கிடப்பது பனிநீர்த் துளிகளா? அல்லது அந்த மோகினியின் கண்ணீர்த் துளிகளா?

ஃ

ஃ

ஃ

உலகத்தை எரித்துவிடக்கூடிய வெயில்.

யாழ்ப்பாணம் வரும் பஸ் இரண்டுமணிக்கென்றி ருந்தது. தகிக்கும் வெயிலுக்கூடாகப் பஸ் நிலையத்தை அடைந்து விட்டோம். என்னை வழியனுப்புவதற்காகவே அவன் வந்தான்.

தகிக்கும் வெயிலிலே சற்றுத் தொலைவில் ஒரு உருவம் அவசர அவசரமாக நடந்து வருவது கண்களுக்குப் பட்டது.

கண்களைக் கூர்மையாக்கிக் கொண்டேன்.

அந்த உருவம்...?

கன்னங்கரேலென்ற — நீண்ட — பளபளப்பான கூந்த லுடன்...

கே. டானியல்

157

இது பிரமையா?

என் கண்களை நான் நம்பித்தானாக வேண்டும்!

அவள் சமீபித்துவிட்டாள்.

அதிகாலையில், சவச் சாலையில் என் உடல் படபடத்த
தைப்போல...

நீண்ட — கறுத்த — பளபளப்பான — கூந்தலா அது?

இப்போதுதான் நண்பன் அந்த உருவத்தைக்
கண்டான்.

“மச்சான், மச்சான் இவள்தான் மொட்டைச்சி;
இத்தாலியன் காம்ப்பின் பிரபல...”

மிகுதியை அவன் விழுங்கிவிட்டான்.

அவளைப்பற்றி எதனையோ சொல்ல அவன் அவள்
தைப்படுவது தெரிந்தது.

அவள் மீது வைத்தேனே என் கண்கள்; அவற்றை
என்னால் மீட்க முடியவில்லை.

அவள் எமக்குப் பக்கவாட்டில் வந்துவிட்டாள்.

அவள் தலையில் தொங்குவது...?

கறுப்பு நிறத்தில், கூந்தல் மெஸ்த்தரில் அது நளிண
மாகப் புரண்டு தொங்கி நெளிகிறது.

மொட்டையாகிவிட்ட கொடுமையை மறைத்துக்
கொண்ட அந்தக் கறுப்புச் சாமோஸுக்கு இத்தனை
கவர்ச்சி!

நான்கோ, ஐந்தோ பெருநண்டுகளை ஒன்றாகக்
கோர்த்துக் கையிலே தொங்க வைத்திருக்கிறாள். அதன்
பாரத்தைத் தாங்க முடியாமலா அவள் உடல் வளைந்து

போகிறது? அல்ல; அவள் அப்படித்தான் நடக்க விரும்புகிறாள்!

தடித்து, பருக்கள் செறிந்து, மரத்துப்போய்விட்ட கண்ணங்கள்தான், ஆனாலும், சிவந்துபோய், பித்தனை நிறத்தில்...

என் கண்களை அவள் கண்கள் சந்தித்துவிட்டன.

அவள்... அவள்...

கண்ணம்மாவா?

கால்களிலே பாதசரம்.

மூக்கிலே மின்னி.

கழுத்திலே கறுப்பு நாடா,

மிருதுவான கண்கள்.

நெற்றியின் வால்மிளகுப் பச்சை.

... ..

அவள் எம்மைத் தாண்டிப் போய்விட்டாள்.

அவள் தலையில் தொங்கி வழிவது கறுத்த, பளபளப்பான சாமோஸ் துணியா? அல்லது நீண்ட — கறுத்த — பளபளப்பான கூந்தலா?

அவள் நடந்து போகிறாளே! அந்தக் காக நடை, அந்த நடைக்கு அசைந்தாடி நளிணம் புரியும் அது...? கூந்தலுக்கு மட்டும்தான் இப்படி அசைவு வரும்!

கண்ணம்மாளை ஏன் மொட்டைச்சி என்கிறார்கள்!

□

முதலாவது கல்

சட்டியிலே உறைந்துபோய்க் கிடந்த பால், மறு சட்டியிலே மிஞ்சிக் கிடந்த மா, தேங்காய்ச் சிரட்டைக்குள் ஊறிக்கிடந்த பனங்கட்டித் தண்ணீர் ஆகியவற்றையெல்லாம் ஒன்றாய் ஊற்றிக் குழப்பிய கதம்பக் கூழ் சுமார் இரண்டு அகப்பை இருக்கும்.

அப்ப அடுப்பின், மேல் நெருப்புச் சட்டியை இரு கடதாசி மடிப்புகளைப் பிடித்து இறக்கி வைத்துவிட்டு, அந்தக் கதம்பக் கூழை அப்படியே அப்பச் சட்டிக்குள் ஊற்றி, அதை ஒருதடவை தூக்கி, சரித்து வளைத்து அளாவி நெருப்புச் சட்டியை மேலேற்றி காலடியில் கிடத்த கரித்தூள் துகள்களை வழித்தெடுத்து நெருப்புச் சட்டியில் போட்டு, கைகளை தட்டி உரசி நாரியை நிமிர்த்திப் பின் சரித்து ஒரு பெருமூச்சு விட்டுக்கொள்கிறாள் கத்தறின் கிழவி.

அது தொழில் முடிந்துவிட்டதனால் ஏற்பட்ட திருப்தி.

மாதா கோவிலின் 'திருந்தாதி' மணி அடிப்பதற்கு முன்னதாகவே எழுந்து, புளிக்க வைத்த மாவைக் கலக்கி, தேங்காய் துருவி, பால் பிழிந்து, பனங்கட்டி நொறுக்கிக் கரைத்து வடியவைத்து, சிலுவை அடையாளம் காட்டி, சட்டிகளை அடுப்பேற்றி, நெருப்பு வைத்து, பொக்குவாய் பொருமிப் புடைக்கும்படி ஊதிப் புகைத்துக் கண்ணீர் கொட்டி, அதற்கு மேல் தொழிலைத் தொடங்கி, அப்பங்

உனாக வார்த்தெடுத்து, மோதும் கிராக்கிகளைச் சமாளித்து முடிப்பதென்றால் சர்வ சாதாரண காரியமல்ல. அதுவும் இத்தனை வயதுக்கப்புறம்!

கிழவி கத்தறினின் அப்பத்துக்கென்றால் மிகவும் கிராக்கி. அந்தப் பக்கத்தில் எத்தனையோ அப்பக்கடைகள் உண்டு. ஆனாலும், கிழவி கத்தறினின் அப்பத்திற்கு மட்டும் ஏன் தான் இப்படியோ?

ஊரில் எல்லோருந்தான் பனங்கட்டித் தண்ணீர் வடியவைத்து, அப்பத்தில் தெளித்துத் தொழில் நடத்துகிறார். அதில் கிழவி கத்தறினின் பனங்கட்டி அப்பத்தின் சுவை ஒரு விதம். அப்பம் வெந்துவரும் பருவம் பார்த்து, அவள் பனங்கட்டித் தண்ணீரைப் பனுக்குகிறாள்.

அந்தப் பருவப் பனுக்களில்தான் ஏதோ ஒன்று இருக்கிறது. அதை மற்றவர்களால் செய்ய முடிவதில்லை. சின்ன வயசில் அவளின் பிறந்த ஊரில் யாரோ ஒருத்தியிடம் அவள் கற்றுவைத்திருந்த பாகமுறை அது. மற்றவர்களுக்கு அது வரவே வராது.

சற்று லேளைக்குப் பின்பு, அந்தத் தட்டிக் கடைக்குள் இருந்து 'லொக், லொக்' என்ற சத்தம் எழுகிறது. கத்தறின் கிழவி உரலில் வெற்றிலைக் கூட்டுச் சேர்க்கிறாள்; வாயில் போட்டுக்கொண்டு குதப்புகிறாள். அதில் ஒரு இன்பம்! குழைவுத்தமை!

கிழவியின் கரங்கள் துறுதுறுத்து வேலை செய்கின்றன. கரிச்சாக்கு, தட்டகப்பை, பெட்டி, சுளகுகள். துருவு பலகை யாவும் இருப்பிடங்களை அடைத்து விடுகின்றன. சின்னஞ்சிறிய அடுக்குப் பெட்டியொன்றைச் கிழவி எடுக்கிறாள். இரண்டு அடுக்குகளை ஒன்றாகச் சேர்த்து, இழுத்து பக்கத்தே வைத்துவிட்டு, கடைசிப் பெட்டியை நிலத்தில் கவிழ்த்துக் கொட்டுகிறாள்.

ஒரு ரூபாய் நோட்டு ஒன்று, அம்பது சதக் குத்திகள் நான்கோ ஐந்தோ, இருபத்தைந்து சதக் குத்திகளாக ஏழோ எட்டோ, பத்து சத, ஐந்து சத, ஒரு சத குத்திகளாக பதினைந்தோ இருபதோ.

சேர்த்த பணத்தைக் கிழவி கணக்கிட்டுக் கொள்கிறாள்; தலையை நிமிர்த்திக் கடன்போன விபரங்களை நிரைப்படுத்திக் கொள்கிறாள்.....

“அந்தோனியாப்பிள்ளை ஐஞ்சப்பம்.....செவ்வேத்தியான்ரை மேள் எட்டப்பம்... லூத்துப்பொட்டை மூண்டு...ம்...ம்... மற்றது றோசை பயினொண்டு...”

கடன் போனவைகளையும் கிழவி கணக்கெடுத்து விட்டாள்.

கையிருப்பு ரூபா ஆறுக்கு மேல்! அதை அப்படியே மடிப்பெட்டியில் போட்டு இடுப்பில் சொருகிக் கொண்டு நிலத்தில் கிடந்த துண்டு துணுக்குகளை எடுத்து அடுக்குப் பெட்டியில் அநாயாசமாய்ப் போடுகிறாள்.

சுமார் நூறு ஆண்டுகளை நினைவுறுத்தும் அரைச் சதங்கள், கால் சதங்கள், மிகவும் பருத்த தடித்த நாணயம் அதைவிட சிறிய அளவில் வெள்ளியாலான ஒன்று, சிறு மீன் செதிள் போன்ற இன்னொன்று...

அடுப்பில் இருக்கும் சட்டி அப்பத்தின் வேகல் வாசனை இலேசாக வருகிறது.

தட்டிக்கு முண்டு கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் தடியைத் தட்டி, கடையை மூடிக்கொள்ளக் கிழவி முன் நகருகிறாள்.

தட்டியின் வடக்கெல்லையோடு நற்பது அன்னம்மா வின் குழந்தை திரேசம்மாள். அவளின் ஊத்தைபடிந்த பஞ்சுக்கரம் தட்டியின் வெளியை நோக்கி நீள்கிறது. அந்தக் கரத்திலே இருப்பவை பத்துச் சதங்கள்! இரண்டு அப்பத்துக்காக— அல்லது அந்தச் சட்டி அப்பத்துக்காக—

அவள் கரம் நீண்டு கிடக்கிறது. இதற்கு முன் பணம் இல்லாமலே, அந்தச் சட்டி அப்பம் அவளுக்குக் கிடைக்கும். ஆமாம், எப்போதுமே அந்தச் சட்டி அப்பம் அவளுக்குத்தான் கிடைக்கும். ஆனால், இரண்டு நாட்களாக அதை அவளுக்குத் தர, கிழவிக்கு முடியவில்லை. அது ஊரின் கட்டளை. அவள் அதை மீறக்கூடாது.

மீறிவிட்டால்?

ஊ...கும், மீறவே கூடாது! அதை மீறிவிட்டால், கிழவி செத்துப் போனதன்மேல், அந்தப் பிணத்தை எடுத்துச் செல்ல யாரும் வரமாட்டார்கள்; கோவிலின் மணி நாக்குகள் அசைய மறுக்கும். அப்புறம் கிழவியின் பிணம் நாற்றமெடுக்க வேண்டியதுதான்!

ஃ

ஃ

ஃ

கரையூர்!

இதுதான் அந்த ஊரின் பெயர். இப்போது என்னவோ 'குருநகர்' என்றுதான் சொல்லப்படுகிறது.

யாழ்ப்பாணப் பட்டணப் பிரதேச எல்லைக்குள்தான் 'குருநகர்' இருக்கிறது. ஊரின் தொடக்கத்தில், 'குருநகர்' என்ற பென்னம் பெரிய பெயர்ப் பலகை தொங்குகிறது. அத்துடன் அவ்விடத்தில் வியாபார ஸ்தலங்களிலும் இதே பெயரில் சிறிய பலகைகளும் தொங்குகின்றன. நாகரிகத்துக்காக அந்தப் பெயர் இருந்தாலும், 'கரையூர்' என்றால்தான் பட்டணத்தின் ஏனைய பகுதிகளில் இருப்போருக்குப் பட்டென்று விளங்கும். சில வருடங்களுக்கு முன், வெறும் பரவைக் கடலாகக்கிடந்த அந்த இடத்தைச் சிறைக் கைதிகளைக் கொண்டு வேலை வாங்கி, மேட்டுப் பிரதேசமாக அரசாங்கம் ஆக்கியதன்மேல், இருநூற்றுக்கு மேற்பட்ட வீடுகளை அமைத்து, மக்களைக் குடியேற்றி

வைத்ததினால் அந்தப் பகுதி சற்று நாகரிகமாக இருக்கிறது.

அந்த ஊரின் பாரம்பரியத்தை விளக்க, இரண்டே இரண்டு சின்னங்கள் உண்டு. ஒன்று, வானத்தைத் தொட்டு நிற்கும், உறுதியானதும், வேலைப்பாடுகள் அமைந்ததுமான சந்தியோகுமையோர் ஆலயம், அடுத்தது கடலின் எல்லைக் கோட்டைத் தொட்டு நிற்கும் மீன்துறை.

காலை ஆறு மணிக்கும், எட்டு மணிக்குமிடையில் அந்தத் துறையில் நின்று பார்த்தால், ஜனநெருக்கத்தைத் தாங்கமாட்டாது, அந்தத் துறை கடலில் அமிழ்ந்து விடுமோ என்றுதான் எண்ணத் தோன்றும்.

“தார் பத்தேகாப்பணம்; தார் பத்தேமுக்காப்பணம்; தார் பத்தேமுக்காப்பணம்!”

ஆதியிலிருந்து கூறல்காரியால் கூறப்பட்டுவந்த இந்த முறையில், இப்போது மட்டும் சிறிது மாற்றம்! “தார் பத்தேகா ருவா; தார் பத்தேமுக்கா ருவா; தார் பத்தே முக்கா ருவா; தார் பத்தேமுக்கா ருவா!” அவ்வளவுதான்.

புத்தம் புதிதாக அந்தத் துறைக்கு வருபவர்கள் காதுகளைப் பொத்திக் கொண்டிருக்க வேண்டியதுதான்! அத்தனை இரைச்சல்!

கிழவி கத்தறின் அந்த மீன்துறையின் கூறல்காரியாக இருந்து மௌசுடன் வாழ்ந்து வந்தாள். அந்தச் சீரையும், சிறப்பையும் இன்று நினைத்துப் பார்க்கவே அவளால் முடிவதில்லை.

கத்தறினுக்கு அப்போது வயசு முப்பத்தைந்துதான். அப்பகுதியின் பிரபல ‘சம்மாட்டி’யராக இருந்த சூசைப் பிள்ளையாரின் மனைவியாக வந்தமையால், அவள்

செத்துப் போக, திக்கற்றவளாக கணவரின் சந்ததி உரிமையையும், அவரின் செல்வாக்கையும் பயன்படுத்தி அவள் அந்தத் துறையின் பிரதம மீன் கூறுகாரியாக வந்து விட்டாள்.

முல்லைத்தீவுக் கரையோரமுள்ள 'மாத்தளன்' கரைப் பகுதியில்தான் கத்தறினைச் சூசைப்பிள்ளை கண்டெடுத்தான். சூசைப்பிள்ளைக்கு அங்கே வழிபாடு உண்டு. அது பூர்விக ஆட்சிச் சொத்து, கடலுக்குள்ளும் இப்படி ஒரு வழக்கம்! அங்கே அநாதையாக இருந்த கத்தறினைக் கொண்டு வந்து ராசாத்திபோல ஊரில் வைத்துவிட்டு அங்கேயே சூசைப்பிள்ளை தொழிலை இயக்கி வந்தான். கோடை ஆறு மாதமும், அங்கே கடலோடு மல்லு, மாரி ஆறு மாதமும் கத்தறினோடு இங்கே வாழ்வு.

கத்தறினை எடுத்து வந்த அடுத்த வருடத்தில் சூசைப்பிள்ளைக்கு இரண்டு வலைப்பாடுகள் கிடைத்தது விட்டன. அந்த இரண்டாவது வலைப்பாடு, குறுக்கு வழியில் கிடைத்து விட்டன. அந்த ஆண்டு, ஐந்து தடவைகள் நெத்தோலி மீன் பட்டு விட்டமையால் சுமார் ஒரு லட்சம் கிடைத்தது. அந்தப் பணத்தை அள்ளி வீச வேண்டிய இடங்களில் வீசி, கோடேறி, போர் செய்து கொண்டதனால் அடுத்த வலைப்பாடு கிடைத்தே விட்டது. கடல் உடையன் சூசைப்பிள்ளைக்காக நின்றான்.

கடைசி இரண்டாண்டு காலம் சூசைப்பிள்ளைக்குத் தொழிலில் பெரு வீழ்ச்சி. அக்கம்பக்கத்து வலைப்பாட்டுச் சம்மாட்டிகளுக்கெல்லாம் சமுத்திரத் தாய் பொன்னாகக் கொடுத்தாள். செவ்வல் என்றும், நெத்தோலி என்றும், பெறாமீன் என்றும் அடுத்தடுத்து அவர்கள் வலைமடி சளில் மீன் ஏறியது. ஆனால், சூசைப்பிள்ளைக்கு மட்டும் உணவுக்குக்கூட மீன் இல்லாத தட்டுப்பாடு.

சூசைப்பிள்ளைக்கு ஆத்திரம். 'மன்றாடி'மேல் அவன் சீறிப் பாய்ந்தான். 'மன்றாடி' என்பவன்தான் ஒவ்வொரு

வலைப்பாட்டுக்கும் பிரதானமானவன். தொலைவில் மீள் வருவதைத் தனது தீட்சண்யமான கண்களால் பார்த்துச் சொல்ல, அவனால்தான் முடியும், கிளையாக மீள்வரும் போது அவனின் தலையசைப்பைத்தான் எல்லோரும் காத்து நிற்கவேண்டும். அப்புறம்தான் மீனைச்சுற்றி வலை வளைக்க வேண்டும்.

தனது மன்றாடி, வேண்டுமென்றே தனக்குச் சதி செய்வதாக சூசைப்பிள்ளை எண்ணினான். ஆனாலும், அவனுடன் சண்டை போட்டு விட்டால், பின்பு ஒரு மன்றாடிக்கு ஆளாப் பறக்கவேண்டும்.

கடலுக்குள் இருக்கும் ஒருவித மீனை, உயிருடன் பிடித்து மந்திரித்து, 'உன் சந்ததியினரையெல்லாம் அழைத்துவா' என்று உச்சாடனம் செய்து, கடலுக்குள் அந்த மீனை விட்டு விட்டால், பிடிபாடு அதிகமாகும் என்ற சம்பிரதாயமும் ஒன்றுண்டு. இதற்காக மந்திரவாதியைத் தேடிப்பிடித்து, எடுத்துக்கொண்ட நடவடிக்கைகளும் தோற்றுப்போயின.

இரண்டாண்டு காலம், சுமார் நூறு பேர்களை கட்டி அவிழ்த்ததினால் ஏற்பட்ட பெரு நஷ்டத்தின் அழுத்தம் தாங்க முடியாமல், சூசைப்பிள்ளையின் மார்பு அடைத்து, அவன் செத்துப்போய் விட்டான்.

சூசைப்பிள்ளை செத்துப்போய்விட, அவனின் கடனை அடைப்பதற்காக கத்தறின் எல்லாம் செய்தாள். இருந்தவைகளையெல்லாம் விற்றும், முக்கால் பங்கு கடனை அடைக்க முடிந்தது.

மிகுதிக் கால் பங்கையும், அடைத்து கணவரின் பெயரைக் காப்பாற்ற வேண்டுமே! இதற்காகவே, கத்தறின் அந்தக் கூறல் தொழிலை ஒப்புக்கொண்டாள்.

சூசைப்பிள்ளையின் சந்ததியினருக்கு இருந்த வழிவந்த உரிமைதான் அது. அத்துடன், சூசைப்பிள்ளையிடம்

வேலை செய்தவர்கள் பேருதவிகளும் செய்தார்கள். 'நன்றி மறவாக்கடன்' என்பது அவர்கள் நினைப்பு.

சூசைப்பிள்ளைசெத்துப்போகும்போது, கத்தறினுக்கு வயது முப்பத்தைந்துதான். சூசைப்பிள்ளையுடன் அவள் வாழ்வு நடத்திய வருடங்கள் பதிமூன்று. இந்தப் பதின்மூன்று வருடங்களில், கர்த்தரின் கட்டளைப்படி, 'பலுகிப் பெருகிப் புலியை நிரப்ப' ஒரு ஜீவனைத் தன்னும் மண்ணுக்குத்தர அவளால் முடியவில்லை. அப்படி ஒரு ஜீவன் வேண்டுமென்று சூசைப்பிள்ளைக்கு இடையிடையே ஆசை அரும்பியதும், மடிந்ததும் உண்டு. ஆனால், கத்தறினுக்கு அது மனதோடு ஒட்டிக்கொண்டு, ஏக்கமாக மறுஜென்மம் எடுத்திருந்தது. சூசைப்பிள்ளை செத்துப் போனதும், இந்த ஏக்கம் நஞ்சாக மாறி, அவள் உடலெல்லாம் வியாபித்துப் பிரதிபலித்தது, ஆனாலும், மீன் துறைக்கு வந்ததிலிருந்து உடலின் சோர்வும், வெம்மையும், சோகையும்போய் அவள் புதுப் பொலிவு பெற்று வந்தாள்.

மீன்காரன் கூடையில் இடக்கும் மீனைக் கத்தறினின் தட்டுச் சளகில் கொட்டுவான், அப்போது கத்தறின் மீன்காரனின் சார்பில், விரும்பிய ஒன்றை எடுத்துத் தனது கூடையில் போட்டுக் கொள்வாள்.

“பதினைஞ்சே காப்பணம்; தார் பதினைஞ்சே முக்காப் பணம்; தார் பதினைஞ்சே முக்காப்பணம்; பதினைஞ்சரைப் பணம்!”

தீர்வை ஆனதும், கொண்டவனின் சார்பில் ஒரு அள்ளாக்கு மீன்!

மீன் துறை நெருக்கம் கலைந்து போகும்போது, கத்தறினுக்கு ஒரு கூடை மீன் சேர்ந்துவிடும், அது ஒரு வலைகாரனின் பங்குக்குக் குறைந்ததாக இருக்காது!

ஏற்கனவே உள்ள இரண்டு கூறல்காரிகளுக்கும் மனசுக்கு மிஞ்சிற்பொறாமை! வலைக்காரர்கள் எல்லாம் கரை

ஏறியதும் ஏறாததுமாகக் கத்தறினை நோக்கித்தானே ஓடுகிறார்கள். எல்லாவற்றிற்கும் அவளின் உடலிலே உள்ள மினு மினுப்புத்தான் காரணம் என்பதைப் புரிந்துகொண்டு, மறைவான சொல் ஈட்டிகளை கத்தறின் மீது வீசிவந்தார்கள்

ஃ

ஃ

ஃ

ஐம்பது வயது வரையில் கத்தறின் வாழ்ந்து விட்டாள். பரிசுத்த திருச்சபையில் தூண்போல இருந்து பெருவாழ்வு வாழ்ந்து விட்டாள்.

திடீரென்று ஒருநாள், லேயோனுக்குத் திருக்கல்யாணம் நடந்தேறியது, இத்தனை வயதுவரை கல்யாணப் பேச்சுக்களையே உதறி எறிந்து, தடிப்பிரம்மச்சாரி வாழ்வு வாழ்ந்து விட்டவனுக்கு எத்தனை இலகுவில் கல்யாணம் நடக்கிறது.

கத்தறினுக்கு நோய் வந்துவிட்டது. அந்த நோயின் இனத்தை யாராலுமே கண்டு கொள்ள முடியவில்லை. கடைசியில், உள்ளூரின் பிரபல 'கந்தர் பரியாரி'யின் நடை மருந்தோடு அவள் நின்று விட்டாள். உடலிலே நடுக்கம், சோர்வு.

கத்தறின் நீண்ட காலம் பாயும், படுக்கையுமாகக் கிடந்தாள். அதனால், அந்தக் கூறல் தொழில் போய் விட்டது.

படுக்கையைவிட்டு அவள் மெதுவாக எழுந்திருக்கும் நிலைவரும்போது, அவள் கிழவியாகி விட்டாள்.

சருமங்கள் சுருங்கி, பொருக்கேறி, கண் ஒளி மங்கி, தலை நரைத்து, இடுப்பு வளைந்து, இமை மடல்கள் உப்பி மூக்கு முருத்து ஓடுங்கி, நீண்டு வளர்ந்து, நெற்றிப் புருவங்கள் கோலி, முன்புடைத்து பார்ப்பதற்கே அவள் கிழகு தட்டி விட்டாள், சமீப காலம்வரை மொழு மொழு என்று

இருந்தவள் இத்தனை விரைவில் கிழண்டிப் போய் விட்டாள்.

உயிர் என்ற ஒன்று இருக்கிறது. அதைப் பிடித்துவைத் திருக்க உணவு வேண்டுமே. அதற்காகக் கிழவிக்குக் கிடைத்த தொழில் அப்பக் கடை!

அடுத்த வீதி 'பாச்சுவலை தெரு.'

அத்தெருவில் நான்கு அப்பக்கடைகள் இருக்கின்றன.

பக்கத்து வீதி 'கொண்டோடிவலைத் தெரு'.

அங்கே இரண்டு அப்பக் கடைகள் உண்டு.

பின்புறமுள்ளது மாராயத் தெரு.

அங்கேயும் மூன்று அப்பக் கடைகள்!

முன்புறமுள்ளது 'தூண்டி வலைத் தெரு.'

அங்கேதான் ஒரே ஒரு அப்பக்கடை இருக்கிறது.

இத்தனை போட்டிகளுக்குள்ளும் தொழிலை நடத்தியாக வேண்டும்!

காலக்கிரமத்தில் கிழவிக்கு 'மவிசு' வந்து விட்டது. எதிலும் கை வந்துவிட்டால், 'மவிசு' தானாகவே வந்து விடும்!

மாக்காரியிடமிருந்து மூன்று ரூபாவுக்கு மாவு வாங்குகிறாள், தேங்காய்க்காரியிடமிருந்து இரண்டு தேங்காய் வாங்குகிறாள்.

அடுத்த விட்டுக்கார அன்னம்மாவிடம், பணத்தைக் கொடுத்து ஏனைய பொருட்களை வாங்குகிறாள்.

தொழில் நடக்கிறது.

அடுத்த வீட்டுக்காரக் கைம்பெண் அன்னம்மாள் மட்டும் இல்லாவிட்டால், இந்தத் தொழிலில் கிழவியால் நிலைத்திருக்கவே முடியாது.

கத்தறின் கிழவிக்கு இப்போது வயது அறுபது!

ஃ

ஃ

ஃ

சட்டி அப்பத்தின் வேகல் வாசனையில், கருகல் சுவை படர்ந்து வருகிறது, பதத்திற்கப்பாலும் அது வெந்து கருகுகிறது.

நினைவின் வேறு உலகத்தில் சஞ்சரித்துவிட்டு வந்து விட்டவளைப்போன்று, எதையோ எண்ணிக் கொண்டு நெருப்புச் சட்டியைக் கீழே எடுத்து வைத்துவிட்டு, தட்டகப்பை கொண்டு கத்தறின் கிழவி அந்த அப்பத்தைப் பக்குவமாக எடுக்கிறாள்.

விதவை அன்னம்மாளின் மகள், திரேசம்மாளின் கரம் இன்னும் நீண்டுதான் கிடக்கிறது.

கிழவி எதைத்தான் நினைத்துச் கொண்டாளோ?

சட்டி அப்பத்தை ஒரு இலையில் மடித்து, அந்தக் குழந்தையின் கையில் வைக்கிறாள். குழந்தையின் கையிலிருந்த நாணயத்தை அந்த அப்பம் மூடிக்கொண்டது.

“பொடிச்சி, காசையும் கொண்டுபோய் கொம்மா விட்டைக் குடு”

அங்குமிங்கும் பார்த்துவிட்டு, ஓசை உரக்காதபடி கிழவி கூறினாள்.

திரேசம்மாள் வேலியோரமாகச் சென்று மறைகிறாள்.

மறுநாள்; அதிகாலை.

கிழவி கத்தறினின் அப்பக் கடையை ஜனங்கள் முற்றுக்கையிட்டுக் கொள்கின்றனர்.

கிழவி அப்போதுதான் சட்டியில் நெருப்பேற்று கிறாள்.

“கத்தறின் நீ கடை வைக்கப்படாது!”

இந்தக் குரல் கிழவிக்கு மிகவும் அறிந்த குரல்; பழகிப்போன குரல்; பல தடவைகளில் வர்ணனைக் குழம்பில் குழைத்துத் தரப்பட்ட குரல்!

அந்தக் குரலில் இப்போது தொனிப்பது கோரம் கட்டளை!

“எடி வேசையாரே, திருச்சவை கழிச்ச வச்ச வளின்ரை பிள்ளைக்கு ஆப்பம் சுட்டுக் குடுத்திட்டியே—”

தலையைத் தொங்கப் போட்டுக்கொண்டு கிழவி அசைவற்று இருக்கிறாள்.

“எடி கிழவி, கட்டடி கடையை!”

கிழவி அசையாது இருக்கிறாள்.

முரட்டுப் பாதம் ஒன்று, அப்பச்சட்டி அடுக்கின்மேல் பதிகிறது.

அடுப்போடு சேர்ந்துடோய், சட்டிகள் நொறுங்கிப்போகின்றன.

கிழவி தலையை நிமிர்த்திக்கொண்டு, பரிதாபமாகப் பார்க்கிறாள்.

கிழவிக்கு முன்னே நிற்பது, ஒரு ஆசானுபாகுவான உருவம்.

அவன் லேயோன்!

கே. டானியல்

அவனுக்குப் பக்கத்தே நிற்பது அவன்—மனைவி!

சுற்றி நின்ற சனக்கூட்டத்தின் கோபாக்கினி
கிழவியைத் தீய்த்து விட்டது!

கிழவிக்குத் தலையைச் சுற்றிக்கொண்டு வருகிறது.
நினைவு விடுபட்டுப் போகிறது.

கணவனை இழந்து ஜந்தாண்டு தொட்டு, நேற்று
வரை வாழ்ந்து விட்ட அன்னம்மாள், ஒரே ஒரு தடவை
தவறி விட்டாள். அதற்காக முன்பு புனிதமாகப் பிறந்த
குழந்தைக்குக்கூட யாரும் உணவளிக்கக்கூடாது.

கிழவி சுத்தறின் அவளுக்கு உணவளித்து விட்டாள்.
அதற்காகவே அவள் சாகிறாள்; செத்துக்கொண்டிருக்
கிறாள்!

“யேசுவே; என் யேசுவே!” கிழவியின் உதடுகள்
அசைகின்றன.

—தலைவிரி கோலமாக ஒரு பெண் தலை குனிந்து நிற
கிறாள். ஜனங்கள் சூழ்ந்து நின்று, அவளைத் திட்டுகிறார்
கள்; ‘தூ! விபச்சாரி!’ என்று உமிழ்கிறார்கள். கூழாங்
கற்களை எடுத்து அவளை மோத வருகிறார்கள்—

—யேசு வருகிறார்; ஜனத்தை ஊடறுத்துக்கொண்டு
அந்த விபச்சாரியின் பக்கத்தே வருகிறார். சுற்றி நிற்கும்
ஜனக்கூட்டத்தைச் சுற்றி, அவரின் சுட்டுவிரல் நகர்ந்து
வருகிறது—

“உங்களுக்குள்ளே பாவமில்லாதவன், இவள்மீது முத
லாவது கல் எறியக்கடவான்!”

யேசுவின் கட்டளைக்கு செவிகொடுத்த எல்லோருமே
நகர்ந்து செல்கின்றனர்.

கிழவி சுத்தறினின் கண்கள் மூடிக்கிடக்கின்றன. மசிய
நிறமான இந்தக் காட்சிகளை அவள் கண்டிருக்க
வேண்டும்!

சும்பிப்போன அவளின் வலக்கரம் மேலே மேலே எழுகிறது.

விரல்களை இறுக்கி, சுட்டு விரலை மட்டும் நீட்டிக் கொண்டே அவள் ஏதோ பேச முயற்சிக்கிறாள்.

“லேயோன்...லேயோ...ன், நீ...நீ...”

இதற்குமேல் கிழவியின் நாவுக்கு வார்த்தைகளை வெளியே தள்ளும் சக்தி இருக்கவில்லை.

நொறுங்கிப்போய் கிடந்த சட்டிக்குமேல் பாதத்தை ஊன்றியபடி லேயோன் நின்றான்; ஆசானுபாகுவாக நின்றான்.

மனிதம்

“ஒன்பது சதக்காரன்!”

இப்படிச் சொல்லிவிட்டால் இந்தப் பேர்வழி செல்வையாபிள்ளைதான் என்பது பளிச்செனத் தெரிந்துவிடும். இப்பட்டத்தை இம்மனிதன் அடைந்துவிட்டதன் கதையை அடியிலிருந்து கேட்டால் சிரிப்புதான் வரும்.

யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்துக்கு நடுவே, இப்போது டாக்சிகள் விடப்பட்டிருக்கும். வெளிப்பிரதேசம் மிகவும் பெருமளவில் 'பஸ்' ஸ்டான்டாக இருந்த காலம் அது. அப்போதெல்லாம் யாழ்ப்பாணத்தின் போக்குவரத்து நாடியை இரண்டோ மூன்றோ பஸ் கம்பெனிகள் போட்டி போட்டு ஏகபோகமாக்கிக்கொள்ள முயன்ற காலம்.

யாராவது ஒரு மனிதன் 'பஸ்' சாலை ஓரம் போய்விட்டால், அவன் படும் அவஸ்தையை அப்போது வர்ணிக்கவே முடியாது. அனுபவித்துத்தான் பார்க்க வேண்டும். பஸ் சாலைப் பக்கத்தால் ஒருவர் போக வேண்டியதுதான் தாமதம். உடனே ஒருவன் வந்து அந்த மனிதனின் குடையைப் பறித்துச் சென்று தன் பஸ்ஸில் வைத்துவிடுவான். அந்த அப்பாவி மனிதனின் கையில் ஏதாவது பாரமாக இருந்துவிட்டால், இன்னொருவன் அதைத் தட்டிக் கொண்டு தன் பஸ்ஸுக்குப் போய்விடுவான். இந்த இரண்டு அல்லது இரண்டுக்கு மேற்பட்ட

பஸ்காரகர்ளிடம் சிக்குப்பட்டு மீண்டு விடுவதாயின் அது ஒரு பெரும் சாதனையாகவே கருதவேண்டும். ஆனால் ஒன்பது சதக்காரன் செல்லையாபிள்ளை மட்டும் இந்தப் போட்டி பஸ்காரர்களை வெற்றிகரமாகத் தோற்கடித்துத் தமது காரியத்தை முடித்துவிடுவார்.

கடந்துபோன இந்தக் காலத்தைப் படம் பிடித்துக் காட்டுவதான சரித்திரச் சான்றுகள் இன்று எதுவுமே இல்லை. எனக்குத் தெரிந்த வகையில் இரண்டே இரண்டு மனிதர்தாம் இருந்தனர். என்னைத் தவிர்த்துவிட்டால் இந்த இரண்டாவது மனிதன் ஒன்பது சதக்காரன் செல்லையாதான்....

சன்னாகச் சந்தை என்றால் “பிரசித்திபெற்ற ஒரு சந்தை” என்று துணிந்து கூறிவிடலாம். யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்திலிருந்து ஐந்து மைல் தூரத்தில் இந்தச் சந்தை இருக்கிறது. வாரத்தில் ஒரு தடவை — ஒரேயொரு தடவைதான் இந்தச் சந்தை கூடுகிறது. இந்த ஒருநாளில் யாழ்ப்பாணத்தின் பாதிச் சனத்தொகையை அங்கே பார்த்துவிடலாம்.

யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்துக்கும், சன்னாகச் சந்தைக்கும் மையம் அமைத்தாற்போல் இருப்பதுதான் குளப்பிட்டிச் சந்திப்பு. சரித்திரபூர்வமாக இந்தச் சந்திப்பு காதையர்களுக்குப் பேர் போன இடம். காதையர் என்பதிற்குப் பதில் ‘சண்டியர்’களுக்கு என்று வைத்துக்கொண்டால்தான் நமக்கெல்லாம் பெருமையாக இருக்கும். இப்படி ஒரு பண்பை நீண்ட காலமாக இழைத்துக்கொண்டு வாழ்பவர்கள்தான் துரதிர்ஷ்டவசமாகத் தமிழ் மொழியைப் பேசுபவர்களாக இருக்கிறோம்.

இந்தச் சந்திப்புக்குப் பக்கத்தில்தான் சமீபத்தில் எட்டோ பத்தோ சண்டியர்கள் ஒருவரைஒருவர் வெட்டிக்

கொண்டும், சுட்டுக்கொண்டும் செத்துப் போனார்கள். அந்தக் காலத்தில் சந்திப்பின் வலக்கோடியில் சீதேவி என்றொருத்தி மீன் வியாபாரம் நடத்தியதும், எல்லிப் போலை என்ற ஒரு நொண்டி இடக்கோடியில் கள்ளச் சாராயக் கடை வைத்துக் கொண்டதும் என் கண்களுக்குள்ளேயே நிற்கின்றன.

பொலபொலவென்று விடிவதற்கு முன் சந்திப்பில் ஒரு சந்தையே கூடிக் கலைந்துவிடும். பாதசாரிகளும், திருக்கல் வண்டிக்காரர்களும், நடைபாரத்தில் களைத்து வருபவர்களும், பஸ்ஸுக்காகக் கூடி நிற்பவர்களும் கூடிவிட்டபொழுது, செல்லையர் அங்கே வந்து விடுவார். காய்கறிகளுக்காக இவர் தொடங்கும் பேரம், சிறிது சிறிதாக வளர்ந்து, சிறு சந்தையாகவே பரிணமித்துவிடும். அப்புறம் தரகு துறையில் அகப்பட்டதை மடியில் போட்டுக்கொண்டு செல்லையர் பஸ் ஏறிவிடுவார். நேரே சுன்னாகம் போகினும் பட்டினம் வரினும் சதம் பத்துத்தான் பஸ் கட்டணமாகும்.

பஸ் கண்டக்டர் பணத்துக்கு கை நீட்டும்போது வேட்டியின் முடிச்சவிழ்த்து, உள்ளங்கையில் நசித்து எண்ணிப் பார்ப்பார் செல்லையர். ஒவ்வொரு சதமாக எத்தனை தரம் எண்ணினாலும் தேறுவது ஒன்பது சதம் தான். “இந்தாடா தம்பி ஒம்போ சாந்தான் கிடக்கு” என்று அனாயாசமாகக் கூறிக்கொண்டே, இலாவகமாகப் பணத்தைக் கொடுத்துவிடுவார். இது ஒருநாளா? இரண்டு நாளா? எப்போதுமே இப்படித்தான். இந்தக் காரணத்தினால் செல்லைபரை பலரக்காரமாக யாரும் பஸ்ஸில் ஏற்ற முற்படுவதில்லை. பதிலுக்கு ‘ஒன்பது சதக் காரன்’ என்ற பட்டத்தையே வைத்துக்கொண்டார்கள்.

இதுதான் செல்லையர் ஒன்பது சதக்காரனாகிய கதை.

ஃ

ஃ

ஃ

“எப்படியோ கசவஞ்சித்தனம் பண்ணியெண்டாலும் பிள்ளைகளைப் படிப்பிக்க வைச்சிட்டார் செல்லையர்” என்று ஊர் பேசுமளவுக்குச் செல்லையர் சாதித்து விட்டார்.

மூத்த மகன், டாக்டராக அரசாங்கப் பணத்தில் மேல் நாட்டிற்குப் போய்விட்டான்.

மகள் மேற்படிப்புக்காகக் கொழும்பு சர்வகலா சாலைக்குள் நுழைந்துவிட்டாள்.

கடைக்குட்டி, உற்சாகமாகப் படித்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

குளப்பிட்டியை அடுத்த தாவடிச் சூடலைக்கு அப்பால் நீண்ட பரந்த வயல்வெளிக்கு நடுவே சுமார் பத்து ஏக்கர் விஸ்தீரணத்தில் தென்னஞ்சோலை ஒன்று இருக்கிறது. கடலுக்கு நடுவே கொலுவீற்றிருக்கும் தீவைப்போல் அந்தத் தென்னந்தோப்பு மிக எழிலுடன் இருப்பது கண்களுக்கு ரம்மியமான காட்சி.

மூத்த மகன் பரராசசேகரனுக்கு ஒரு வயதாக இருந்த பொழுது அந்தத் தோப்புக்கு நடுவே, ஏலத்தில் விற்பனையான ஒரு துண்டை வாங்கிக் கொண்டு செல்லையா பிள்ளை அங்கே குடியேறிவிட்டார். அந்தக் குடியேற்றம் நடைபெற்றபோது, செல்லையா பிள்ளையின் உறவினர்கள் கேலிதான் செய்தார்கள்.

ஏழை எளியதுகள் அடைபட்டுக் கிடக்கும் பூயிக்கு நடுவே, ஆழமான பரப்பரையில் வந்த செல்லையர் குடியேறினால், உறவினர்கள் கேலி செய்யாமல் வேறு என்ன செய்வார்? ஆனால் பிற்காலத்தில் செல்லையரின் புத்தி சாலித்தனத்தை மெச்சிக்கொள்ள யாரும் தவறவில்லை.

தலையில் பாதி வட்டம் வரை மழுங்கச் சிரைத்து, பின்புறம் வைத்துள்ள குடுமியைத் தட்டி முடிந்து, காது

களில் மிருதங்கம் போன்ற கோளைக் கடுக்களை ஆட விட்டுக் கொண்டு செல்லையர் வாய் திறந்துவிட்டார். ரென்றால், வெளியே வருவதெல்லாம் பொன்போன்ற வார்த்தைகள்தான்.

அச்சவேலி ஊரைச் சார்ந்த விசாலாட்சி ஒரே ஒருத்தியாக பல மலட்டுச் சொத்துக்களின் ராணியாக இருந்து, செல்லையருக்கு மனைவியாக வந்து வாய்த்ததைப் பார்த்து எல்லோருமே வாயூறினர். விசாலாட்சிக்கு அழகிருந்தது. ஆனாலும், அவளுக்குச் செல்லையர் என்ற வால்குடுமிதான் கணவனாக கிடைத்ததென்றால் அது ஆராய்ச்சிக்குரிய விஷயந்தான். ஆனால், செல்லையருக்கு இதை ஆராய நேரமேது; நினைப்பேது? “சேர வேண்டிய பொருளென்றால் முகட்டைப் பிய்த்துக் கொண்டு வந்துவிடும்” என்ற மனோபாவந்தான் அவருக்கு.

செல்லையர் புதிதாகக் குடியேறிய பத்தேக்கர் தென்னந்தோப்பு கிட்டத்தட்ட ஒரு கிராமம் போலத்தான். அங்கு குடியிருப்பவர்களெல்லாம் ஒரே ஒரு தொழிலைச் செய்து உயிரைப் பிடித்து வைத்திருப்பவர்கள். தனித்தனியே கணவன், மனைவி என்ற அடிப்படையில் பார்த்தால் சுமார் இருபத்தைந்து குடும்பங்கள்.

நட்டுக்கு நடுவே செல்லையர் குடியேறிவிட்டதும், அத்தனை பேரும் அவருக்கு ராச மரியாதை செய்தார்கள். சொல்லப்பட்ட சாதியைச் சேர்ந்த செல்லையர், துணிச்சலுடன் தங்களுக்கிடையே குடிவந்திருப்பது பேரதிர்ஷ்டந்தான் என்பது அவர்கள் நினைப்பு. அதனால் அவர்குடும்பத்துக்கு தொண்டு செய்வதைப் பெருமையெனக் கருதினர்.

பகலெல்லாம் மாதியோ, கந்தியோ, வள்ளியோ வந்து அவர் வீட்டுக்கு வேண்டியவற்றைக் கவனித்துப்

போவார்கள். இரவாகிவிட்டால் கந்தனும், சுப்பனும் மாதனும் உட்படப் பலர் வந்து, முற்றத்தில் வளைய இருந்த பால் மாடுகளுக்காக அங்கு வெட்டி வைத்திருக்கும் பனையோலைகளைத் தும்பாக்கி, பேசிப் புழுகி விட்டுப் போவார்கள். இராச மரியாதை யெண்டால் இதைவிட என்ன வேண்டும்!

என்னதான் ஊரவர்கள் பெருமை தந்தும், செல்வச் சீமாட்டி சீதேவியாக மனைவி கிடைத்தும், குளப்பிட்டிச் சந்தியில் பஸ் ஏறும்போதெல்லாம் செல்லையரின் முடிச்சில் இருப்பது சில்லறையான ஒன்பது சதந்தான்.

குழந்தை குட்டிகள் வந்துவிட்டன. அத்துடன் தென்னந்தோப்பும் பாதி மேலும் வந்துவிட்டது. கடைசிப் பொடியன் பிறக்கும்போது பத்தேக்கர் நிலமும் வந்து சேர்ந்துவிட்டது. இது சொல்லிவைத்தாற்போல நடந்தது தான். இதற்குப்பின் விசாலாட்சிக்குப் பிள்ளைப்பேறு கிடைக்கவேயில்லை.

செல்லையர் இல்லாத நன்மை, தீமைகள் எப்படி இல்லையோ, அதேபோல் செல்லையரிடம் கடன்படாதவர் அவ்விடத்தில் இல்லவேயில்லை. சகலத்துக்கும் ஈடுகொடுப்பது செல்லையர் என்ற இந்தக் கட்டைதான்.

எப்போதும் வால்குடுமிக்குள் செருகப்பட்டிருக்கும் 'பிசான்' பிடித்த பென்சில், மடிக்குள் சுருண்டு கிடக்கும் அழுக்கேறிய கொப்பி. இவையிரண்டும் செயல்படாத கணங்களே கிடையாது. கையிருப்பிலிருந்து வெளியேறு பவையெல்லாம் சில்லறையென்றால், அவைகள் கோட்டுக் களென்று ஏட்டிலேறிக் கடைசியில் பூமித் தாயாகப் பரிணமித்துச் செல்லையரின் காலில் தஞ்சமடைந்துவிடும்.

செல்லையர் என்ற ஒன்பது சதக்காரன் நிலப்பிரபுவாக உயர்வு பெற்ற கதை இது.

ஃ

ஃ

ஃ

கே. டானியல்

முத்த மகன் பரராசசேகரன் சீமையிலிருந்தபோது செல்லையருக்கு இங்கு ஏகப்பட்ட கிராக்கி.

பெரிய இடத்து மனிதர்கள் பலர் பரராசசேகரனை மருமகனாகப் பிடித்துவிட வேண்டுமென்ற ஆசையில் செல்லையரை சுற்றிச் சுற்றி வலம் வந்தார்கள். வால் குடுமிச் செல்லையரை மடக்கிவிடலாமென்ற துணிச்சலுடன். செல்லையர் லேசப்பட்டவரா என்ன?

சொல்லப்பட்ட சாதியைச் சேர்ந்த கறுத்தார் வந்தார்.

கோட்டை வாசல் பரம்பரையைச் சேர்ந்த, தம்பையர் வந்து போனார்.

இலங்கையில் முதன்முதலில் சிங்கப்பூர் பென்ஷன் வாங்கிய பெருமைக்குரிய சின்னத்தம்பி முதலி குடும்பத்தின் வாரிசான அருணாசலம், குடும்பத்துடன் வந்துபோய் உறவு கொண்டாடினார்.

இத்தனை பேர்களினதும் அணிவகுப்பைப் பார்த்த போது செல்லையர் எண்ணாத எண்ணமெல்லாம் எண்ணினார். ஆமான சீதனத்தோடு மகனைக் கொடுத்து தாவடிக்கு மட்டுமென்ன, யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்துக்கே மன்னனாக்கிவிட நினைப்பு. விசாலாட்சிக்கு இதுபற்றி அவர் சொன்ன நாட்களோ மிகப்பல.

பரராசசேகரன் படிப்பை முடித்துக்கொண்டு வர இன்னும் மூன்றே மாதங்கள் தானிருந்தன. எப்படியும் சிங்கப்பூர் குடும்பக்காரனின் குடும்பத்துள் போய்விட வேண்டுமென்பதுதான் செல்லையரின் ஆசை. பெண்ணும் மகள் பிரபாவதியோடு கொழும்பில் படித்து வருகிறாள், மகள் சாரதாவை எழுதிக் கேட்டதில், அவளைப்பற்றி மகள் வாய் நிறையத்தான் எழுதியிருந்தாள். எனவேதான் 'தேசியம்' 'சர்வதேசியம்' எல்லாவற்றையும் உத்தேசித்து செல்லையர் வாக்குறுதியும் கொடுத்துவிட்டார்.

கொழும்புத் துறைமுகத்துக்கே சென்று மகனை வர வேற்பதென்று பெண் வீட்டாருடன் முடிவு செய்து-மகனுக்கும், மகளுக்கு ஊடாக மருமகனுக்கும் கடிதம் எழுதிப் போட்டுவிட்டு அப்போதுதான் செல்லையர் வீட்டிற்கு வந்திருந்தார். நெஞ்சு அதிர்ந்து போகும் விதத்தில் தோப்புச் சணங்கள் கூடியிருந்தார்கள் - விசாலாட்சி கண்ணீரும் கம்பலையுமாகக் கிடந்தாள்.

“நான் கிளாறாவை மணமுடித்துக் கொண்டேன். உங்களிடம் சொல்லிக்கொள்ள நேரமில்லை. உங்கள் மருமகனும் ஒரு டாக்டர்தான். இங்கிருந்து குறிப்பிட்ட காலத்துக்குள் புறப்பட்டு இரண்டொரு நாடுகள் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்துவிட்டுத்தான் ஊருக்கு வருவோம். வரும்போது அறிவிப்பேன்.”

பரராசசேகரனிடமிருந்து இப்படிக் கடிதம் வந்திருந்ததாம். செல்லையாபிள்ளை மார்பை இறுகப் பிடித்துக் கொண்டு குப்புறப் படுத்திவிட்டார்,

முதன் முதலில் அவரின் வாழ்க்கையில் விழுந்த பேரிடி இது. யாராலும் எதிர்பார்க்கக் கூடாத ஒன்று.

ஃ

ஃ

ஃ

பிரபாவதி, விடுதலைக்கு வந்திருந்தாள் அவள் மெனிந்து வெளுத்துப் போயிருந்தாள். இதற்குமுன் எப்போதும் அவள் இப்படி வந்ததில்லை.

அண்ணனைப் பற்றிய கவலையால் அவள் பீடிக்கப் பட்டு விட்டாள், மகளைப் பார்த்தபோது செல்லையருக்கு கவலை அதிகரிக்கத்தான் செய்தது. ஆனாலும் என்ன செய்வது? இப்படியே தொடர்ந்து இருந்துவிட முடியுமா? ஒருவிதமாகச் சமாளித்துச் சம்பிரதாயப்பூர்வமாக மகளையும் சமாளித்துக்கொண்டு நிமிர்ந்துவிட்டார் -

மகன் செய்துகொண்ட நம்பிக்கைத் துரோகத்துக்காக நொந்து கொள்வதற்கு வேறு யாரைத் தேடிப் பிடிப்பது?

சில நாட்கள் கழித்து ஒருநாள் அவர் குளப்பிட்டிச் சந்திக்குப் பஸ் ஏறுவதற்காக வந்தார். இப்போதும் அவரின் முடிச்சில் இருந்தது சில்லறையான ஒன்பது சதந்தான்.

பிரபாவதியின் நிலை, விசாலாட்சியின் ஈரல்குலையை பிடித்து இழுத்துப் பிடுங்கியது.

இயற்கையின் புறப்பாடுகளை வெறும் உடைகளினால் இழுத்து மூடி மறைத்துவிட முயன்று, பிரபாவதி தோற்றுப் போனாள்.

'பட்ட காலிலே படும்' என்பார்கள். ஒருநாள் பிரபாவதி தூக்கிட்டுத் தற்கொலை செய்துகொண்டாள்.

அடுத்தடுத்து அதிர்ச்சிகளைத் தாங்க முடியாது விசாலாட்சியின் மார்புத் துடிப்பும் நின்றுபோய்விட்டது.

உண்மையிலேயே செல்லையர் செல்லையர்தான், இரண்டாவது, மூன்றாவதென்று ஏற்பட்ட பேரிடிகளையும் அவரின் இதயம் வெற்றிகரமாகச் சமாளித்துக் கொண்டது.

தொடர்ச்சியான பேரிடிகளையெல்லாம் சமாளித்துக் கொண்டு செல்லையர் தலை நிமிர்ந்து நின்ற கதை இது.

ஃ

ஃ

ஃ

*காலாதி காலமெல்லாம் கடுந்தவமிருந்த யோகிகளில் பலர் கணநேர உணர்வுகளுக்காளாகி, நிலைக்களனை இழந்து நெறிகெட்டுப் போனார்கள்' என்று பல கதைகளுண்டு. செல்லையர் அவர்கள் பலமுனைத்தாக்குதல்களுக்கு ஆளான போதிலும், ஒன்பது சதம் ஒன்பது சதந்தான். பஞ்சேந்திரியங்களையும் உணவாக்கிக் கொண்டு

“தம்பியவை இது எந்தமட்டிலை வருமெண்டு நினைக்கிறியள்?” — விஷயத்தை நிதானிக்கும் நிலைக்கு வருவதற்காகச் செல்லையர் நிதானத்தோடு கேட்டார்.

“கிட்டடியில் வரும்போலை இருக்கு செல்லையாண்ணை!”

நடுவயதான ஒருவன் மற்றவர்களைப் பார்த்துக் கண்சிமிட்டியவண்ணம் இப்படிப் பதில் சொன்னான்.

அன்று செல்லையரின் முடிச்சு அவிழ்க்கப்படவேயில்லை. பட்டணம் போக வந்தவர் நடையை மறுபக்கமாகத் திருப்பிவிட்டார். அதன்பின்பு அடுத்த ஒழுங்கையில் இருக்கும் வழக்கறிஞர் வீட்டிலிருந்து அவர் புறப்பட மதியம் திரும்பிவிட்டது.

ஃ

ஃ

ஃ

திடீரென இக் கோட்டறிவித்தல் வருமென்று அத்தனை பேர்களும் எதிர்பார்த்தார்களா? எல்லோருமே ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர். ஒவ்வொருவரும், தனக்குத் தனக்குத் தானென்று முதலில் நினைத்தார்கள். பின்பு இருபத்தைந்து குடும்பத்துக்கும் அவ்வறிவித்தல் வந்ததை அறிந்தபோதுதான் இது ஊருக்கே வந்த கொள்ளை என்ற முடிவுக்கு வந்தார்கள். செல்லையரின் குடியிருப்பு நிலங்களைவிட்டு எழுந்து விட வேண்டுமாம்!

இரவு நல்ல நிலவு.

செல்லையர் வீட்டு முற்றத்தில் ஒரு பெருங் கூட்டம்.

வாயில்படிக்கு நேரே சாய்மனைக் கட்டிலை இழுத்துப் போட்டுக்கொண்டு செல்லையர் மகாராசாவாகக் காட்சி தந்தார்.

பலரும் பலவிதமாகப் பேசினார்கள். கடைசியில் செல்லையர் பேசியது ஒன்றே ஒன்றுதான்.

“ஏன் பொடியள் கன கதைய! நான் ஓராளுக்கு ஒரு மாதிரி, மற்றாளுக்கு ஒருமாதிரி வஞ்சகமாய் நடக்கமாட்டன். இஞ்சேர் பொடியள்! மூத்த மோனின்ரை போலை எல்லாத்தையும் எழுதிப்போட்டன். அவன் இப்ப எழுதியிருக்கிறான் இஞ்சை ஆசுப்பத்திரி ஒண்டு தைமாதத்திலை கட்டவேணுமெண்டு. ஆசுப்பத்திரி வந்தா ஊருக்கும் நல்லதுதானை பொடியள்? எனக்கு இனி வயது பின்னிட்டுப் போச்சு. அவனோடை கோவிச்சுக்கொண்டு எத்தனை நாளுக்கிருக்கிறது? ஏன் பொடியள் சொல்லுங்க பாப்பம்? அவன் பக்கத்திலை இருந்தா என்றை கடைசி வேளையிலை அவன்ரை இரத்தம் துடிக்காதை? அவள் பாவி இருந்தா எனக்குக் கயிட்டம் வராது. அவள் செத்தும் தெய்வமாய்ப் போயிட்டாள். ம...அவரவருக்குக் குடுத்து வைச்சபடி நடக்குந்தானே! நானென்ன செய்யப் பொடியள். பொடிச்சியையும் கூட்டிக்கொண்டு அவன் தைப்புறக்க வந்திடுவான். அவள் வெள்ளைக்காரப் பொடிச்சிக்கு ஏத்தாப்போலை வீட்டையும் திருத்தி வைக்கவேணும். என்னவோ மார்கழிக் கடைசிக்குள்ளை உங்கடை உங்கடை சுகத்தைப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கோ! இம்மட்டும்தான் நான் சொல்லுவன். நானென்ட மட்டிலை ஈவுசோவு தாறன். வேறை உங்கினைக்கை இருக்கிற கமக்காரரவையெண்டால் சட்டுப்புட்டெண்டு விதானையையும், பொலிசையும் கொண்டுவந்து எல்லாத்தையும் முடிச்சுப்போடுவினம். நீங்கள் என்றை குடியான பிள்ளையள். எனக்குக் கட்டை குட்டி தலிச்சு, மேலாப்பு புடிச்சு, என்னைச் சுமந்துகொண்டுபோய்ச் சுருறனீங்கள். என்ன மோனை சொல்லுங்கோ பாப்பம்?”

செல்லையரின் கேள்விக்கு எவராலுமே பதில் சொல்ல முடியவில்லை. மூச்சைப் பிடித்துக்கொண்டு இலகுவில் பதில் சொல்லக்கூடிய விதத்திலா அவர் பேசினார்;

கேட்டார்? சகலரதும் பெருமூச்சுக்கள்தான் எழுந்து குமைந்து மோதின.

போர்வைக்குள் கையை வைத்து நெஞ்சைக் கசக்கிக் கொண்டே செல்லையர் உள்ளே போய்விட்டார்.

இதற்குப் பின்னும் பகல் பணிவிடைக்காக மாதிரும், கந்திரும், வள்ளியும் இராப் பணிவிடைக்கும் பேச்சுத்துணைக்குமாக கந்தனும், சுப்பனும், மாதனும் வந்துதான் போனார்கள். குடியெழுப்பும் விஷயமாக செல்லையரிடமிருந்து ஒரு வார்த்தை!

ஃ

ஃ

ஃ

தாவடிச் சுடலைக்கு மேற்காகச் சற்றுத் தொலைவில் பரந்த வெளிக்கப்பால் ஒரு பனங்கந்துப் பிரதேசமிருக்கிறது. பல காலமாக இது ஊருக்கெல்லாம் பொதுவாக இருந்து வருகிறது. பரம்பரை பரம்பரையாக இது ஊர்ச் சொத்தாகத்தான் இருந்து வந்திருக்கிறதாம். ஆனால், இப்போது மட்டும் அது முடிக்குரிய நிலமென்று கண்டு பிடிக்கப்பட்டு, சுற்று வட்டாரத்திலுள்ள நிலமில்லாதவர் களுக்காகப் பகிர்ந்து கொடுக்கப்பட ஏற்பாடாகியிருந்தது.

இந்நிலம் இப்படி ஆகிவிட்டதால் செல்லையருக்குக் கவலைதான். "எட, முந்தி நினைச்சிருந்தா ஒரு அப்புக் காத்தைப் புடிச்ச ஒருமாதிரி உறுதி போட்டு ஆளுக்குப் பாதியாக எடுத்திருக்கலாமே!" என்று செல்லையர் அங்கலாய்த்தார். பின்பு தன் நிலத்திலிருந்து இவர்களை எழுப்பிவிட வசதியாய் விட்டது என்பதனால் திருப்தியும் அடைந்தார்.

திடீரென ஒருநாள்.

நன்றாக விடியவில்லை.

தென்னந்தோப்பெங்கும் ஒரே பரபரப்பு.

எல்லோருமே தங்கள் குடிசைகளை இரவோடிரவாகப் பனங் கந்தைகளை நோக்கி நகர்த்திச் சென்றுவிட்டார்கள்.

செல்லையருக்கு அந்த இரவுதான் நிம்மதியான இரவு. அதனால் அவர் விடிந்தும் நீண்ட நேரம்வரைத் தூங்கி விட்டார். கண் விழித்தபோது மணி பத்துக்கு மேலாகி விட்டது.

என்றுமில்லாதபடி உடலும் அசதியாக இருந்தது. போர்வையை உதறித் தோளில் போட்டுக்கொண்டு செல்லையர் முற்றத்தக்கு வந்தார். மணி பத்துத்தான். ஆயினும் வெயில் நெருப்புக்கொள்ளியாகச் சள்ளென்று கூட்டது.

ஏறெடுத்த கண்களை ஓயவிடாது சுழற்றி வீசினார். அவ்வீச்சு இறுதியில் விம்மிப்புடைத்த மார்புக் கோழை வரை வந்து நின்றது.

'நெஞ்சு ஏன் இப்படிப் பொருமுகிறது; துடிக்கிறது?' இப்படிக் கேட்க அவருக்கு நேரமேது; நினைப்பேது?

தோப்பு வெளியெங்கும் காகங்கள் கரைந்து கரைந்து சுற்றிச் சுழன்றன.

செல்லையரின் 'வீமன்' நாய், தோப்பு வெளியின் நடுவே நின்று ஊளையிட்டுச் சோர்ந்து போகின்றது. அது தன் இனத்தவர்களை நோக்கியா குரல் வைக்கிறது.

எதற்காகவோ மார்பைப் பிடித்துக்கொண்டு செல்லையர் விறாந்தைக்கு வந்தார். மனைவி விசாலாட்சி விறாந்தையில் தொங்கிய கண்ணாடிக் கூட்டுக்குள் இருந்து இளமைத் துடிப்புடன் அழைப்பது போன்றது உணர்வா, பிரமையா?

நெஞ்சு தொடர்ந்து விம்மிக்கொண்டேயிருந்தது.

மண்டைக்குள் உலகத்து ஓசைகள் பரிணமிதுக்கேட்கிறது.

நாக்கு வரண்டு வந்தது.

முகத்தில் அரும்பிய வியர்வையைப் போர்வையால் துடைத்துக்கொண்டு செல்லையர் மறுபடியும் நீமுற்றத்துக்கு வந்தார். பார்வையை விசாலமாக வீசினார்.

கண்ணுக்கெட்டிய தூரம்வரை மனிதராவது, மாஞ்சாதியாவது!

அவருக்கு என்ன வந்துவிட்டது?

தவிப்பா?

ஒருதடவை வீட்டைச் சுற்றி வந்தார்.

தோப்புக்கு நடுவாக சனசஞ்சாரமற்ற சூனியத்தைத் துழாவி நடந்தார்.

உடம்பு நடுக்கமெடுத்தது.

தலையை இரு கைகளாலும் பொத்திக்கொண்டு விறாந்தையில் சாய்மனைக் கட்டிலுக்கு அவர் வந்துவிட்டார்.

ஃ

ஃ

ஃ

பொழுது விடிந்தது.

செல்லையர் முற்றத்துக்கு வந்தார்

வலக்கையை கண்களுக்கு நிழலாக்கிக்கொண்டு பார்வையை விசாலமாக வீசினார்.

கண்களுக்கெட்டிய தூரம்வரை மனிதராவது, மாஞ்சாதியாவது!

அவர் மனதுக்கு என்ன வந்து விட்டது?

தவிப்பா?

ஒரு தடவை வீட்டைச் சுற்றி வந்தார்.

தோப்புக்கு நடுவே சனசஞ்சாரமற்ற சூனியத்தைத் துழாவித் துழாவி நடந்தார்.

உடம்பு நடுங்கியது.

விறாந்தையில் சாய்மனைக் கட்டிலுக்கு வந்து விட்டார்.

ஃ ஃ ஃ

மறுபடியும் விடிந்தது.

பஞ்சடைந்த கண்களோடு செல்லையர் முற்றத்துக்கு வந்தார்.

உடல் வெடவெடத்தது.

வலக் கையைக் கண்களுக்குக் நிழலாக்கிக்கொண்டு பார்வையை விசாலமாக வீசினார்.

கண்ணுக்கெட்டிய தூரம்வரை மனிதராவது; மாஞ்சாதியாவது!

வீட்டைச்சுற்றி வலம்வர முயன்றார்; முடியவில்லை.

தோப்புக்கு நடுவாக சனசஞ்சாரமற்ற சூனியத்தை துழாவி நடந்தார்.

பின்னே வந்த வீமன் நாய் தலையை உயர்த்தி பிலாக் கணம் வைத்தது.

செல்லையர் 'அடி' என்று விரட்டினார்.

அது மனிதக் குரல்தான்!

ஆனால் அது எதிரொலிக்கத்தானும் அங்கு இயற்கை வசதியில்லை!

வீமன் மறுபடியும் பிலாக்கணம் வைத்தது.

தொலைவில் எங்கோ ஊழைச் சத்தம் கேட்டது! வீமன் வாலை ஆட்டிக் குழைந்தது. தன் இனத்தின் குரல் கேட்டதா?

செல்லையர் மேலும் மேலும் துழாவி நடக்கிறார். நிமிர்ந்து வெளிப்பிரதேசத்தைத் நோக்குகிறார். வலக்கரம் கண்களுக்கு நிழலாக நின்றது. அவர் காண விரும்பியதெல்லாம் மனிதர்களை!

செல்லையர் தலையை அங்குமிங்கும் அசைத்தார். அவர் கேட்க விரும்பியதெல்லாம் மனிதக் குரல்தான்!

காகங்கள் சுற்றிச் சுழன்று கரைந்தன.

நாய்களின் ஊழைச் சத்தம் தொலையில் குமைந்தெழுந்தது.

வீமனின் பிலாக்கணத் தொடர் செல்லையருக்குக் கேட்டதோ என்னவோ?

ஃ

ஃ

ஃ

மத்தியானத்துக்கு முன் செல்லையர் செத்துப் போயிருக்க வேணும்! ஏனெனில் மாலைப்பொழுதின் சனங்கள் தோப்புக்கு நடுவே அந்த மனிதனைக் கண்டெடுத்தபோது 'அது' தடியாக விறைத்திருந்தது.

டாக்டர் ஒருவர் அந்த மனிதக் கட்டையைக் கீறிக்கிழித்துப் பார்த்தார். குடியெழுந்து சென்றோரைச் சந்தேகித்துப் பழி தீர்த்துக் கொள்ளக்கூடியதாக ஒன்று மில்லை.

தமிழ்நாடு அரசுத் தலைநகரில் உள்ள தமிழ்நாடு அரசுப் பேரவைக் கட்டிடம், சென்னை

சென்னை, தமிழ்நாடு அரசுப் பேரவைக் கட்டிடம், சென்னை

தக்காளிப் பழங்கள்

“கம், கம்” என்று இருமி, முக்கி முனகிக்கொண்டே படுக்கையில் புரண்டு நெளிந்த வைரமுத்துக் கிழவன் கைகளை மேலே நீட்டினான். தலைமாட்டில் தணித்து வைக்கப்பட்டிருந்த ‘லாம்பு’ கையில் தட்டியதும், தட்டுத் தடுமாறி லாம்பின் திரி தூண்டியைத் திருகி, வெளிச் சத்தை வருவித்துக்கொண்டே மறுபடியும், மறுபடியும் இருமினான்.

“பிள்ளை!”

“.....”

“பிள்ளை...!”

“என்னம்மாள்?”

“கொஞ்சம் சுடுதண்ணி தா பிள்ளை!”

சிறிது நேரத்துக்குள் தண்ணீர்க் கிளாசுடன் பிரசன்னமான சுண்ணம்மா, கிழவனின் தலைமாட்டில் தண்ணீர்க் கிளாசை வைத்துவிட்டு, கிழவன் எழுந்திருக்க உதவி செய்வதில் ஈடுபட்டாள்.

முழங்கைகளைப் படுக்கையிற் குத்தி, தலையை நிமிர்த்தி, பக்கவாட்டிற் சரிந்தவாறே கிளாசை எடுத்துத் தண்ணீரைக் குடித்தான்.

தண்ணீர் குடித்து முடிவதற்கிடையில், கிழவனுக்குக் களைப்பு வந்துவிட்டது. முனகிக்கொண்டே பக்கவாட்டில் சரிந்து, மறுபடியும் படுத்துக்கொண்டான். கலைந்து கிடந்த கிழவனின் போர்வையை இழுத்து, காலிலிருந்து கழுத்துவரை போர்த்திவிட்டுப் பக்கத்தேயிருந்த நாற்காலியில் அமர்ந்து, கிழவனையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் கண்ணம்மா.

பக்கத்து வீட்டு வானொலியில் பத்துமணி ஒலிபரப்பு அப்போதுதான் ஆரம்பமாகியது. "அம்மான், மணி பத்தாச்சுது. மருந்தைக் குடிச்சுப்போட்டுப் படுங்கோவேன்" கிழவனின் தோள் மூட்டை இலேசாக வருடிக் கொண்டே கண்ணம்மா கேட்டாள்.

"எனக்கு மருந்து வேண்டாமென்று எத்தனை தரம் சொல்லிப் போட்டேன்."

இந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லி முடிப்பதற்கிடையில் கிழவன் ஒரு தடவை இருமித் தீர்த்துவிட்டு இளைத்தான்.

கண்ணம்மா சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்தாள். உடம்பை மறுபுறமாகத் திருப்பி, தலையை மட்டும் மேலே நிமித்தி, தலைமாட்டில் வைக்கப்பட்டிருந்த எச்சில் படிக்கத்துள் துப்பிவிட்டு, போர்வையை இழுத்து உடம்பெல்லாம் மூடி மறைத்துக்கொண்டே கிழவன் சுருண்டு படுத்தான்.

"அம்மான்!"

"ஏன் பிள்ளை என்னை அலட்டுகிறாய்? எனக்கு மருந்தும் வேண்டாம், ஒண்டும் வேண்டாமெங்கிறேன். நீ சாப்பிட்டுட்டுப் போய்ப் படுபிள்ளை!" இதற்குமேல் கண்ணம்மாவால் கிழவனை வற்புறுத்த முடியவில்லை. எழுந்து சென்று மேசைமேல் வைக்கப்பட்டிருந்த வெள்ளைப் பேப்பரையும், பேனாவையும் எடுத்து வந்து

வைரமுத்தரின் முப்பதாவது வயதில் தாயும், முப்பத்தெந்தாவது வயதில் அக்காளும் செத்துப் போனார்கள். வைரமுத்தர் அந்தக் குடிசையிலே தனித்துவிட்டார். உறவினர் என்று சொல்லிக்கொண்டு பலர் வந்து துக்கம் தெரிவித்துப் போனார்கள். ஆனால், அவரின் தனிமையைப் போக்க யாரும் முன் வந்ததாயில்லை.

வைரமுத்தருக்குச் சபலம் தட்டவில்லையென்று அழுத்தமாகக் கூறமுடியாவிட்டாலும், ஒரு துணைவேண்டுமென்று அவர் மனதில் தோன்றிய எண்ணம் இதன்பாற்பட்டது என்று கூறிவிட முடியாது. உடலையும், உள்ளத்தையும் சுற்றிக்கொண்டு புகைந்தெழும் ஒருவகை நெஞ்சோச்சல்!

அடுத்த வீட்டுக்காரர் ஒருவர் வைரமுத்தருக்குப் பெண் கொடுக்க முன்வந்தார். அவர் வைரமுத்தருக்கு இரத்த உறவினர் அல்லர். 'அயல்' என்ற தொடர்பு அவ்வளவு தான்.

நாலு பேர் முன்னிலையில் கவிழ்ந்த தலையை நிமிர்த்திக் கொள்ளாமல், சோற்றை உருண்டையாகக் குழைத்து, வைரமுத்தரின் கையிலே சீதேவி வைத்தாள்.

கூனிக் குறுகிக் கொண்டே சீதேவியால் தரப்பட்ட சோற்றுருண்டையைப் பெற்றுச் சாப்பிட்டுவிட்டு சம்பிரதாயத்தைப் பூர்த்தி செய்தார் வைரமுத்தர்.

சீதேவியும், வைரமுத்தரும் குடும்பமாகிவிட்டனர்.

பொன் மருவிய ஒரு ஜோடி வளையல், தங்கத்தாலான ஒரு ஜோடி திருகு கடுக்கன்— இவைதான் சீதேவிக்குக் கிடைத்த சீதனப் பொருள்கள். தந்தையால் அணிவிக்கப்பட்ட ஒரு ஜோடிக் கோளைக் கடுக்கன், தாயால் கட்டப்பட்ட இரட்டைப்பட்டு வெள்ளி அரைஞாண் ஆகியவை தான் வைரமுத்தரின் முதிசச் சொத்துக்கள். பேருக்கு

வீடும் தோட்டத்து நிலமும் இருக்கிறது. ரூபா நூறும், பதினைந்து வருட வட்டியும் கொடுத்து மீட்கவேண்டுமே.

ஃ

ஃ

ஃ

ஒன்று, இரண்டு என்று நிதானமாக அடியெடுத்து வைத்து குடும்பத்து எண்ணிக்கை ஆறாகிவிட்டது. மூத்தது இரண்டும் பெண்களாகையால் வெட்டிவிடப்பட்ட கள்ளிச் செடிபோல் அவர்கள் வளர்ந்துவிட்டார்கள்.

கடைசியாகச் சீதேவியின் வயிற்றிலிருந்து ஒருவன் அடியெடுத்து வைத்தான்.

“நல்ல கேது நட்சத்திரத்தில் பையன் பிறந்திருக்கிறான். அங்குமிங்குமாக நின்று மேல்வீட்டாரும், கீழ்வீட்டாரும் சந்தித்ததனால் அதிர்ஷ்டம் விரைந்தோடி வருகிறது” என்று மடத்தடிச் செவிட்டுச் சாத்திரியார் சொல்லி வைத்தார். வைரமுத்தருக்கு மனம் குதியாகக் குதித்தது. சீதேவி இன்பத்தால் பூரித்துப் போனாள்.

சாத்திரியார் எதைச் சொன்னாரோ, கடைசியாக ஒரு நாள் அது நடந்தேவிட்டது.

பிள்ளைப் பதிவு செய்வதற்காக விதானையார் வீட்டை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்த வைரமுத்தர் விதானையார் வீட்டுக் குச்சு ஒழுங்கையின் வேலியில் ஒரு சரையை வைத்துக் கொண்டிருந்த காகத்தைக் கண்டதும் எதையோ நினைத்துக் கொண்டு, கைகளைக் காற்றிலே ஆட்டி காகத்தைப் பயங்காட்டினார். கொத்திய சரையை அப்படியே போட்டுவிட்டு காகம் பறந்தோடிவிட்டது.

விளையாட்டாகச் சரையை காலால் வருடிப் பார்த்த வைரமுத்தரின் மனது படபடத்தது. நான்கைந்தாக மடித்துச் சுருட்டப்பட்டபடி கிடந்த பணநோட்டுகள் அவரைப் பார்த்து நடுங்கின. அங்குமிங்கும் மிரளமிரள

பண நோட்டுகளை எடுத்து மடிக்குள் சுருட்டி வயிற்றுச் சுருக்கோடு நெருடிச் செருகிக் கொண்டே நடையை வேறு வழியில் திருப்பினார். மனது மீண்டும் அடித்துக் கொண்டது. "திரும்பிப் போவதை யாராவது பார்த்தால் தவறாகப் புரிந்துகொள்வார்கள்" என்று மனது சொல்லியிருக்கவேண்டும். கால்களைத் திருப்பி விதானையார் வீட்டுப் பக்கமே விட்டார்.

"ஐயா!"

"ஆரது?— வைரமுத்துவின் குரல் போலை இருக்கு!"

"ஓமையா நான்தான்!"

"வைரமுத்து இஞ்சாலை உள்ளுக்கு வாடாப்பா! எனக்கு கால்லை சுகமில்லை."

வைரமுத்தர் வாயிற்படி தாண்டி உள்ளே காலடி எடுத்து வைத்ததும், விதானையாரின் கால் வீங்கியிருந்ததைப் பார்த்துப் பயந்து போனார். அந்த நால்சார் வீட்டின் நடு முற்றத்திலே சாய்மனை நாற்காலியில் சாய்ந்து, கால்களை நீட்டி முன்னே வைக்கப்பட்டிருந்த முக்காலியில்- முண்டவைத்திருந்தார் விதானையார்.

"வயசெல்லே செண்டுபோச்சு. ஒரு மாதம் படுக்கையிலே கிடந்ததினாலை கால் வீங்கிப் போச்சு" என்று தானாகவே கூறிக்கொண்டு தமக்கே சமாதானம் செய்தார் விதானையார்.

விதானையாருக்குச் சம்பிரதாயப்படி அனுதாபம் தெரிவித்துவிட்டு, வந்த காரியத்தை வெட்கத்தோடு சொல்லி முடித்தார் வைரமுத்தர்.

"உனக்கென்ன, ரெண்டு ஆம்பிளைப் பிள்ளையளைப் பெத்துப் போட்டாய். உன்ரை சோத்தை நாயும் தின்னாது! நான் எல்லர்த்தையும் பொட்டையளாய்ப்

பெத்துப் படறபாடு...!" என்று அலுத்துக் கொண்டே விதானையார் மகளையழைத்து பேர் பதித்த துண்டைக் கொடுக்கும்படி மகளுக்குக் கட்டளையிட்டார்.

சிறிது நேரத்திற்குப் பின் பார்வதி பதிவுக் கொப்பி களுடன் வந்து சேர்ந்தாள்.

"பேரென்ன வைக்க?"

"கேது என்று வை புள்ளை!"

"என்ன? கேது...?"

"ஓமோம் புள்ளை. அவன் கேது நட்சத்திரத்திலைப் பிறந்தவன். அதனாலே கேது என்றே வச்சிடுவம்!" நடுங்கும் கரங்களால் கையெழுத்திட்டு துண்டை வாங்கிக் கொண்டே வைரமுத்தர் தாமதியாது நடையைக் கட்டினார். அவர் உடம்பெல்லாம் வியர்த்து வடிந்தது!

"வாற நேரமெல்லாம் காணியைப் பற்றி பேசிறவன் இண்டைக்கு ஒண்டும் பேசாமல் போறானே!" என்று விதானையார் ஆச்சரியப்பட்டார்.

ஓடோடியும் சீதேவியின் முன் சென்று, வாய் நிறைய நடந்ததைக் கூறிக்கொண்டே பண நோட்டுக்களை எண்ணிப் பார்த்தார் வைரமுத்தர்.

ரூபா முந்நூற்றைம்பது! துடக்கு வீட்டுக்குள் கிடக்கும் சீதேவியைச் சந்தோஷத்தில் குதிக்க வைக்க வேண்டுமென்று அவர் எண்ணினார். ஆனால், சீதேவி சொன்னது...

"இஞ்சார், இப்படி வாற பணம் சந்ததிக்குக்கூடாது. கொண்டுபோய் விசாரிச்சுக் குடுத்திட்டு வா?"

சீதேவியின் இந்தக் கட்டளைக்குப் பணிந்து, விதானையார் வீட்டைச் சுற்றி வந்து, பலரிடம் கதை

விட்டுக் கதை கேட்டுப் பார்த்தார் வைரமுத்தர். அந்தப் பணத்திற்குச் சொந்தக்காரரென்று யாரும் வரவில்லை.

‘தோஷம்’ ஒன்றும் தொடராதிருக்க இருபத்தைந்து ரூபா செலவில் அம்மனுக்குக் குளர்த்தி செய்துவிட்டு வீட்டுக்கு வந்த வைரமுத்தர் மறுநாள் விதானையார் வீட்டுக்குப் போய்ப் பணத்தைக் கொடுத்து காணியை மீட்டுக் கொள்வதாக இருந்தார்.

விடிந்ததும் விடியாததுமாக வடக்கே துக்க மேளம் கேட்டது. விதானையார் வீட்டுப் பக்கம் கேட்டது. விதானையார் வீட்டுப் பக்கமென்ன? — விதானையார் வீட்டிலேயே கேட்டது.

“விதானையார் கண்களை மூடிவிட்டாராம்” என்ற செய்தியைக் கேட்டதும், வைரமுத்தரின் மார்பில் சுரீ ரென்றது. “அதுகள் யோக்கியமான பிள்ளைகள். அப்படிச் செய்யாயினம், என்றை காணியிலை ஆசைப் படாகினம்” என்று தன்னைத்தானே சமாளித்துக் கொண்டு மரண வீட்டுக்குப் போய் வந்தார்.

ஃ

ஃ

ஃ

காடு மாற்றி முடிந்தது. எட்டுச் செலவும் கழிந்த மறு நாள் விதானையார் வீட்டுக்குப் போயிருந்த வைரமுத்தர், விதானையாரின் மூத்த மகள் பார்வதியிடம் இலேசாக விஷயத்தை வெளியிட்டார்.

“அந்திரட்டி முடியட்டன் இப்பென்ன அவசரம்!” என்று பார்வதி பதில் சொல்லியதுடன், “நாங்கள் அள்ளிக் குடுத்திட்டிருக்கிறம்” என்று மனதிற்குள் புகைந்து கறுவிக் கொண்டாள்.

“அந்திரட்டி முடிய முந்தி நான் இப்படிக்கேட்டிருக்கப்படாது” என்று தன்னைத்தானே நொந்து கொண்டு வைரமுத்து வீடு வந்து சேர்ந்தார்.

ஒருமாத காலம் கழித்து, தலையின் பிறை வளைவு வெட்டையும், முகத்தையும் சவரம் செய்து, குளித்துத் தண்ணீர் தடவி வால் குடுமியைத் தட்டி முடிந்து, அப்போதுதான் சலவையினிருந்து வந்திருந்த வேட்டியையும் மடித்து உடுத்திக்கொண்டு, பணப்பையை இறுக்கிப் பிடித்ததவாறே வைரமுத்தர் விதானையார் வீட்டை அடைந்தார்.

“ஏன் புள்ளை அந்தக் காணிச் சங்கதியை, இண்டைக்கு முடிப்பேமே. நல்ல நாள்—!”

“ஓ... .. ஓ காணி எனக்குத்தான் சீதனமாய் எழுதியிருக்கினம். அவரும் கொழும்பிலை நிக்கிறார், வரட்டுக்கள். வட்டிக் கணக்கெல்லாம் பாக்க வேணும். வட்டிக் கணக்கு மட்டும் இப்ப ஐநூற்றுக்கு மேலை வருமே!”

“ஐநூறு!”

வைரமுத்தரின் அந்தராத்மா நடுங்கியது. “என்னட்டை அப்பிடியெல்லாம் வேண்டக்குடாது புள்ளை. ஏதோ ஆண்டவனுக்கு நீதியாய்ப் போடுங்க” என்று நாதமுதமுக்கக் கூறிவிட்டு, வளர்த்த நாய் முகத்தைப் பார்ப்பதைப் போல பார்வதியைப் பார்த்தபடி நின்றார்.

“சரி சரி நீ போ! நான் காயிதம் போட்டு அவரைக் கூப்பிட்டிட்டு உனக்கு ஆள் விடறன்.”

ஒரு வழியாகக் காரியம் முடிந்தது என்ற மனத்திருப்தியுடன் நடந்தார் வைரமுத்தர்.

மூத்த பிள்ளை இரண்டையும் கட்டிக் கொடுத்து, மூத்த மகன் சுப்பிரமணியத்தை எட்டாம் வகுப்பு வரை படிக்க வைத்து, அவனுக்குக் கொழும்பிலே பியோன் வேலையும் வாங்கிக் கொடுத்துக் கல்யாணமும் செய்து,

இரண்டாம் மகன் கேது படித்து வரும் வரை உதவியாக இருந்த சீதேவி போய் இவ்வளவு காலமாகியும், அந்தக் காணித் துண்டை மீட்க வைரமுத்தரால் முடியவில்லை.

“இனி என்ன செய்யிறது! நீயும் கனகாலமாய் அதிலை இருந்திட்டாய். பிள்ளைக்குட்டிக்காரன். காணிக்கு விலையாக இரண்டாயிரம் தந்திடு உன் பேரிலை காணியை எழுதிறன்.”

இப்படி விதாயையாரின் மகள் பார்வதி போட்ட ந்பந்தனையிலே மனதை ஊறப் போட்டுக் கொண்டு வைரமுத்தர் இருந்தார்.

“காசு இரண்டாயிரமும் கட்டித் தீராமலுக்கு இந்தத் தோட்டத்திலை மண் வெட்டியைப் போடறதில்லை” என்று வைரமுத்தர் சபதம் செய்துகொண்டு வாழ்ந்தார்.

ஃ

ஃ

ஃ

சுப்பிரமணியத்திற்கு வாய்த்த மனைவி கண்ணம்மா சாந்தமானவள்— பொறுப்புணர்ச்சி உடைவள். அந்தக் குடும்பத்திற்கு அவள் கடைத்தது டேரதிர்ஷ்டந்தான்!

“அம்மான் அம்மான்” என்று வைரமுத்தர் மேலும், “தம்பி தம்பி” என்று கேது மேலும் அவள் உயிரையே வைத்திருந்தாள்.

அம்மானின் ஆசையைப் பூர்த்தி செய்வதுதான் அவளின் ஆசையெல்லாம். சணவனால் மாதா மாதம் அனுப்பி வைக்கப்பட்ட ரூபா நூறில் அப்படி இப்படியென்று மீதிப்படுத்தி பக்கத்து வீட்டுப் பாறாத்றையுடன் சீட்டு போட்டதில் ஆயிரத்தெநூறு தேறியது. மிகுதிப் பணத்திற்கும் ஏதோ வழி செய்து வைரமுத்தர் கையில் கொடுத்தார்.

மருமகளின் கையிலிருந்து பணத்தைப் பெற்றுக் கொண்டபோது, அவரின் உரோமங்கள் குத்திட்டு உடம்பெல்லாம் குளிரோடியது.

இளையமகன் கேதுவும் ஊரிலில்லை. அண்ணனுடன் பத்து நாட்கள் தங்கி கொழும்புப் பட்டணத்தைப் பார்ப்பதற்காக அவன் போய்விட்டான்.

கண்ணம்மாவையும் துணைக்கு அழைத்துக் கொண்டு விதானையார் வீடு சென்று, பார்வதி பரமேஸ்வரர் சகிதமாக நொத்தாரிசு வீட்டை அடைந்ததும் தான் கண்ணம்மாவன் கழுத்தை வைரமுத்தர் கவனித்தார்.

“புள்ளை தாலிக்கொடி எங்கை?”

தாழ்ந்த குரலில் கேட்டார்! கண்ணம்மாவினால் உடனே பதில் சொல்ல முடியவில்லை. ஆனாலும் புத்திசாலித்தனமாகப் பதில் சொல்லிவிட்டான்.

பின் கொக்கி கழன்று விட்டதென்று மருமகள் கூறியது பொய்யென்று வைரமுத்தருக்கு நன்றாக தெரிந்து விட்டது. குழிவிழுந்த கண்களால் மருமகளை ஏறெடுத்துப் பார்த்துவிட்டு அவர் நடந்துவிட்டார்.

புதிதாக உருகி முடியும்போது, “மருமகளின் சீதனப் பணத்தால் கொண்ட கொள்விலை” என்று நொத்தாரிசிடம் எழுதுவிக்கும்போது எல்லோரும் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். கண்ணம்மா வாயடைத்துப் போய் சிலையாக நின்றாள்.

இரவெல்லாம் வைரமுத்தரால் கண்ணுறங்க முடியவில்லை.

“அந்தப் பூமியின் மார்பை கிழித்து, உரத்தைத்தாவி, கேதுவை மாடாயுழைக்க வைத்து...” இப்படி அவர் எத்தனையோ நினைத்தார். தூக்கம் எப்பிடி வரும்?

மனதின் இன்ப வேதனை அவரை படாதபாடு படுத்தியது.

விடிந்தது.

“என்னம்மான் முகமெல்லாம் இரைச்சுக் கிடக்கு”

தேநீரை எடுத்து வந்து அவரிடம் நீட்டும்போது கண்ணம்மா இப்படிக்கேட்டாள்.

இறப்பிலே மாட்டப்பட்டிருந்த கண்ணாடியை எடுத்து முகத்தைப் பார்த்தார். கண்களின் கீழ், இமைப்பிறை வளைவு முருத்துகள் உப்பிப் போயிருந்தன, வைரமுத்து சுட்டுவிரலால் அந்த வீக்கத்தை உரசிவிட்டார்.

இறப்பின் மூலையோடு தலை கீழாகத் தொங்கவிடப்பட்டிருந்த மண்வெட்டியைக் கையிலெடுத்து, அதன் இரு புறமும் பற்றிப் பிடித்திருந்த துருவைக் கால்களால் உரசி விட்டு இலாவகமாக உயர்த்தி தோள் மீது போட்டுக் கொண்டே இராச நடை போட்டுத் தோட்டத்து நிலத்தில் காலடி எடுத்து வைத்தார்.

கால்கள் குளிர்ந்தன.

அந்தக் கிழத்தைப் பார்த்து கண்ணம்மா பெருமையால் பொருமினாள்.

வெயில் நெருப்பாய் எரிந்தது. இடையிடையே மழையும் தூறியது.

தூற்றலில் நனைந்து, வெயிலில் காய்ந்துகொண்டே வைரமுத்தர் இயந்திரமாக வேலை செய்தார். கண்ணம்மா எவ்வளவோ தடுத்தும் அவர் கேட்டால் தானே! பூமித்தாய் எவ்வளவு இதமாக இருந்தாள்!

நல்ல நாள், ஏதாவது இன்று நட்டுவிட வேண்டுமென்று வைரமுத்தரின் மனது கூறியது. அடுத்த வீட்டுக்குச்

சென்றவர், ஒரு பிடி தக்காளிக் கன்றுகளுடன் வந்து சேர்ந்தார்.

வீட்டோடு மருவிய தோட்டத்து வெளியிலே சிறிய நீள் பாத்தி அமைத்து, மாட்டுக் கட்டையின் எருக் கும்பியில் ஒரு கடகம் எடுத்து வந்து பரவிக் கொத்தி, பத்துத் தக்காளிக் கன்றுகளை நிரையாக நட்டு, வரம்பு கட்டி, சுள்ளிகளை எடுத்து சிறிய வேலியும் அமைத்துவிட்டு, வைரமுத்தர் கூனல் முதுகை நிமிர்த்தி உளைவெடுத்தார்.

‘அம்மான், தம்பிக்கு வேலை கிடைத்திட்டதாம், பியோன் வேலை தானாம்’ என்று கூறிக்கொண்டே கண்ணம்மா ஓடிவந்தாள்.

வைரமுத்தர் தலையை நிமிர்த்தியபடி அப்படியே நின்றார்.

‘அம்மான், அவர் தந்தி குடுத்திருக்கிறாரம்மான், தம்பிக்கு வேலை கிடைத்திட்டதாம் அம்மான்.’

தந்தியை நீட்டியபடி கண்ணம்மா மறுபடியும் கூறினாள்.

வைரமுத்தரின் பஞ்சடைந்த கண்கள் கண்ணம்மாவுக்கு நேரே குத்திநின்றன.

அந்தப் பார்வை!

இமை வெட்டாத அந்தப் பார்வை!

வைரமுத்தரின் கண்களிலிருந்து பெருக்கெடுத்து வந்த கண்ணீர் அந்தத் தக்காளிச் செடிகளில் விழுந்து சிதறியது.

ஏக்கத்தின் சாயை படர்ந்த அந்த முகத்தை உற்றுப் பார்த்தபடி கண்ணம்மா நின்றாள்.

இரவு வைரமுத்தருக்கு ஜூரம் அடித்தது. அவர் ஏதேதோ பிதற்றித் தள்ளினார்.

இருட்டிக்கொண்டு வந்தது.

உறவினர்கள் எதற்கோ காத்திருந்தார்கள்.

விடிந்தது.

உறவினர்கள் தோற்றுப் போனார்கள்.

மறுபடியும் இருட்டியது.

காலை, மாலை தவறாமல் இரண்டிரண்டு பழங்களாகப் பறித்து வந்து மாமனாரின் கையில் வைத்து வந்தாள் கண்ணம்மா.

□

ஆற்றல்மிகு கரத்தில்

மனதிலே சகிக்க முடியாத வேதனைகள் ஏற்படும் போதெல்லாம், வேலன் இப்படித்தான் செய்து கொள்கிறான். எத்தனையோ வேதனைகளை, எத்தனையோ தடவைகளில் அவன் இப்படித்தான் சமாளித்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

சுடுகாட்டுப் பக்கமாக இருக்கும் ஆலடி வயிரவருக்கு முன்னால் வந்து உருண்டு, புரண்டு, கண்ணீரைக் கரைய விட்டு, "வயிரவா, சுடலை வயிரவா" என்று குரல் வைத்து, விம்மித் தீர்த்துக் கொள்கிறான். ஆனால், இன்றையவரை அந்த வயிரவன் அவனுக்கு, ஒரு வழியையும் காட்டி வைக்கவில்லை. வயிரவன் எப்படிக்கல்லாய்ச் சமைந்திருக்கிறானோ! வயிரவன் மட்டுமல்ல, ஊரில் யாருமே வேலனின் குரலுக்கும், செய்கைக்கும் மதிப்பு கொடுப்பதுமில்லை; பெரிதுபடுத்துவதுமில்லை.

இரவெல்லாம் வேலன் இப்படித்தான் செய்துகொள்வதும், புலம்புவதுமாக இருப்பான். நன்றாக விடிவதற்கு முன்னாலேயே, எந்தத் தாக்கத்திற்கும் உட்படாத வழமை யான மனிதனாக தோளில் துண்டை எடுத்து, அரையில் வரிந்து கட்டிக்கொண்டு, அப்பாவியாக — எந்தவித சலனமும் இன்றிப் போய்விடுவான். ஆனால், இன்றோ அவன் அந்த அன்றாட நிலைக்குப் புறம்பாக, வயிரவனுக்கு முன்னால் பிடிவாதத்தோடு பழி கிடக்கிறான். விடிந்தும் வெகுநேரம் ஆகிவிட்டது.

அவன் கமக்காறிச்சி அம்மாவின் அனுசரணையுடனேயே வீட்டைவிட்டு வெளியேற வழியொன்று பிறந்திருந்தது.

ஏதோ முக்கிய காரணமாக, கமக்காரன் வெளியூர் சென்று நான்கு நாட்கள் தங்கி விட்டார். இந்த நான்கு நாட்களுக்குள் ஒருநாள்...

வேலன் வழமைபோல, மாட்டுக் கொட்டகைக்குள் படுத்திருந்தான். நித்திரை வரவில்லை. அமைதியாகக் கண்களை மூடிக்கொண்டிருந்தபோது, யாரோ மாட்டுக் குடிலுக்குப் பின்புறமாக நடந்து செல்வதுபோன்ற ஓசை எழவே, வேலன் மெதுவாக ஓசைவந்த திக்கில் நகர்ந்தான். அப்போது ஒரு உருவம் ஓடிச்சென்றதைக் கண்டு விட்ட வேலன், 'கள்ளன் ஐயோ...' என்று குரல் வைத்த போது எஜமானியம்மாள் அவன் வாயைப் பொத்திக் கொண்டு எழுந்துவந்த ஓசையைத் தடுத்து விட்டாள்.

இதன்பின், அவன் படுக்கைக்கு வந்துவிட்டான். ஓடிச் சென்ற உருவத்தினையும், எஜமானி அம்மாளினையும் சேர்த்துக்கொண்டு, அவன் எதை எதை எல்லாமோ எண்ணத் தலைப்பட்டான். புதிதான எண்ணங்கள் விநோதமாகத் தலையெடுத்தன. அந்த எண்ணங்களில் அவன் திளைத்திருந்தபோது எஜமானி அம்மாள் வந்தாள்.

“வேலன், நீ இஞ்சை இருந்து ஐயாவெட்டை அடி வாங்கிச் சாகாதை! எங்கையெண்டாலும் ஓடித் தப்பு! முந்தினமாதிரி ஐயா உன்னைத் தேடாமெக்கு நான் பாத்துக் கொள்கிறேன்” என்று கட்டளை போட்டுவிட்டு, சில்லறையாகப் பணமும், ஒரு பொட்டலமும் கொடுத்தாள். வேலனுக்கு ஆச்சரியம் தாங்க முடியவில்லை. சில்லறையை ஒவ்வொன்றாக ஒரு கைவிருந்து, மறு கைக்கு மாற்றி, மாற்றி எண்ணிப் பார்த்தான். ரூபா பத்து, பொட்டலத்தி, சின்னக் கமக்காரனின் இரண்டு நிறச் சேட்டுகளும், ஒரு வேட்டியும் இருந்தன.

இதன்பின், வேலனுக்கு விடுதலை கிடைத்துவிட்டது. அவன் காற்றாகப் பறந்துவிட்டான்.

கமக்காரன் அவனைப் பின்பு தேடிப் பிடிக்க முயற்சிக்குமில்லை.

கமக்காறிச்சி அம்மாள் — எஜமானி — வேலனுக்குக் கொடுத்த வாக்கைக் காப்பாற்றி விட்டாள்.

ஃ

ஃ

ஃ

கையில் எஜமானி அம்மாளால் கொடுக்கப்பட்ட பணம் இருந்தது. இதனால் பலமைல்களுக்கு அப்பாலுள்ளதன் கிராமத்திற்கு அவன் வந்து சேர்ந்துவிட்டான்.

வேலனை ஊரில் கண்ட உறவினர்கள், மிகவும் பயந்த போய்விட்டனர். அவன் கால் நிறைந்த வேட்டியும், உடல் நிறைந்த சட்டையும் அணிந்து, பெரிய மனித உருவத்தில் இருந்தது. அவர்களைப் பயங்கொள்ள வைத்தது கமக்காரன் வீட்டிலிருந்து இவன் இவைகளைத் திருடி வந்திருக்க வேண்டுமெனப் பலர் எண்ணினர். ஆனால் இதை அவனிடம் கேட்கும் துணிவு யாருக்கும் வரவில்லை. அவன் வயதுக்கு மிஞ்சி வளர்ந்திருந்தான்.

உறவினர்களைக் கண்டுவிட்ட பெருமகிழ்வுடன், ஊர் எல்லைக்கருகிலுள்ள சிறியதாயார் வீட்டைத் தேடி அவன் போனபோது, எதிரே வந்த இருவர் அவனை முறைத்துப் பார்த்தனர். சின்ன வயசாக இருந்தபோது, அவர்களைக் கண்டிருப்பதாக அவனுக்கு ஞாபகம்.

“டேய், நீ ஆர்?”

ஒருவன் அதட்டினான்.

“நான்... நான்... நான்... வேலன்...” பயந்து போன வேலன் பதில் சொன்னான்.

“டேய், நீ சின்னாச்சிப் பள்ளியின் ரை மேன் என்னடா?”

கொல்லைப் பின்புறமுள்ள கொட்டிலுக்குள் வைத்து விதானையார் வேலனிடம் நிறையப் பேசினார்; அமைதியாகப் பேசினார், பேச்சு முடிந்ததும், விதானையார் வெளியே வந்து "சின்னப்பெட்டை நான் வேலனுக்கு எல்லாஞ் சொல்லி இருக்கிறன். நீ அவனைக் கூட்டிக் கொண்டு போ! இனி மேல் அவனுக்கு ஒண்டும் நடவாது" என்று மொட்டையாகக் கூறிக்கொண்டே, சட்டை இடப் படாமல் குறுக்குக் கட்டுக்குள் இறுகிப் பிதுங்கிய அவளின் நெஞ்சுக்குமேல் பார்வையை மேய விட்டுக்கொண்டே கொல்லைப்புறம் போய்விட்டார்.

வேலனுடன் வீட்டுக்கு வரும்போது, விதானையார் என்ன தம்பி சொன்னவர்?" என்ற கேள்வியை மட்டும் சின்னப்பெட்டை வேலனிடம் கேட்டாள்.

வேலன் அமைதியாக வந்தான்.

பின்பு மௌனத்தைக் கலைத்துக்கொண்டே அவன் இதைத்தான் கூறினான்:

"விதானையார் எங்கடை பக்கந்தான் குஞ்சியாச்சி, ஊர் ஒடுகில் ஒத்தோட வேணும், ஒருதன் ஒடுகில் கேட்டோட வேணும்"

ஃ

ஃ

ஃ

நோவும், இரத்தக் கண்டல்களும் ஆறிப்போக வேலன் வெளியே உலால வாறான். கந்தப்பர் வீட்டுக் கமக்காறிச்சி தந்த பத்து ரூபாவில் பாது போய்விட்டது. அதை வைத்துக் கொண்டு ஏதாவது செய்ய நினைத்தான். ஊருக்குள் செய்வதற்கு என்ன இருக்கிறது? பட்டணத் திற்குப் போய் ஏதாவது வாங்கி வந்து, ஊருக்குள் விற்கலாம் என்று நினைத்தான். அதன்படியே பட்டணத் திற்குச் செல்வதற்காக பெரிய வீதிவரை நடந்து, பெரிய

வீதியில் பஸ்ஸுக்காகக் காத்திருந்தான். பஸ் வர நேரமிருந்தது. அதற்கிடையில் தாகம் எடுத்தது.

பெரிய வீதி மூலையோடு, கோவிந்தக்குட்டி என்ற ஒரு மலையாளம் கடை வைத்திருக்கிறது. அக்கடை ஆரம்பித்து மூன்று மாதங்கள்கூட இல்லை. வியாபாரம் நன்றாக நடந்தது. வேலன் ஒரு ஷோப்பி என்று கேட்டதும், மினுமினுப்பான ஒரு பித்தளைக் குவளையில் அவனுக்குக் காப்பி கிடைத்தது.

“மலையாளத்தார்கள் சாதி பார்க்கிறவர்களில்லை” என்று வேலன் காதில் முன்பு யாரோ கூறியதாக ஞாபகம். எனவே, மிகவும் பிரியத்துடன் வேலன் காப்பியைக் குடித்தான். வந்தது நாசம். சயிக்கிள்களில் வாழைக் குலைகளைக் கட்டிக்கொண்டு வந்த நான்கு பேர், சயிக்கிள்களைச் சாத்திவிட்டு வேலனுக்குச் சமீபமாக வந்தனர். வேலனை முறைத்துப் பார்த்தனர். ஒருவன் சொன்னான் ‘இவன் செம்பாட்டுப் பள்ளன்’ என்று. மற்றவன் மலையாளத்திடம் வினவினான். மலையாளம் பதில் சொல்ல முடியாமல் தத்தளித்தபோது வேலனின் பிடரியிலும் முதுகிலுமாகப் பலர் தாக்கினர்.

கோப்பி புரைக்கேற, வேலன் தகைத்துத் தெளிவதற்கிடையில் அவன் நையப் புடைக்கப்பட்டு விட்டான்.

வேலனைச் சுற்றிக் கூட்டம் கூடி விட்டது.

பஸ்ஸுக்காகக் காத்து நின்றவர்களில் ஒருவர் கதர் உடை உடுத்தியிருந்தார்.

“தம்பியவை, சாத்வீக வழியிலை திருத்துங்கோ. அடிபீடியெண்டு நில்லாதையுங்கோ, உயிர்வதை செய்யாதை

யுங்கோ' என்று பேசிக்கொண்டே வேலனை மீட்க முன் வந்தார்.

ஃ ஃ ஃ

இதன்பின், பிள்ளையார் கோவில் திருவிழா வந்தது. 'சுருட்டுக் காறற்றை திருவிழா, நாலாந் திருவிழா' என்று பேரெடுத்த திருவிழா வந்தது.

பெரிய மேளம், சின்ன மேளம், சிகரம், சப்பரம், வாண விளையாட்டு என்ற விதத்தில் அடுக்கடுக்காக நிகழ்ச்சிகள் இருந்துகொண்டே இருக்கும். பெரிய திருவிழாத் தொடங்கி விட்டது. அந்தவேளை கிழக்குப் புறமாக ஜனக்கூட்டம் கூடி நின்று யாரோ ஒருவனை நையப் புடைக்கின்றது.

ஜனத்தை அடக்கிக்கொண்டு முன்னேறிச் சென்றனர் இரு பொலிசினர். அவர்கள் விசேஷமாகத் திருவிழாவுக் கென்றே தருவிக்கப்பட்ட பறங்கியர் இனத்தைச் சேர்ந்த வர்கள். அவர்கள் நையப் புடைக்கப்பட்ட மனிதனை மீட்டெடுத்து வந்தபோது பார்த்தால் அவன் வேலன்!

அவன் கடைவாயிலிருந்து இரத்தம் வடித்து கொண்டு டிருந்தது.

பஞ்சமருக்கென வரையறுக்கப்பட்டிருந்த இடத்தைத் தாண்டி அவன் சற்று உள்ளேபோய் விட்டான்!

குடுமி கலைந்துபோக, 'பள்ளனுக்கு இவளவு துணிச் சலோ?' என்று இருமிக் கொண்டே மாங்கண்டர் கந்தையர் கூட்டத்தைவிட்டு வெளியே வந்து, 'மக்காள் எல்லாரும் இருங்கோ, எல்லாருமிருங்கோ ஒண்டுமில்லை' என்று கையமர்த்திக்கொண்டு சென்றார்.

“டேய் பள்ளன், நீ ஏண்டா உள்ளுக்குப்போனது?” என்று பொலிஸ்காரப் பறங்கியரும் வேலனை உதைத்து இழுத்துச் சென்றனர்.

ஃ ஃ ஃ

தொடர்ச்சியான இந்தச் சம்பவம் எல்லாவற்றுக்கும் பின் வேலன் ஊரின் விந்தைக்குரிய மனிதனாகி விட்டான்.

கண்டதிற்கெல்லாம் வேலனை எல்லோரும் அடிப்பார்கள்.

கேலியாக, வேலனின் பிடரியைத் தட்டிப் பார்ப்பார்கள்.

அவனுக்குத் தெரியாமல், அவன் பின்னால், அவன் களுக்குச் சமீபமாக வந்து, ‘டேய் வேலா!’ என்று கூவி அவனைத் திடுக்குற வைப்பார்கள்.

பெரிய வீட்டுச் சிறிசுகள், வேலன் மீது? குரும்பட்டிகளை விட்டெறிந்து விந்தையான வேடிக்கை வருவிப்பார்கள்.

வேலனுக்கு யாரைக் கண்டாலும் பயம்.

வேலனுக்கு எந்த ஓசையைக் கேட்டாலும் வெருட்சி இது அவனுக்கு ஒரு நோயாகிவிட்டது.

நித்திரையிலிருக்கும்போது கூடக் கத்திக் கொண்டே திடுக்குற்று விழித்து நடுங்குவான்!

உடல் மெலிந்து வெளிறிப்போக, நேரத்திற்குக் குளிப்பு முழுக்கற்று, உடல் சுருங்கித் தடித்து, பீதிசளின் நிறைவால் கண்கள் பிதுங்கிப் பெருத்து, குறைந்த வயதுக் குள்ளேயே வேலன் கூனிக் குறுகிவிட்டான்.

பேத்திக் கிழவி கற்பியும், சின்னம்மாள் சின்னம் பெட்டையும் செத்துப் போயினர்.

அன்னமுத்து கொள்ளிக் கட்டையால் தாக்கிவிட்டான்! இது ஏன்? இந்தக் கேள்விக்கு விடை காணத்தான் வேலன் வெயில் ஏறி வரும் வரையில் சுடலை வயிரவனுக்கு முன்னால் கிடந்து முயற்சிக்கிறானா?

இரவெல்லாம் அழுதழுது உப்பிப்போயிருந்த கண்களைத் துடைத்து விட்டுக் கொண்டான்.

கைகளை உயர்த்திச் சோம்பல் முறித்துக் கொண்டான்.

சுடலை வயிரவன் சந்நிதானத்தை விட்டு வெளியே வந்தான்.

நிமிர்ந்து பார்த்தான்; நடந்தான்.

உடம்பில் கூனல் தெரியவில்லை!

வழமையாக அரையைச் சுற்றிக்கொண்டு, பழி கிடக்கும் நலமுண்டுத் துண்டு இலாவகமாக அவன் தலை மீது கொலுவிருந்தது.

சுடுகாட்டைத் தாண்டி, ஊரின் முகப்பிற்கு வந்த போது மாங்கண்டுக் கந்தையரின் மகன் சண்முகமும், வேறொருவனும் எதிர்ப்பட்டனர்.

'சண்முகம்; அங்கை பாற்றா வேலன் தலைப்பாவோடை வாறான்.'

'ஓமடா, தலைப்பாவைக் கழட்டான் போலைக் கிடக்கு!'

வேலன் நிமிர்ந்தபடி நேருக்கு நேராக வந்துவிட்டான்.

"டேய், கழட்டா தலைப்பாவை!"

சண்முகம் அதட்டினான்.

எப்போதும்போல வேலன் வெருளவில்லை; வேலியோடு ஒதுங்கவில்லை.

சண்முகம் அவனை நோக்கிக் கையை வீசினான்; மற்றவன் வேலனைக் கட்டிப் பிடிக்க முயன்றான்.

வேலனின் இரு கரங்களும், அந்த இருவரையும்
நோக்கித் தாறுமாறாகத் தாவின.

சணவேளை!

அவ்வளவுதான்!

வேலனின் தாக்குதலுக்கு முகங் கொடுக்க முடியாத
அவ்விருவரும் ஒருவரையொருவர் முந்திக்கொண்டு
ஓடினர்.

வேலன் நிதானமாக முன்னோக்கி நடந்து கொண்டி
ருந்தான்.

இதன் பின்.....

எத்தனையோ.....

எத்தனையோ.....

வேலன் இப்போது யாருக்கும் பயந்தவனில்லை!

வேலனை இப்போது யாரும் பயங்காட்டுவதில்லை.

வேலனின் தலையில் எப்போதும் தலைப்பாகைக்
குந்தியிருக்கும்!

இடுப்பிலே பாளைக் கத்தி செருகியிருக்கும்!

கையிலே சுட்டுமஸ்தான ஒரு தடி இருக்கும்!

அவன் பாதைக்கு இப்போது யாரும் குறுக்கே
வருவதில்லை.

குறைந்த சாதி இள மட்டங்கள் எல்லாம் சேர்ந்து ஒரு
சங்கம் அமைக்கப் போவதாக ஊரில் பலரும் குசுகுசு
வென்று பேசிக் கொண்டனர்.

இந்த இள மட்டங்கள் வேலனிடம் அளவளாவிப்
பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

வேலன் இந்த அளவுக்குத் தன்னைத்தானே உயர்த்திக்
கொண்டு விட்டான்.

□

“பூரண அறிவு அவதானத்துடனும், முழுச் சம்மதத்துடனும் கனங்கொண்ட காரியத்தில் தேவ கட்டளையை மீறுவதே சாவான பாவம்!”

“பத்துக் கற்பனைகளுள் ஆறாங் கற்பனை எது?”

“விபசாரம் செய்யாதிருப்பாயாக!”

“நீ கனங்கொண்ட காரியத்தில் தேவகட்டளையை மீறினாய்! விபசாரஞ் செய்தாய்!”

“இல்லை தேவரீர்! இந்த அந்தோனியா ராணை இல்லை ஆண்டவரே!”

“தேவனுடைய திருநாமத்தை வியர்த்தமாகப் பாவியாதே. இது பாவம்!”

“இல்லை தேவரீர்! நான் கள்ளச் சத்தியம் செய்ய மாட்டேன் தேவரீர்!”

“பொய் பேசாதே. இந்தக் காரியத்தில் பொய் பேசுவது இரட்டைப் பாபம்!”

“பாபத்தை ஒப்புக்கொண்டு அதற்காக மனஸ்தாபப்படுபிள்ளாய். அப்போது, உனது பாபம் கர்த்தரால் மன்னிக்கப்படும். பாவிசாசனக்காக இரத்தம் சிந்தி, சிலுவையிலே அறையுண்ட தேவகுமாரனின் திருப்பாடுகள் உனது பாபத்தைக் கழுவும்! சூசைமுத்து, அப்பக்கடை அன்னம் மாளுக்கும், உனக்கும் நாளையப் பூசைப் பலியில் முள்முடிவைத்து அவதாரம் தரப்படும்.”

“ஐயோ தேவரீர், மூப்பற்றைமோன்...”

“பேசக்கூடாது! எனக்கு எல்லாந் தெரியும். மூப்பரின் மகன்தான் உன்னை கையுங் களவுமாகப் பிடித்தான்...”

“இல்லை தேவரீர்!”

‘சரி, கண்டவன் வேறு யாராக இருக்கட்டும். நீ தேவகட்டளையை மீறினாய்! உன்னை அவன் கண்டான். அவன் உங்களைக் கண்டதைக் கண்டவர்கள் இருக்கின்றனர். போ! போய்விட்டு நாளைக்குப் பூசைக்கு வந்து விடு. போ சூசைமுத்து’’

குருவானவருடன் நடந்த இந்தத் தர்க்கத்துடன் வெளியே வந்தவன்தான் சூசைமுத்தன். இன்றுவரை அந்தக் கோவிலுக்கோ அல்லது அதற்குப்பின், கோவிலுக்கு மாறி வந்த குருவானவருக்கு முன்னோ இவன் போகவில்லை.

மனம் மரத்துப்போய் விட்டது. ஆரம்பத்தில் இப்படி ரக்க வைப்பது கடினமாகத்தான் இருந்தது, பின்பெல்லாம் இந்த மரப்புத்தான் ஓர் இலக்குக் கட்டையாக மாறி விட்டது.

ஃ

ஃ

ஃ

சூசைமுத்தனின் அப்பனின், அப்பனான கணபதி மனைவி சசிதமாக ‘குடிமகள்’ என்ற தோரணையில் இந்த ஊருக்கு வந்து சேர்ந்தான். அந்தக்காலம், இந்தக் காலம் போல் பொல்லாத காலமல்ல; மகா பொல்லாத காலம்!

ஜாதிகள் என்ற விதத்தில், பலவிதப் படிகள், படிகளுக்குள் படிகள்; சிறு படிகள்; அதற்குள்ளும் பெரும் படிகள்; சிறு படிகள். ஒவ்வொன்றுக்கும் மாத்திரைக்கு மாத்திரை இலக்கணம் வகுத்துக் கொண்டிருந்த காலம்.

அந்தோனியார் கோவிலைச் சுற்றிக்கொண்டு வாழ்ந்த மீன்பிடியாளர்களுக்கென அப்போது அடிமை குடிமை எதுவுமே இல்லை. சுண்டி எடுக்கப்பட்ட வேறொரு கூட்டத்தினர், அடிமை குடிமை வைத்து, கொடி கட்டி வாழ்ந்த காலமென்றால் அவர்களை அண்டித்தான் மற்ற

குசைமுத்தன் ராஜ நடையுடன் சபைக்கு வருவதற்கு முன்பு கையலம்புவதற்காக அவனுக்குக் கை மண்டையில் தான் தண்ணீர் வார்க்கப்படும். உணவருந்தும்போது விடாய்க்காக அவன் தண்ணீர் பருக முடியாது. அப்படிப் பருகும் நிலை ஏற்படின் சிரட்டையில் தான் தண்ணீர் தரப்படும்.

இது குடிமகனை நடத்தும் முறை. குடிமகன் தீண்டத் தகாதவன். பாத்திரங்களில் அவன் கரம் பட்டுவிடக் கூடாது.

சபையில் அவன் தலையசைப்பிற்காக ஏங்கிக் கிடப்பதுடன் அவனுக்குக் கைமண்டையில் தண்ணீர் வார்ப்பதும் சேர்ந்துதான் அவன் 'குடிமகன்' என்ற கௌரவத்திற்கு ஆட்படுகிறான்.

'குடிமகன்' என்ற கௌரவத்தின் சுருக்கந்தான் 'பரியாரி' என்ற அதி கௌரவப் பட்டம்.

பரியாரி குசைமுத்தனின் கண்கள் எப்போதும் செக்கச் சிவந்திருக்கும். அவன் மூக்குமூட்டக் குடிப்பான். 'ஒண்டுக்கு ரெண்டு போட்டால் தான்பரியாரி குசைமுத்து வுக்கு ஞாபகம் பிறக்கும்' என்பது ஊரின் பரவலான கதை.

தந்தை இறந்துபோக, குசைமுத்தனுக்கு மிஞ்சியதெல்லாய் தாய்க்கிழவி சவுனம் ஒருத்திதான்.

சவுனம் மகனின் கையை எதிர்பார்க்க வேண்டிய தில்லை. ஊருக்கு அவள் ராணி — கௌரவக் குடிமகன். வெள்ளாப்போடு கூடையை எடுத்துக்கொண்டு அவள் மீன் துறைக்குப் போவாள். அவள் யாரிடமும் கைநீட்ட வேண்டியதில்லை. பொழுது கிளம்பி வருவதற்கிடையில்

அவளின் கூடை நிறைந்துபோய் விடும். தோணிக்கு ஒரு மீன் வீதம் 'குடிமகளுக்கு' கொடுப்பது அந்த மீனவர் களுக்கு கஷ்டமான ஒன்றல்ல. பத்தில் ஒன்று என்ற வீதத்தில் கோவில் மூப்பர் நாளாந்தம் நோட்டுகளாக எடுத்துச் செல்லும்போது, கேவலம் இந்தப் பொடி மீனால்தான் என்ன கெட்டுவிடப் போகிறது.

முடிவில் சவுனத்தின் பங்குகூறலுக்கு விடப்படும். அதை வாங்கிவிடப் பலர் முயல்வர். ஏனெனில். அந்தக் கூடையிலிருப்பவை தெரிவு மீன்கள். ரகத்துக்கொன்றாகச் சேர்ந்திருப்பவை! சவுனத்திற்குக் கிடைக்கும் அந்த வருவாய் போதுமே இராஜ வாழ்வு வாழி!

சூசைமுத்தனுக்கோ கவலையில்லாத வாழ்வு. அன்றாடம் கிடைக்கும் பணத்தை அவன் யாருக்காகவும் மீதிப்படுத்த வேண்டியதில்லை.

அந்தச் சுற்று வட்டாரத்துள் நாலு பேருக்குமேல் கூடி நின்றால் அங்கே பரியாரி சூசைமுத்தனை காணலாம்! எல்லோர் குரலுக்கும் மேலாக அவன் குரல் நிற்கும். தேசியம், சர்வதேசியம், இனவெறி, மொழி வெறி, நாத்திகம் இவைகளைப் பற்றியெல்லாம் அவன்பேசுவான். இவைகளை எப்படித்தான் சுற்றுக் கொள்கிறானோ? விகடமாகக் கேள்விகள் போட்டு எல்லோரையும் மடக்கி விடும் பேராற்றல் பெற்றவன் ஊருக்குள் சூசைமுத்து ஒருத்தன்தான்.

ஊரில் நாத்திகம் பேசும் இளம் வட்டங்களோடு சேர்ந்துகொண்டு சுத்தோலிக்க பீடத்தின் சின்னத்தனங்களைப் பிய்த்துப் பிய்த்து வைப்பான். இதனால் ஊரின் இள வட்டங்களுக்குப் பணிந்து போகிறான் என்பதல்ல. சில வேளைகளில் இந்த இளவட்டங்களையே சாடித்தாவி மடக்கிவிடுவான்.

இதை ஒரு மரபாக்கி, இதைக் கட்டிக் காத்து வந்தவர்களையெல்லாம் தூக்கி எறிந்து விட்டோ, அல்லது இயலாத தன்மையினாலோ அன்னம்மாள் மட்டுந்தான் தன் மகளை வெளியூரவனுக்குக் கொடுக்கப் போகிறாள்

மரபை மீறிய இந்த செயலைத் தடுக்க முற்பட்டவர்கள் அன்னம்மாளை அணுகியபோது, எல்லாருக்கும் அன்னம்மாள் சொன்ன பதில் இதுதான்.

“நீங்க என்ர புள்ளையைக் குடிமோனுக்குப் பிறந்த பிள்ளை யெண்டு ஊரெல்லாம் சொல்லிக் கெடுத்ததுப் போட்டியள். அவள் குடிமோனுக்கு பிறக்கேக்கே நீங்க என்ன பாத்துக் கொண்டா நிண்டங்க? அதைக் கடவுள் கேப்பார். சரி சரி உப்பெண்டாலுஞ் சொல்லுங்க, யாரெண்டாலும் அவளை எடுத்துக்கொள்ளறதாயிருந்தால் இந்தக் கல்யாணத்தை விட்டிடுறன். என்ன சொல்லுங்கோவன்?”

இந்தக் கேள்விகெல்லாம் ஒழுங்கான பதில் கிடைக்கவில்லை. பதில் கூறமுடியவுமில்லை. இவர்களால் முடிந்ததெல்லாம் ஒன்றே ஒன்றுதான். குருவானவர் வரட்டாமென்று சூசைமுத்தனைக் கல்யாண வீட்டிற்கு வரவேண்டாமென்று தடுத்து வைத்து, குடிமகன் இல்லாப் பந்தியில் இருக்க முடியாதென்று சொல்லி எல்லோரும் வெளியேறிவிட வேண்டுமென்பதுதான்.

மரபு மீறியவளைச் சேர்த்துக் கொள்ள, இன்று காலை ஊரே சேர்ந்து சூசைமுத்தனுக்கு விடுத்த பணிவானதும் — அதிகாரமானதுமான வேண்டுகோள் இதுதான்!

சூசைமுத்தன் இந்த வேண்டுகோளுக்குச் செவி மடுக்கவேண்டும். மதிப்புக்குரிய கட்டளைக்குப் பணிந்து போகவேண்டும்!

சூசைமுத்தன் திண்ணையோடு முடங்கிக் கிடந்தது. தாய்க் கிழவி சவுனத்திற்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. "சூரவானவர்! அவனை மனந் திரும்ப வைத்துவிட்டார்" என்ற நினைவினால் அவள் சற்றுவேளை இன்பமடைந்தாள்.

மாலைவரை அவன் அப்படியே குப்புறப்படுத்து உழலும் போதும், அந்த இன்பம் நிலைக்கவில்லை. அவன் உடம்புக்கு ஏதாவது வந்துவிட்டதாக நினைத்து அவனைப் பரிவோடு தடவிக் கொடுத்தாள்: "எணை, சும்மா போய் உன்ரை அலுவலைப் பாரெணை!" அவன் சீறி விழுந்ததும் அவள் ஒதுங்கிக் கொண்டாள்.

இரவு வந்தது.

அன்னம்மாளின் கணவன் அந்தோனி வந்தான்.

"என்ன சூசைமுத்து, என்ரை வீட்டுக் கலியாணத்தை குழப்பவா போறாய்? ஊருக்கை கதை நடக்குது!"

இப்படி அவன் கேட்டான். சூசைமுத்தன் பேசவில்லை.

"சூசைமுத்து, என்ரை மகளின்ரை நன்மையைக் குழப்பிப் போடாதை!"

மீண்டும் அந்தோனிதான் பேசினான். சூசைமுத்தன் பேசவில்லை.

சற்றுவேளைக்குப் பின் அந்தோனி மன அலுப்போடு போய்விட்டான்.

யாரோ ஒருவனுக்காய்ப் பிறவாமல், பிறந்துவிட்ட திரேகவைத் தன்மகளென்று கூறுபவனை மறுபடியும் சூசைமுத்தன் நினைத்துப் பார்த்தான். அவன் மனது அழுதது.

இரவெல்லாம் அவனுக்குத் தூக்கம் வரவில்லை.

விடிந்தபோது கோவில் பக்கமாக நான்கைந்து வெடிகள் கேட்டன. அங்கே பலிபீடத்தின் முன்னால் திரேசவுக்கு மெய்விவாகத் திருச்சடங்கு நடக்கிறது.

அப்போது சூசைமுத்தன் கண்ணயர்ந்து போனான்.

ஆனாலும் அந்த வெடிகளின் அதிர்ச்சி அவனை வீழ்க்க வைத்தது.

சற்று வேளைக்குப் பின்பு அந்தோனி வீட்டிலிருந்து ஆள் வந்தது. அவனை அழைத்து வரும்படி அந்தோனி அனுப்பியிருந்தான்.

சூசைமுத்தன் எதுவும் பேசவில்லை. 'என்றை அலுவல் எனக்குப் பார்க்கத் தெரியும். நீர் போம்!' இப்படி மொட்டையாகச் சொல்லி அவனை அனுப்பி விட்டான்.

பத்து மணிக்கெல்லாம் வேறொருவன் வந்தான். அப்போது சூசைமுத்தன் வீட்டில் இல்லை. வந்தவன் வெறுமனே திரும்பிவிட்டான்.

தாய்க்கிழவி சவுனம் சொன்னாள். "அவன் ஒருத்தருக்கும் நியாயினஞ் செய்யான் ராசா, நீ போ அவன் வருவான்" என்று. கலியாண வீட்டில் பெரும் பரபரப்பு.

குடிமகன் சூசைமுத்தன் பந்திக்கு வரவில்லை.

பந்தி வைக்கும் நேரம்!

பெண்கள் வட்டாரத்திலிருந்து குசுகுசுப்பு வந்தது.

"குடிமோன் இல்லா வீட்டிலை நாம் வாய்நனைப்போமோ?" இப்படி ஒரு குரல்!

"இனிப் பரியாரி வரமாட்டான் போல மோனை!"

இப்படி ஒருத்தி புறப்பட ஆள் சேர்த்தாள்.

பந்தல் முகப்பிலே சூசைமுத்தன் தோன்றினான். கண்கள் வழமையை விடச் சிவந்திருந்தன

பலர் முகங்கள் ஏமாற்றத்தால் கறுத்துப்போயின
அந்தோனி ஓடிச்சென்று அவனை வரவேற்றான்.

அவன் உடம்பை அந்தோனி சந்தனக் குழம்பால்
கழுவினான்.

ஆனந்தப் பெருக்கால் அந்தோனியின் உடல் வெட
வெடத்தது.

அன்னம்மாள் சூசைமுத்தனுக்கு முன்னால் வந்து,
அந்த மகிழ்ச்சியில் கலந்து கொண்டாள்.

சற்று வேளைக்குள் பந்தி வைக்கப்பட்டது. தோல்
வியை வெற்றிகரமாகச் சமாளித்துக் கொண்டு எல்லோ
ரும் பந்தியில் இருந்தனர். அவர்களால் சூசைமுத்தனை
நிமிர்ந்து கூடப் பார்க்க முடியவில்லை.

ஆமைக் குழம்பின் வாசனை முக்கைத் துளைத்தது.
ஆனாலும் எல்லோரும் சூசைமுத்தனின் அனுமதிக்காகக்
காத்திருந்தனர்.

சூசைமுத்தன் தலைப்பந்தியில் இருந்தான்.

"என்ன பரியாரி எல்லாஞ் சரிதானே?" நடுப்பந்தி
யிலிருந்த மூப்பர் முறைப்படி கேட்டார்.

சூசைமுத்தனின் உடல் நிமிர்ந்தது. முன்னும் பின்னு
மாகப் பார்த்தான். அடிப்பந்தியிலிருந்து தலைப்பந்தி
வரை அதன் பின் வாயில்படிவரை பார்வையை வீசினான்.
அங்கே அன்னம்மாளும். அந்தோனியும் நின்றனர். அவர்
களின் பரிதாபப் பார்வைகள் இவன் நெஞ்சை ஊருடுவி
விட்டிருக்க வேண்டும்!

"என்ன பரியாரி எல்லாஞ் சரிதானே?"

மூப்பரின் குரல் மறுபடியும் கேட்டது. இன்னும் ஒரு
தடவை. ஒரே ஒரு தடவைதான் மூப்பர் இப்படி கேட்பார்.
அதற்கிடையில் சூசைமுத்தன் தனது ஆட்சேபணையைத்

தெரிவித்து விடவேண்டும். யாராவது இருக்கக்கூடாதவன்—அதாவது, ஊரின் மரபை மீறியவன், மசுவாதுக்காரன், என்ன விதத்திற்குட்பட்டவர் இருக்கிறார் என்பதை, அனுமானித்து சொல்லிவிடவேண்டும்.

மறுபடியும், மறுபடியும் அவன் கண்கள் பந்தியை நோக்கிப் பாய்ந்து, வழியில் படியில் ஓய்வுகண்டன.

இப்போ அன்னம்மாளுக்கும், அந்தோனிக்கும் நடுவே திரேசு.

அவள் வாக்குக்கண் கண்ணீரால் முட்டி நின்றது.

அவள் மணப்பெண் கோலத்தில் நின்றாள்.

அவள் முகம் வெளுத்துப்போய் இருந்தது.

சற்றுவேளை உலகமே மெளனத்தில் புதைந்து விட்டது போன்ற நிலை. எல்லோர் மூச்சுக்களும் சூசைமுத்தன் நெஞ்சிலே மோதுவது போன்ற பிரமை தட்ட, அவன் மூப்பரை ஏற இறங்கப் பார்த்தான்.

மூப்பரின் வாக்குக்கண் சூசைமுத்தனுக்கு முன்னால் பளிச்சிட்டு மின்னியது.

“என்ன பரியாரி எல்லாஞ் சரிதானே?”

மூப்பரின் கடைசிக் குரல் எழுந்து மடிந்தது.

“மூப்பர் இந்தப் பந்தியிலை இருக்கப்படாது, அவன் எழும்பவேணும்!”

சூசைமுத்தன் நிதானமாகச் சொன்னான்.

இது யாராலும் எதிர்பார்க்கப்படாத ஒன்று.

சற்றுவேளை ஏற்பட்ட கலகலப்புக்குப் பின் ஆக்ரோசத்துடன் அவன் மூப்பரின் பக்கம் திரும்பினான்.

அங்கே மூப்பர் இல்லை. பார்வையை மேலே போக விட்டான் சூசைமுத்தன். வீராவேசத்துடன் மூப்பர் பந்தல்

கே. டானியல்

239

முகப்புக்கப்பால் போய்க் கொண்டிருந்தது, நன்றாகத் தெரிந்தது.

“பரியாரி, மூப்பரை ஏன் பந்தியை விட்டு எழுப்பினாய்?”

வழக்கமில்லாத ஒரு கேள்வி. ஆனாலும் ஒருவன் கேட்டான்.

“மூப்பர் இந்த வீட்டு மசவாதுக்காரன்!”

இப்போது சூசைமுத்தனின் குரல் வானம்வரை தாவியது.

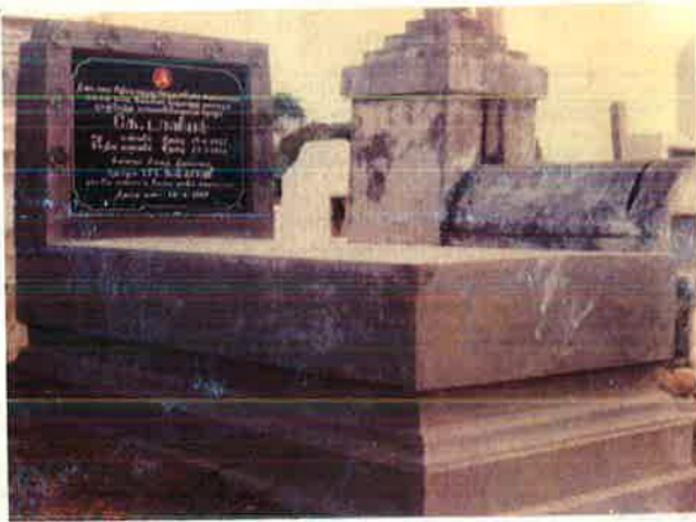
இது வெளியே செல்லும் மூப்பரின் காதுவரை கேட்க வேண்டுமென்றுதான் சூசைமுத்தன் நினைத்திருக்க வேண்டும்!

□□

பெரிய புகார்
 தாயகம் துன்புறுத்தியது கிடைக்கி மகிழ்ச்சியடைந்தது
 துன்புறுத்தியது
 பத்திரிகை மூலம் அது மகிழ்ச்சியடைந்தது
 "மகிழ்ச்சியடைந்தது"
 கவலை மீட்டானது கிடைக்கி துன்புறுத்தியது
 கிடைக்கி
 "மகிழ்ச்சியடைந்தது பெரிய புகார்"
 துன்புறுத்தியது துன்புறுத்தியது துன்புறுத்தியது
 துன்புறுத்தியது

எமது பிற வெளியீடுகள்

- 1. கன்காணிப்பின் அரசியல் — ரவிக்குமார்
- 2. பொய் + அபத்தம் → உண்மை — ராஜ்கௌதமன்
- 3. கிளக்கி — பாபலோ அறிவுக்குயில்

சாதிக்கொடுமைக்கு ஆளான ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் மீது மட்டுமின்றி வேசிகள், அலிகள், மாமா வேலை செய்பவர்கள் ஆகிய ஒதுக்கப்பட்டவர்கள் மீதும் டானியலுக்கு ஈர்ப்பு இருந்தது இக்கதைகளினூடாக வெளிப்படுகிறது. அவரே குறிப்பிடுவது போன்று "ஒழுக்கம், பண்பு போன்ற வரம்புகளால் புறக்கணிக்கப்பட்டு வறுமையிலும் துன்பத்திலும் வாழ்க்கை நடத்தும் கோடானு கோடி மக்களின்" போராட்ட மயமான வாழ்க்கையே அவரது கரிசனமாக இருந்திருக்கிறது. ஊர் கூடிக் கொடும்பாவி இழுக்கும் போது ஒப்பாரி பாடிப் பின்செல்லும் கொடும்பாவிச் சின்னான், சாகாமல் இழுத்துக்கொண்டு கிடக்கும் கிழங்களை ஒழுங்காகச் சாக்காட்டும் வள்ளிக் கிழவி, பந்தியில் அமர்ந்துள்ளவர்களில் மகவாதுக்காரர்களை எழச் சொல்லும் அதிகாரம் படைத்த குடிமோன் சூசை முத்தன் போன்ற விளிம்புநிலைச் சக்திகளை முன்னிறுத்திய பதிவுகளாக டானியல் கதைகள் அமைந்துள்ளன.

வி ளி ம் பு
டி ர ஸ் ட்